ENIGME ENIGME ENIGME

ULUITORUL ADEVĂR DESPRE ANUNNAKI
CARE AU DIVULGAT OAMENILOR
SECRETELE UNIVERSULUI

ZECHARIA SITCHIN

CODUL COSMIC

AldoPress

ZECHARIA SITCHIN

CODUL COSMIC

CRONICILE PĂMÂNTULUI conţin următoarele cărţi :

- A 12-A PLANETĂ
- RĂZBOIUL ZEILOR CU OAMENII
- TREPTE SPRE CER
- REGATELE PIERDUTE
- ÎNTOARCEREA LA GENEZĂ
- LA ÎNCEPUTUL TIMPULUI
- ARMAGHEDON 2012 – SFÂRŞITUL ZILELOR

© 2007 by Zecharia Sitchin

PREFAŢĂ

Seriile *Cronicile Pământului*, cititorul îşi poate aminti, încep cu cercetarea mea cu privire la un fragment din Biblie referitor la Nefilim. Căutarea s-a extins atunci în mitologie, arheologie, lingvistică, astronomie, teologie... Ea a condus la o serie de cărţi în care textele vechi şi informaţiile au fost corelate cu Biblia ebraică şi apoi combinate cu descoperirile ştiinţei moderne. Rezultatul a fost o nouă apreciere faţă de Biblie, înţeleasă ca un compendiu ce are la bază ştiinţa şi o înţelegere a faptului că în antichitate – la începuturi – Religia era Ştiinţă, iar Ştiinţa era Religie.

Deşi a trecut mai puţin de un deceniu de la prima publicare a *Codului Cosmic*, progresele ştiinţifice în genetică, care au avut loc chiar şi în acel scurt interval de timp, nu au avut nimic revoluţionar. Schimbarea paradigmelor s-a produs dincolo de biologie sau medicină, către ştiinţă în general; spre surprinderea multora, ceea ce s-a găsit pe Pământ pare să corespundă cu ceea ce s-a descoperit în spaţiu de către misiunile spaţiale şi de către diferite telescoape. În mod neaşteptat, filosofii şi teologii s-au alăturat valului schimbării; brusc, o teorie a Inteligenţei artificiale a apărut pentru a contesta Evoluţia.

Dar sunt Ştiinţa şi Religia ireconciliabile sau progresele ştiinţifice ne conduc înapoi către vremurile antice când cele două erau părţi ale aceleiaşi monede? *Codul Cosmic* reafirmă justeţea povestirii Creaţiei biblice din Geneză şi sursa acesteia, scrierea sumeriană *Epopeea Creaţiei* şi confirmă teoria cosmologică sumeriană potrivit căreia Sămânţa Vieţii, adusă în sistemul nostru solar de către un invadator din spaţiu numit Nibiru, a fost într-adevăr răspândită pe Pământ în timpul unei ciocniri astrale. Ca produs al acelor germeni, noi suntem, aşadar, parte a Codului Cosmic.

Una dintre concluziile remarcabile ale cărţii – aceea că alfabetul ebraic cu 22 de litere fusese format să imite cei 22 de cromozomi ADN, – structura verbală din trei litere seamănă cu cei trei aminoacizi ai nucleonului care alcătuiesc proteinele – oferă noi perspective nu doar în lingvistică, ci şi în teologie. A dat

naştere la dezvoltarea conştiinţei că zeii care ne-au creat erau doar mesageri din spaţiu, legătura noastră cu cosmosul.

1. PIETRE DE STELE

A fost nevoie de un război – unul cumplit şi sângeros – pentru a aduce la lumină, acum câteva decenii, unul dintre cele mai enigmatice locuri antice din Orientul Mijlociu. Dacă nu cel mai enigmatic, cu siguranţă este cel mai uimitor, şi care îşi are originea cu certitudine în perioada marii antichităţi. Este o structură unică printre ruinele marilor civilizaţii care s-au dezvoltat în spaţiul Orientului Mijlociu în mileniul trecut; o structură asemănătoare nu s-a descoperit aici, cel puţin până acum. Cea mai apropiată structură similară se află la o depărtare de mii de mile, peste mări şi pe alte continente; ce ne vine cel mai mult în minte este construcţia Stonehenge în îndepărtata Anglie.

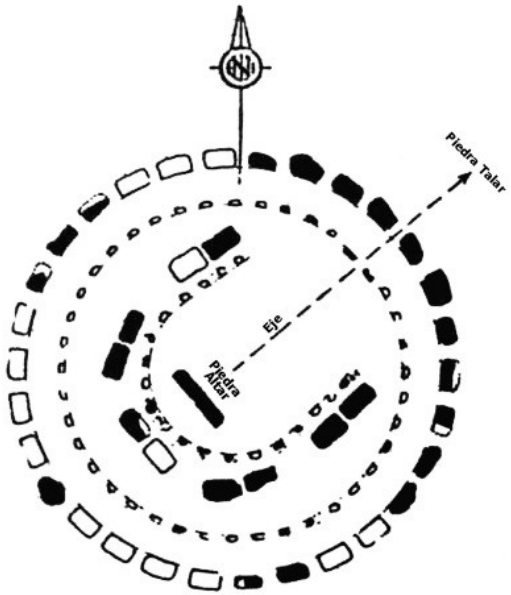

Fig. 1

Acolo, pe un câmp bătut de vânturi din Anglia, la aproape 80 de mile de sud-estul Londrei, cercurile cu megaliţi impresionanţi formează cel mai important monument preistoric din întreaga Marea Britanie. Un semicerc cu pietre uriaşe verticale, ale căror

vârfuri au fost unite prin praguri de piatră, cuprinde în interior un semicerc din pietre verticale mai mici care înconjoară la rândul său două cercuri cu alţi megaliţi. Mulţi dintre cei care au vizitat locul cred că doar câţiva dintre megaliţi au rămas în picioare, iar ceilalţi s-au prăbuşit sau au dispărut cumva de acolo. Dar savanţii şi cercetătorii au fost în măsură să realizeze configuraţia cercurilor din interiorul cercurilor (Fig. 1, care arată megaliţii rămaşi în picioare) şi să observe găurile unde celelalte două cercuri – de pietre sau probabil de ţăruşi din lemn – au existat cândva, în perioada timpurie a construcţiei Stonehenge.

Semicercurile în formă de potcoavă şi un mare megalit prăbuşit, numit Piatra de Sacrificiu, indică fără dubiu faptul că structura a fost orientată pe o axă nord est-sud-vest.

Ele indică spre o linie care trece printre două pietre verticale printr-o lungă alee ce duce către aşa numita Piatră Heel (Fig. 2).

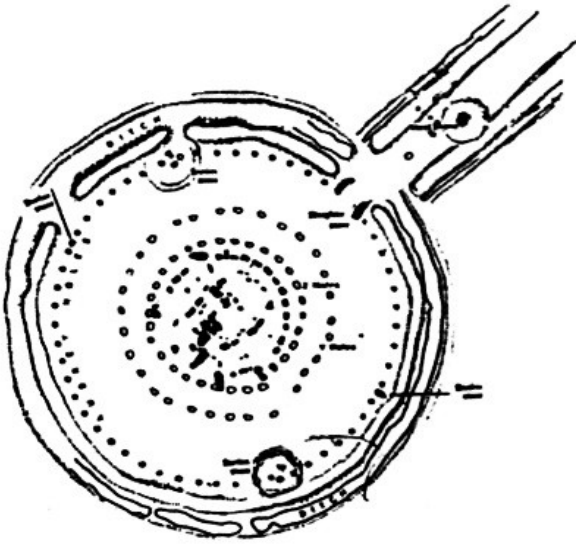

Fig. 2

Toate studiile arată că aliniamentul a fost folosit în scopuri astronomice; la început, în cca. 2.900 î.Chr. (cu mai mult sau mai puţin de un secol) ele au fost direcţionate către răsărit în ziua solstiţiului de vară; apoi au fost reorientate în cca. anul 2.000 î.Chr. şi din nou în cca. 1.550 î.Chr., indicând răsăritul în ziua solstiţiului de vară din acele timpuri (Fig. 3).

Unul dintre cele mai scurte, dar şi cumplite războaie recente din Orientul Mijlociu a fost războiul de şase zile din 1967, când

armata Israelului, asediată şi înconjurată, a înfrânt armatele Egiptului, Siriei şi Iordaniei şi a cucerit Peninsula Sinai, Malul Vestic al Iordanului şi Înălţimile Golan.

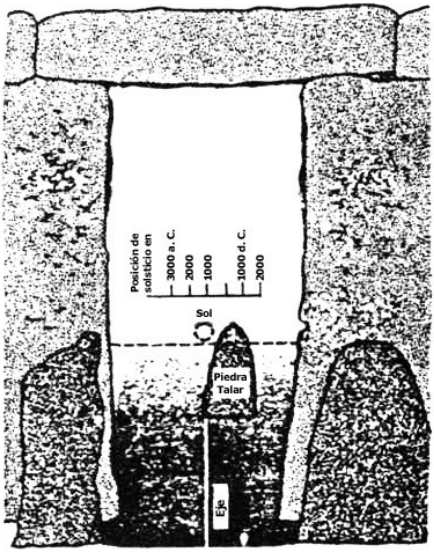

Fig. 3

În anii următori, arheologii israelieni au făcut cercetări şi săpături arheologice extinse în toate acele zone, aducând la lumină aşezări din vremurile neoliticului timpuriu trecând prin perioada biblică şi până la perioadele greacă, romană şi bizantină. Totuşi, nicăieri nu a fost mai mare surpriza decât pe platoul gol în mare parte şi locuit sporadic, numit Înălţimile Golan; nu doar pentru că s-a descoperit că a fost o zonă cultivată şi locuită activ din cele mai vechi timpuri; nu doar pentru că erau acolo rămăşiţe ale unor aşezări datate cu câteva milenii înaintea *erei noastre* (î.Chr).

Practic, în mijlocul unui spaţiu nelocuit, pe un câmp deschis (care era folosit de către armata israeliană pentru exerciţii de artilerie), stâlpii de piatră dispuşi în cercuri s-au dovedit a fi – privite de sus – un *„Stonehenge" al Orientului Apropiat* (Fig. 4).

Structura unică este alcătuită din câteva cercuri de piatră concentrice, trei dintre ele perfect circulare, iar două dintre ele formând semicercuri sau „potcoave". Cercul exterior are o circumferinţă de o treime de milă, iar celelalte cercuri devin tot mai mici cu cât se apropie de centrul structurii.

Pereţii celor trei cercuri principale de piatră se înalţă până la opt picioare[1] sau mai mult, iar lăţimea lor depăşeşte 10 picioare[2]. Ele au fost construite din câmpuri de piatră variind ca dimensiune de la unele mici până la unele megalitice, care cântăresc cinci tone sau chiar mai mult. În câteva locuri, pereţii circulari concentrici sunt legaţi între ei prin pereţi radiali mai înguşti dar de aceeaşi înălţime cu a pereţilor circulari. Chiar în centrul structurii se ridica o uriaşă grămadă bine delimitată de pietre, unele măsurând peste 65 de picioare[3].

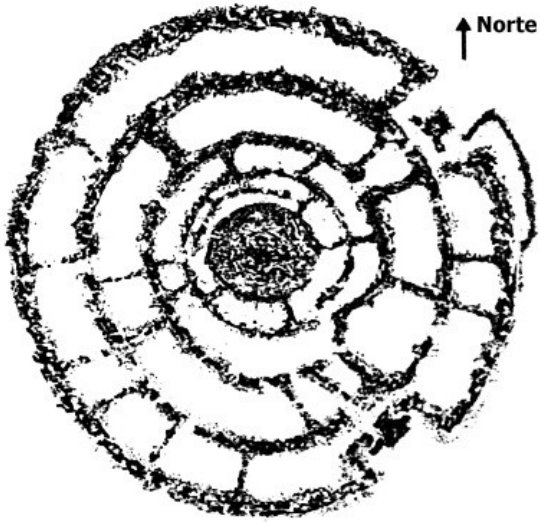

Fig. 4

Dincolo de forma sa unică, ea este, de departe, una dintre cele mai mari structuri de piatră din vestul Asiei, atât de mare încât poate fi văzută din spaţiu, de pe staţiile orbitale ale Pământului.

Inginerii care au studiat locul au estimat că, şi în stadiul actual, structura conţine mai mult de 125.000 picioare cubice[4] de piatră cu o greutate de aproape 45.000 de tone. Ei au apreciat că ar fi fost nevoie de 100 de muncitori timp de cel puţin şase ani pentru a ridica acest monument, incluzând adunarea pietrelor de bazalt, transportul lor către locul

[1] 8 picioare = 2,43 metri (n.red.)
[2] 10 picioare = 3,04 metri (n.red.)
[3] 65 picioare = 19,81 metri (n.red.)
[4] 125.000 picioare cubice = 3500 m^3 (n.red.)

construcţiei, aşezarea lor după un plan arhitectural preconceput şi ridicarea pereţilor (mai înalţi decât cei rămaşi acum, fără dubii) pentru a forma o structură omogenă complexă.

Toţi s-au întrebat cine a construit această structură, când şi pentru ce.

Cel mai uşor se răspunde la ultima întrebare, pentru că structura însăşi pare să indice scopul său sau cel puţin scopul său iniţial. Cercul periferic are în mod clar două spărturi sau deschizături, una în partea de nord-est, iar cealaltă în sud-est – locaţii care indică orientarea către solstiţiul de vară şi către cel de iarnă.

Lucrând să înlăture rocile căzute şi să verifice aspectul original, arheologii israelieni au descoperit, la deschiderea din nord-est, o structură masivă, pătrată, cu două „aripi" extinse care protejau şi ascundeau spărturile mai înguste în cei doi pereţi concentrici din spate (Fig. 5); aşadar, construcţia servea ca o poartă monumentală care păzea intrarea în centrul complexului din piatră. În pereţii acestei intrări s-au găsit cei mai mari bolovani din bazalt, măsurând fiecare cinci tone şi jumătate. Deschizătura din sud-est a inelului exterior oferea, de asemenea, acces către partea interioară a structurii, dar acolo zona de intrare nu avea o construcţie monumentală; dar grămezile de piatră căzute începând cu această intrare şi conducând spre exterior sugerează contururile unui drum de piatră flancat mergând în direcţia sud-est – un drum care ar putea schiţa o linie astronomică a orizontului.

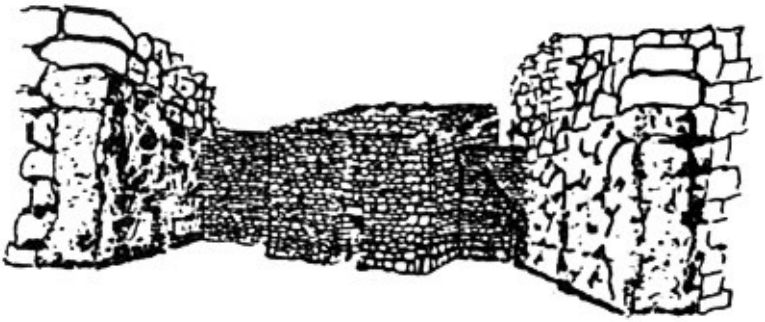

Fig. 5

Aceste indicii că locul a fost întradevăr, ca şi Stonehenge din Anglia, construit pentru a folosi ca observator astronomic (şi, în principal, pentru a determina solstiţiile) au fost întărite prin

existenţa altor astfel de observatoare în alte spaţii – structuri care sunt chiar mai asemănătoare celei de pe platoul Golan, pentru că ele arată nu doar cercuri concentrice, ci şi pereţi radiali care unesc cercurile.

Uimitor este faptul că aceste structuri similare se regăsesc pe locurile antice aflate pe cealaltă parte a lumii, în America.

Unul este situl mayaş Chichén Itza din peninsula Yucatan în Mexic (Fig. 6 a), numită Caracol („Melc”) datorită scărilor spiralate din interiorul turnului observatorului. Un altul este observatorul circular de pe promontoriul Sacsahuaman din Peru (Fig. 6 b) care domină capitala incaşă, Cuzco; acolo a existat probabil, ca şi la Chichén Itza, un turn de pază; fundaţiile sale dezvăluie aspectul şi aliniamentele astronomice ale structurii şi arată în mod clar cercurile concentrice şi legăturile de conectare.

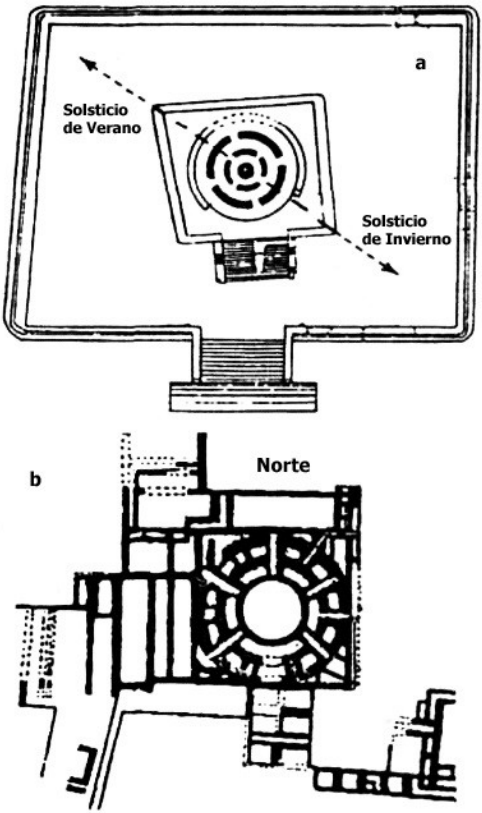

Fig. 6

Astfel de similarităţi au constituit un motiv suficient de puternic care i-a determinat pe cercetătorii israelieni să îl cheme pe dr. Anthony Aveni din SUA, o autoritate recunoscută internaţional în domeniul astronomiei antice şi în special pentru civilizaţiile precolumbiene din America. Sarcina sa a fost nu doar să confirme orientările astronomice care stau la baza planului sitului de pe platoul Golan, ci să ajute la determinarea vârstei acestuia – aşadar, pe lângă un răspuns la întrebarea „pentru ce?”, se căuta un răspuns şi la întrebarea „când?”

Faptul că orientarea structurii – alinierea către solstiţii – putea determina perioada construcţiei, fusese acceptat ca instrument de lucru în paleoastronomie încă de la publicarea lucrării lui Sir Normal Lockyer, *Zorii astronomici*, din anul 1894. Mişcarea aparentă a Soarelui de la nord spre sud şi înapoi, astfel că anotimpurile vin şi dispar, se datorează faptului că axa Pământului (în jurul căreia se roteşte acesta pentru a forma ciclul noapte/zi) este înclinată pe un plan eliptic în jurul căruia Pământul orbitează în jurul Soarelui. În această mişcare astrală – deşi Pământul este cel care se mişcă, şi nu Soarele – unui observator de pe Pământ i se pare că Soarele, mişcându-se înapoi şi înainte, ajunge într-un punct îndepărtat, ezită, se opreşte, apoi, ca şi cum s-ar răzgândi, porneşte înapoi; trece de Ecuator, merge spre cealaltă extremă, ezită şi se opreşte acolo, apoi se întoarce; cele două treceri anuale peste Ecuator (în martie şi septembrie) se numesc echinocţii; cele două opriri, una în nord, în luna iunie, şi una în sud, în luna decembrie, se numesc solstiţii („Opririle Soarelui”) – solstiţiile de vară şi de iarnă pentru observatorii din emisfera nordică a Pământului, cum erau oamenii de la Stonehenge şi cei de pe platoul Golan.

Studiind vechile temple, Lockyer le-a împărţit în două categorii. Unele, ca Templul lui Solomon din Ierusalim şi templul lui Zeus din locul numit Baalbek, în Liban, au fost construite de-a lungul unei axe est-vest care le-a orientat către răsărit în zilele cu echinocţii. Celelalte, ca templele faraonilor din Egipt, erau aliniate după o axă sud-vest-nord-est, ceea ce însemna că ele erau orientate către solstiţii. El a fost totuşi surprins să descopere că, în timp ce la primele orientarea nu se schimbă niciodată (astfel că le-a numit Temple eterne), cele din urmă – cum sunt marile temple de la Karnak, din Egipt – arătau cum faraonii, pentru ca razele soarelui să lovească Sfânta Sfintelor în ziua solstiţiului, trebuiau să schimbe direcţia drumurilor şi a

coridoarelor către un punct diferit de pe cer. Astfel de realiniere era făcută, de asemenea, la Stonehenge.

Ce producea acele schimbări de direcţie? Răspunsul lui Lockyer a fost: schimbările din înclinaţia Pământului, rezultate în urma oscilaţiei sale.

În zilele noastre, înclinaţia axei Pământului („oblicitate”) pe ruta orbitală („eliptică”) este de 23,5 grade şi este înclinaţia care determină cât de departe, spre nord sau spre sud, ar părea să se mişte Soarele într-un anumit anotimp. Dacă unghiul de înclinare ar rămâne neschimbat pentru totdeauna, punctul de solstiţiu ar rămâne acelaşi. Dar astronomii au ajuns la concluzia că înclinarea Pământului (cauzată de oscilaţie) se schimbă în decursul secolelor şi al mileniilor ridicându-se şi căzând în mod repetat.

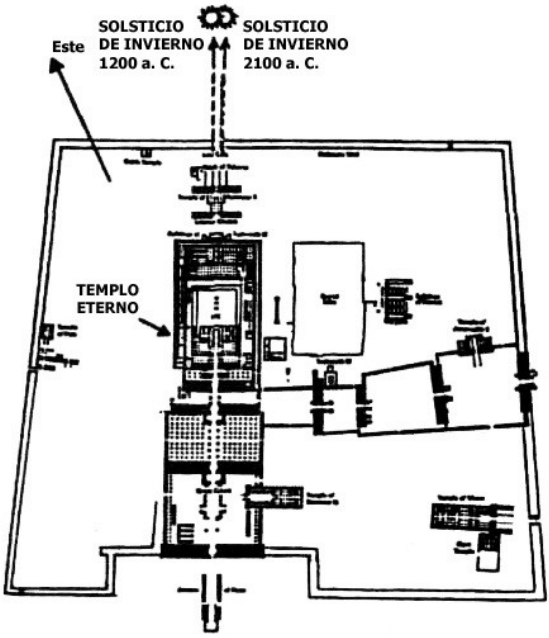

Fig. 7

Chiar acum, ca şi în urmă cu câteva milenii, înclinarea este în faza de descreştere. Erau peste 24 de grade în cca. 4.000 î.Chr., în scădere la 23,8 grade în cca. anul 1.000 î.Chr., şi continuă să scadă în prezent sub 23,5 grade. Marea inovaţie adusă de Sir Norman Lockyer a fost să aplice această schimbare a oblicităţii Pământului la templele antice şi să stabilească datele construirii,

în diferite faze, a Marelui Templu din Karnak (Fig. 7), ca şi fazele structurii Stonehenge (aşa cum indică schimbările locaţiei Pietrei Heel, Fig. 3).

Aceleaşi principii au fost folosite pentru a determina vârsta structurilor orientate astronomic din America de Sud: în secolul trecut de către Arthur Posnansky, în cazul ruinelor de la Tiwanaku, de pe coasta Lacului Titicaca, de către Rolf Müller pentru structura semicirculară Torreon, din Machu Picchu şi pentru faimosul Templu al Soarelui din Cuzco.

Cercetările lor aprofundate au arătat că, pentru a determina cu precizie unghiul de înclinare a Pământului – care indică vârsta structurii, dacă sunt luate în considerare altitudinea şi poziţia geografică – este esenţial să se ştie cu precizie unde este nordul. Este, aşadar, semnificativ faptul că, în cazul sitului Golan, cercetătorii au descoperit că, în zilele senine, este vizibil *că vârful muntelui Hermon se află cu precizie tocmai la nord de centrul structurii*. Dr. Aveni şi colegii săi israelieni, Yonathan Mizrachi şi Mattanyah Zohar, au putut să determine că situl era astfel orientat ca să permită unui observator care stă în centrul său şi urmăreşte o linie prin centrul porţii de la nord-est, să vadă de acolo răsăritul Soarelui în zorii unei zile de solstiţiu din iunie 3.000 î.Chr.!

Prin anul 2.000 î.Chr., au concluzionat cercetătorii, Soarele ar fi fost vizibil în afara centrului, dar probabil încă în interiorul porţii. 500 de ani mai târziu, structura şi-a pierdut valoarea de observator astronomic precis. A fost cândva între 1.500 şi 1.200 î.Chr. – aşa cum confirmă datarea cu carbon a micilor artefacte descoperite acolo – când grămada de pietre din centru a fost mărită pentru a forma un turn, o movilă sub care s-a săpat pentru a fi folosită ca o cameră de înmormântare.

În mod ciudat, aceste faze sunt practic identice cu cele atribuite celor trei faze ale structurii Stonehenge.

Deoarece a fost protejată de movila de pietre de deasupra sa, cavitatea de sub turn – presupusa cameră de înmormântare – a rămas cea mai neatinsă parte a sitului antic. Ea a fost localizată cu ajutorul unor instrumente seismice sofisticate şi al unui radar de detectare la sol. Odată detectată cavitatea, excavatoarele (supervizate de Dr. Yonathan Mizrachi) au săpat un şanţ ce i-a condus într-o cameră circulară de peste şase

picioare[1] în diametru şi aproape cinci picioare[2] înălţime. Ea conducea la o cameră mai mare, de formă ovală, lungă de aproape 11 picioare[3] şi cu o lăţime de aproape patru picioare[4]. Pereţii ultimei camere au fost construiţi din şase rânduri de piatră de bazalt formând în sus o consolă (înclinaţi spre interior pe măsură ce pereţii se ridicau); tavanul camerei era făcut din două lespezi masive de bazalt, fiecare cântărind cam cinci tone.

Nu existau niciun fel de sicriu sau corp, nicio rămăşiţă umană sau de animal, nici în cameră sau în anticameră. Dar arheologii au găsit, printr-o cernere meticuloasă a solului, câţiva cercei din aur, câteva şiraguri de mărgele din carneol, o piatră semipreţioasă, lame din cremene, capete de săgeţi din bronz şi cioburi de ceramică. Concluzia lor a fost că, întradevăr, era o cameră funerară, dar una care fusese probabil jefuită în antichitate. Faptul că unele dintre pietrele care pavau podeaua camerei erau smulse a întărit părerea că locul fusese spart de către jefuitorii de morminte.

Descoperirile au fost datate în perioada cunoscută ca Epoca Bronzului Târziu, care a durat aproximativ între anii 1.500 şi 1.200 î.Chr. Acela a fost cadrul de timp al Exodului Copiilor lui Israel din Egipt sub conducerea lui Moise şi al cuceririi Pământului Promis, sub conducerea lui Iosua. Dintre cele 12 triburi, triburile lui Ruben şi Gad şi jumătate din tribul lui Manase au primit părţi din Transiordania, de la râul Arnon, în sud, către colinele de la poalele Muntelui Hernon, în nord. Acele teritorii au inclus lanţul muntelui Gilad, la est de Iordan, şi platoul numit astăzi Golan. A fost prin urmare inevitabil ca cercetătorii israelieni să se îndrepte către Biblie pentru un răspuns la întrebarea „cine?”

Potrivit cărţilor Numeri şi Iosua, partea nordică a munţilor Gilad era condusă de către un rege numit Og din capitala sa, Bashan. Cucerirea teritoriului este descrisă în Deuterom (capitolul 3): „Og şi oamenii săi s-au luptat împotriva Copiilor lui Israel”, spune naratorul. Câştigând lupta, israeliţii au cucerit 60 de oraşe care erau „fortificate cu ziduri înalte şi porţi şi graniţe, în afară de un număr mare de oraşe fără ziduri”. Construirea zidurilor înalte din piatră şi a porţilor – apărute şi la enigmaticul

[1] 6 picioare = 1,8 metri (n.red.)
[2] 5 picioare = 1,5 metri (n.red.)
[3] 11 picioare = 3,35 metri (n.red.)
[4] 4 picioare = 1,2 metri (n.red.)

sit de la Golan – se făcea, aşadar, în cadrul regatelor din vremea Regelui Og.

După cum spune Biblia, Og era un bărbat mare şi voinic: „Patul său din fier are nouă coţi lungime şi patru în lăţime” (echivalentul a peste 13 picioare şi respectiv, 6 picioare). Această dimensiune uriaşă, sugerează Biblia, era datorată faptului că era descendent din Repha'im, o rasă uriaşă a semizeilor care locuise cândva pe acel pământ (ceilalţi descendenţi din uriaşi ai lui Repha'im, inclusiv Goliat, sunt menţionaţi în Biblie ca linie secundară cu filistinii din vremea lui David). Combinând referinţele la Repha'im cu relatarea biblică referitoare la structurile circulare din piatră ridicate de Iosua după traversarea Iordanului şi numirea locului Gilgal – „Grămada rotundă de piatră” – unii israelieni au numit situl Golan Gilgal Repha'im – „Grămada rotundă de piatră a lui Repha'im”.

În vreme ce doar versetele biblice nu acceptă o astfel de numire, nici nu fac cu adevărat legătura între regele Og şi camerele funerare, afirmaţiile biblice că acea zonă a fost cândva teritoriul lui Repha'im şi că Og era un descendent al lor sunt ciudate, pentru că noi i-am găsit pe Repha'im şi pe urmaşii săi menţionaţi în miturile canaanite şi în poveştile epice. Textele, care plasează în mod clar acţiunile divine şi semidivine şi evenimentele din zona despre care vorbim aici, erau scrise pe tăbliţe de lut descoperite în 1930 pe un loc situat pe coasta de nord a Siriei, al cărui nume antic era Ugarit. Textele descriu un grup de zeităţi al căror tată era El („Zeul, Cel Măreţ”) ale căror poveşti îi aveau în centru pe fiul lui El, Ba'al („Stăpânul”) şi pe sora sa, Anat („Cea care răspunde”). Atenţia lui Ba'al era concentrată asupra cetăţii montane şi a locului sacru Zaphon (însemnând deopotrivă „locul din nord” şi „locul secretelor”), iar arena lui Ba'al şi a surorii sale era locul unde astăzi se află nordul Israelului şi Golan. Cu ei cutreiera cerul din această zonă şi sora lor Shepesh (înţelesul incert al numelui sugerează o asociere cu Soarele); referitor la ea, textele spun clar că „ea conduce Repha'im, pe cei divini” şi domneşte peste semizei şi muritori.

Câteva dintre textele descoperite au legătură cu o astfel de implicare din partea trioului. Unul, numit de savanţi *The Tale of Aqhat*, se referă la Danel („Pe care îl judecă Zeul”, Daniel în ebraică), care – deşi un Rapha-Man (descendent din Repha'im) – nu putea avea un fiu. Îmbătrânind şi descurajat pentru că nu avea un fiu moştenitor, Danel a apelat la Ba'al şi la Anat care, la

rândul lor, au intervenit la El. Îndeplinindu-i dorinţa lui Rapha-Man, El i-a insuflat o „suflare înviorătoare de viaţă” şi l-a făcut capabil să se unească cu soţia sa şi să aibă un fiu pe care zeii l-au numit Aqhat.

O altă poveste, *The Legend of King Keret* (Keret, „Capitala, Metropola”, este folosit ca nume deopotrivă pentru oraş şi pentru regii săi), are legătură cu pretenţia la nemurire a lui Keret datorită descendenţei sale divine. El s-a îmbolnăvit în schimb; fiii săi se întrebau cu voce tare: „Cum poate un urmaş al lui El, Cel Milostiv, să moară? Poate cineva divin să moară?” Prevăzând moartea aparent incredibilă a unui semizeu, fiii îşi imaginau nu doar Vârful Zappon, ci şi Circuitul Deschiderii Vaste plângându-l pe Keret:

Pentru tine, Tată,
Va plânge Zaphon, Muntele lui Ba'al.
Circuitul sacru, circuitul puternic,
Circuitul deschiderii largi,
(pentru tine) va plânge.

Iată, aici, o referire la cele două locuri foarte venerate care vor plânge moartea unui semizeu: Muntele Zaphon, Muntele lui Ba'al – şi o structură circulară sacră renumită – „circuitul sacru, circuitul puternic, circuitul deschiderii vaste”. Dacă Muntele Zaphon, „Muntele Nordului”, era Muntele Hermon, care se întindea la nord de platoul Golan, era atunci *Circuitul Sacru enigmaticul site Golan*?

Ascultând rugăminţile de îndurare, în ultimul moment El a trimis-o pe zeiţa Shataqat, „o femeie care a îndepărtat boala”, pentru a-l salva pe Keret. „Ea zboară peste o sută de oraşe, ea zboară peste o mulţime de sate” în misiunea sa de salvare; sosind la casa lui Keret, într-o frântură de timp ea reuşeşte să îl reînvie.

Dar fiind doar un semizeu, Keret a murit până la urmă. A fost el oare cel îngropat în interiorul mormântului din „circuitul sacru, circuitul puternic, circuitul deschiderii vaste”? Deşi textele canaanite nu dau nicio sugestie cronologică, este evident că ele relatează evenimentele din Epoca Bronzului – un interval de timp care s-ar potrivi bine cu datele despre artefactele descoperite în mormântul de la situl de pe Golan.

Dacă unii dintre aceşti conducători legendari au sfârşit prin a fi sau nu îngropaţi în situl de pe Golan, nu vom şti cu siguranţă

niciodată; mai ales de când arheologii studiază situl, a apărut varianta unor înmormântări intrusive – şi anume, îngroparea unei persoane decedate mai târziu într-un loc de înmormântare din timpuri anterioare, care nu presupunea întotdeauna şi mutarea rămăşiţelor anterioare. Ei sunt oricum siguri (se bazează pe aspectele structurale şi diferite date tehnice) că ridicarea construcţiei de tip „henge” – ziduri concentrice cu ceea ce am putea numi Pietre de Stele datorită funcţiei astronomice – a precedat cu 1.000 până la 1.500 de ani adăugarea movilei de pietre şi a camerelor sale funerare.

La fel ca în cazul Stonehenge şi al celorlalte situri megalitice, şi în cazul sitului Golan misterul legat de cei care l-au construit s-a adâncit prin stabilirea vârstei sale şi a faptului că la baza orientării lor se află cunoştinţe avansate de astronomie. Dacă nu erau ei întradevăr fiinţe divine, atunci cine a fost capabil să realizeze această construcţie – în cca. anul 3.000 î.Chr – pe situl Golan?

În anul 3.000 î.Chr. exista în vestul Asiei doar o singură civilizaţie suficient de dezvoltată, care dispunea de cunoştinţe astronomice extraordinare, capabilă să proiecteze, să orienteze astronomic şi să realizeze astfel de structuri: civilizaţia sumeriană. Ea s-a dezvoltat în partea de sud a Irakului din zilele noastre, „deodată, neaşteptat, de nicăieri”, aşa cum spun savanţii. Şi pe parcursul câtorva secole – un moment la scara evoluţiei umane – a dat naştere practic tuturor acelor lucruri pe care le considerăm necesare pentru o civilizaţie înaltă, de la roată la cuptor, cărămizi şi clădiri înalte, scrieri şi poezie, muzică, coduri de legi şi instanţe, judecători şi contracte, temple şi preoţi, regi şi administratori, şcoli şi profesori, doctori şi asistente; cunoştinţe uimitoare de matematici, ştiinţe exacte şi astronomie. Calendarul lor, folosit încă de evrei, a fost inaugurat în oraşul numit Nippur, în anul 3.760 î.Chr., incluzând toate cunoştinţele complexe cerute de structurile despre care discutăm.

Civilizaţia sumeriană a precedat-o pe cea egipteană cu 800 de ani şi cu 1.000 de ani pe cea hindusă. Babilonienii, asirienii, hitiţii, elamiţii, canaaniţii şi fenicienii au urmat mai târziu, mult mai târziu. Toţi aceştia au aplicat şi împrumutat cunoştinţele de bază de la sumerieni; la fel au făcut şi civilizaţiile care s-au dezvoltat în timp în Grecia şi insulele din Mediterană. A ajuns aventura sumeriană atât de departe, pe înălţimile Golan? Cu

siguranţă, pentru că regii şi comercianţii lor s-au îndreptat către vestul Mării Mediterane (pe care ei au numit-o Marea Superioară) şi au navigat pe apele din Marea Inferioară (Golful Persic) către celelalte teritorii îndepărtate. Când capitala lor era la Ur, comercianţii săi erau cunoscuţi în toate zonele Orientului Apropiat. Unul dintre cei mai faimoşi regi sumerieni, Ghilgameş – un rege cu faimă al Urukului (biblicul Erech) – a trecut prin acel loc, după toate probabilităţile. S-a întâmplat în cca. anul 2.900 î.Chr., curând după ce a fost construit pentru prima dată situl Golan.

Tatăl lui Ghilgameş a fost înaltul Preot al oraşului; mama sa a fost zeiţa Ninsun. Urmărind să fie un rege puternic şi să extindă autoritatea oraşului său, Ghilgameş şi-a început domnia prin contestarea autorităţii principalului oraş de atunci al Sumerului, Kish. O tăbliţă de argilă descrie episodul numindu-l pe regele oraşului Kish, Agga, de două ori îl descrie ca fiind „curajos”. Kish era atunci capitala unui teritoriu întins care s-ar fi putut extinde dincolo de fluviul Eufrat; ne întrebăm dacă nu cumva curajosul rege Agga n-ar fi putut fi un precursor al uriaşului Og, cunoscut în Biblie, deoarece numirea regilor după predecesori era o practică în Orientul Apropiat.

Mândru, ambiţios şi teribilist în tinereţe, Ghilgameş s-a maturizat mai greu. Pentru a-şi dovedi bărbăţia, el şi-a îndreptat atenţia către tinerii căsătoriţi, pretinzând dreptul regal de a fi primul care face dragoste cu mireasa. Când locuitorii oraşului nu au mai suportat, au făcut apel la zei pentru ajutor; zeii au răspuns prin crearea unei dubluri pentru Ghilgameş, care a oprit tensiunile produse de rege. Îmblânzit, Ghilgameş a devenit posomorât şi meditativ. El a văzut murind oameni de vârsta lui sau chiar mai tineri; şi atunci ceva i-a arătat că există o altă cale: el era, înainte de toate, parţial divin – nu doar un semizeu, ci *două treimi* divin, pentru că nu tatăl său era zeu, ci mama sa era zeiţă!

Trebuia aşadar el, Ghilgameş, să moară ca un muritor sau era îndreptăţit la viaţa veşnică, la fel ca zeii? El i-a vorbit mamei sale despre asta. „Da, i-a spus ea, ai dreptate. Dar pentru a obţine dreptul la viaţa divină tu trebuie să urci în cer şi să ajungi la reşedinţa zeilor. Şi locurile de unde urcarea este posibilă, i-a spus ea, se află sub conducerea naşului tău, Utu” (cunoscut mai târziu ca Shamash).

Utu/Shamash a încercat să-l descurajeze pe Ghilgameş: „Cine, Ghilgameş să urce la cer? Numai zeii trăiesc pentru

totdeauna sub Soare. Pentru Omenire, zilele sunt numărate. Pleacă, stai cu familia şi poporul tău şi bucură-te de restul de zile care ţi-au rămas, i-a spus zeul."

Povestea lui Ghilgameş şi căutarea nemuririi sale este relatată în Epopeea lui Ghilgameş, un text lung scris pe tăbliţe de lut şi descoperit de către arheologi deopotrivă în forma originală sumeriană, dar şi în diferite transcrieri antice. Aşa cum relatează povestea, vedem că Ghilgameş nu a fost descurajat şi un obiect care a venit din cer pare să fi fost considerat de el ca un semn din cer că nu trebuie să renunţe. Acceptând să îl ajute, Ninsun i-a dezvăluit că există un loc în Munţii Cedru – Locul Aterizării – de unde Ghilgameş ar putea urca spre reşedinţa divină. Ar putea fi o călătorie plină de primejdii, l-a avertizat zeiţa pe Ghilgameş. „Dar care este alternativa, a întrebat-o el? Dacă voi eşua în căutarea mea, a spus el, cel puţin generaţiile viitoare vor şti că am încercat."

Dându-i binecuvântarea sa pentru călătorie, Ninsun a insistat ca un om artificial, Enkidu, să meargă în faţa sa şi să îl protejeze pe drum. Alegerea a fost potrivită, pentru că zona spre care se îndreptau era chiar aceea de unde venise Enkidu, dealurile pe care cutreierase cu animalele sălbatice. El i-a explicat lui Ghilgameş cât de periculos ar putea fi demersul său, dar Ghilgameş a insistat să continue.

Pentru a ajunge la Munţii Cedru, unde este acum Libanul, din Sumer (care era în zona sudică a Irakului de astăzi), Ghilgameş a trebuit să traverseze actualul platou Golan. Şi, întradevăr, aflăm din preambulul epopeii, în care sunt enumerate aventurile şi victoriile regelui, că el era „cel care a deschis trecerile muntelui". A fost o premieră care trebuie amintită pentru că acolo, pe pământul Sumerului, nu există munţi.

Pe drumul său, Ghilgameş s-a oprit de câteva ori pentru a vedea oracolele divine ale Zeului Soarelui. Când au ajuns pe teritorii cu dealuri şi păduri (care nu erau la fel în Sumer), Ghilgameş a avut o serie de vise prevestitoare. La o oprire decisivă, de unde se puteau vedea deja Munţii Cedru, Ghilgameş a avut un vis profetic stând în interiorul unui cerc care a fost făcut pentru el de către Enkidu. A fost oare Enkidu, care avea puteri supraomeneşti, cel care a aranjat sfera de pietre pentru Ghilgameş pentru a forma Pietrele de Stele?

Putem doar să presupunem. Dar dovezile fizice atestând familiarizarea celor care au trăit pe Înălţimile Golan de generaţii,

cu Ghilgameş şi cu povestea sa au fost descoperite recent pe Înălţimi.

Unul dintre cele mai povestite episoade din aventurile regelui se referă la incidentul în care a fost înconjurat de doi lei înfricoşători, a luptat cu ei şi i-a ucis fără nicio armă. Această faptă eroică a fost subiectul favorit al artiştilor din antichitate în Orientul Apropiat. A fost totuşi o descoperire total neaşteptată găsirea la un sit de lângă cercurile concentrice a unei lespezi din piatră cu o astfel de descriere (Fig. 8) (Artefactul este expus la noul şi interesantul Muzeu Arheologic Golan din Qatzrin).

Fig. 8

Deşi referinţele din texte şi descrierea de pe lespedea din piatră nu reprezintă dovezi convingătoare că Ghilgameş a ajuns la sit în drumul său spre Muntele Cedru din Liban, mai există un indiciu ciudat care trebuie luat în considerare. După ce situl a fost identificat din aer, arheologii israelieni au descoperit că el fusese marcat (cucerit) pe harta armatei siriene cu numele Rugum el-Hiri – cel mai enigmatic nume, pentru că el însemna în limba arabă „Mormanul de pietre al linxului”.

Explicaţia pentru enigmaticul nume, sugerăm noi, s-ar putea găsi în *Epopeea lui Ghilgameş*, amintind de Regele care a Luptat cu Leii.

Şi, după cum vom vedea, acesta este doar începutul unor asocieri complicate.

2. SOARTA ARE 12 STAŢII

Oamenii de ştiinţă au recunoscut de mult în teoriile tradiţionale ale diverselor naţiuni aceeaşi temă, aceeaşi legendă, apariţii şi reapariţii sub diverse înfăţişări, nume şi locuri. Nu este de mirare, aşadar, faptul că piatra cioplită din bazalt pe care Ghilgameş este descris luptând cu leii a fost descoperită lângă un sat purtând numele Ein Samsun – „Aurora lui Samson”. Pentru că, trebuie reamintit, Samson a înfruntat şi el şi a ucis un leu cu mâinile goale. Acest lucru s-a petrecut la 2000 de ani după Ghilgameş şi, cu siguranţă, nu pe înălţimile Golan. Atunci este numele satului, doar o coincidenţă sau amintirea persistentă a unui vizitator numit Ghilgameş, devenit Samson?

O mai mare semnificaţie are asocierea cu regele Keret. Deşi locul desfăşurării poveştii canaaniţilor nu este precizat, mulţi au presupus (ex. Cyrus H. Gordon, *Notes on the Legend of Keret)* că numele care desemnează deopotrivă regele şi capitala sa identifică, în fapt, insula Creta. Acolo, potrivit legendelor cretane şi greceşti, civilizaţia a început când Zeus a văzut-o pe Europa, frumoasa fiică a regelui Feniciei (Libanul de astăzi) şi, luând forma unui taur, a răpit-o şi a înotat cu ea în spate peste Marea Mediterană, până în insula Creta. Acolo a avut trei fii cu ea, printre care şi Minos, care, în timp, a devenit cel cu care este asociat începutul civilizaţiei cretane.

După ce i-au fost dejucate planurile de venire la tron, Minos a apelat la Poseidon, zeul apei, să-i dea un semn de favoare divină. Ca răspuns, Poseidon a creat un Taur Divin, alb, care a apărut din mare. Minos a promis zeului să-i ofere frumosul taur ca sacrificiu, dar a fost atât de entuziasmat de el, încât l-a păstrat pentru sine. Drept pedeapsă, zeul a făcut-o pe soţia regelui să se îndrăgostească şi să se împerecheze cu taurul; urmaşul a fost legendarul Minotaur, o creatură jumătate om, jumătate taur. Atunci Minos i-a cerut lui Dedal, artizanul divin, să construiască în capitala Cretei, Cnossos, un labirint subteran de unde să nu poată scăpa omul-taur.

O uriaşă sculptură din piatră reprezentând coarnele taurului întâmpină vizitatorul la ruinele Cnossosului, dar rămăşiţele Labirintului nu s-au păstrat. Totuşi amintirea şi forma sa circulară

– un labirint cu pereţi circulari concentrici, cu pasaje blocate de radiali (cum arată schema sugerată în Fig. 9) nu au fost uitate.

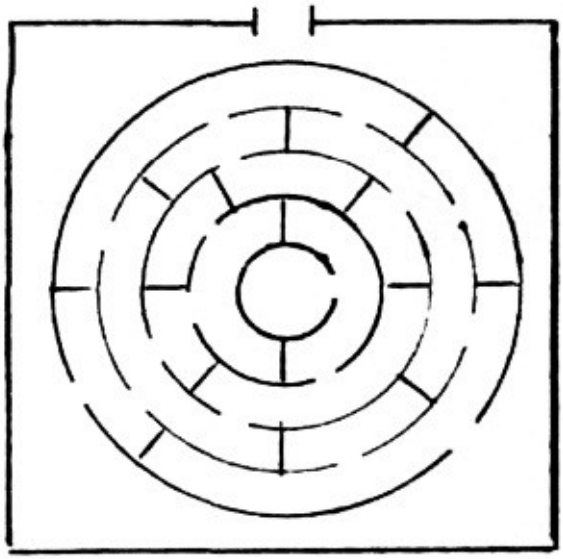

Fig. 9

El seamănă, în mod cert, cu schiţa sitului de pe Golan; şi ne face să ne întoarcem la *Epopeea lui Ghilgameş*, la întâlnirea eroilor cu Taurul Cerului.

Aşa cum spune epopeea, în timpul ultimei nopţi dinaintea încercării de a intra în Pădurea Cedru, Ghilgameş a văzut ridicarea furtunoasă a unei rachete, într-o ascensiune de foc, de pe Locul Aterizării. În dimineaţa următoare ei au descoperit intrarea ascunsă într-o încăpere interzisă; dar imediat ce au încercat să intre, un robot gardian le-a blocat calea. Era „puternic, dinţii săi erau ca cei ai dragonului, faţa era ca a unui leu feroce, mersul său era ca năvala izvoarelor”. O „aureolă de raze” emana din fruntea sa, „devorând copacii şi tufişurile”; „de forţa sa nimicitoare nimeni nu putea scăpa”.

Văzând necazul lui Ghilgameş şi al lui Enkidu, Utu/Shamash „a coborât din cer şi le-a vorbit eroilor”. Zeul i-a sfătuit să nu fugă şi să se apropie de monstru imediat ce el putea să sufle asupra lui un vârtej al cărui praf îl va orbi pe gardian. Imediat ce s-a întâmplat asta, Enkidu l-a lovit pe monstru şi l-a ucis. Artiştii antici descriu pe un sigiliu cilindric (Fig. 10) pe Ghilgameş, Enkidu şi Utu/Shamash împreună cu robotul ameninţător,

descrierea lor ne aduce în minte descrierea biblică a „îngerilor cu spada învolburată” pe care Dumnezeu i-a pus la intrarea în Grădina Edenului pentru a fi sigur că Adam şi Eva, alungaţi, nu vor reintra acolo.

Fig. 10

Bătălia a fost urmărită, de asemenea, de către Inanna (cunoscută mai târziu ca Ishtar), sora geamănă a lui Utu/Shamash. Ea era cunoscută pentru faptul că ispitea bărbaţii care rămâneau o noapte cu ea, o noapte după care puțini supravieţuiau. Atrasă de frumuseţea lui Ghilgameş în timp ce el făcea baie într-un râu sau cascadă din apropiere, ea l-a invitat: „Vino, Ghilgameş, fii iubitul meu!”. Dar, cunoscând palmaresul zeiţei, el a refuzat-o.

Înfuriată de refuzul insultător, Ishtar l-a chemat pe Taurul Cerului să-l lovească pe Ghilgameş. Pentru a se salva, cei doi au fugit înapoi către Uruk; dar Taurul Cerului i-a prins pe malurile fluviului Eufrat. În acel moment de pericol mortal, Enkidu a fost din nou cel care a lovit şi ucis Taurul Cerului.

Furioasă, Inanna/Ishtar „a urlat către Ceruri” cerând ca cei doi tovarăşi să fie trimişi la moarte. Deşi cruţat temporar, Enkidu a murit primul; aşa a păţit şi Ghilgameş (după a două călătorie, care l-a dus la portul spaţial din Peninsula Sinai).

Ce era Taurul Cerului – GUD.ANNA – la sumerieni? Mulţi care au studiat Epopeea, cum ar fi Giorgio de Santillana şi Hertha von Dechend, în *Hamlet's Mill*, au ajuns la concluzia că evenimentele din *Epopee*, care au avut loc pe Pământ, sunt o imagine în oglindă a evenimentelor care au avut loc în Cer. Utu/Shamash este Soarele, Inanna/Ishtar este ceea ce mai târziu au numit grecii şi romanii Venus. Gardianul ameninţător de la Muntele

Cedru, cu faţa asemănătoare unui leu, este *constelaţia Leului* (Leul) şi Taurul Cerului este grupul de stele care a fost numit – din timpurile sumeriene! – *constelaţia Taurului* (Taurul).

Există, într-adevăr, descrieri mesopotamiene cu tema Leului/Taurului (Fig. 11 a şi 11 b); şi, aşa cum a remarcat pentru prima dată Willy Hartner, *(The Earliest History of the Constelations în the Near East)*, în mileniul 4 î.Chr., sumerienii ar fi putut observa cele două constelaţii în poziţii cheie: constelaţia Taurului (Taurul) ca fiind constelaţia echinocţiului de primăvară, iar constelaţia Leului (Leul) ca aceea a solstiţiului de vară.

Atribuind conotaţii zodiacale evenimentelor epice de pe Pământ, aşa cum au făcut sumerienii, se presupune că ei aveau astfel de cunoştinţe cereşti în mileniul 4 î.Chr., cu trei milenii înainte de perioada în care se presupune că s-a făcut gruparea stelelor în constelaţii şi introducerea celor 12 zodii de către greci. În fapt, chiar savanţii greci (din Asia Mică) au explicat că au primit cunoştinţele de la „caldeenii" din Mesopotamia; şi, aşa cum atestă textele astronomice sumeriene şi descrierile, ar trebui să-i credem. Numele şi simbolurile lor pentru constelaţiile zodiacale au rămas neschimbate până în zilele noastre.

Fig. 11

Listele zodiacale sumeriene încep cu Taurul care era, întradevăr, constelaţia de unde Soarele era văzut răsărind în zori, în ziua echinocţiului de primăvară, în mileniul 4 î.Chr. Era numit în sumeriană GUD.ANNA („Taurul Cerului" sau „Taurul Ceresc") – chiar termenul folosit în *Epopeea lui Ghilgameş* pentru a desemna creatura divină pe care Inanna/Ishtar a chemat-o din cer şi pe care au ucis-o cei doi tovarăşi de călătorie.

A reprezentat sau simbolizat acea ucidere un eveniment ceresc de atunci, din cca. anul 2.900 î.Chr.? În vreme ce această posibilitate nu poate fi exclusă, datele istorice indică evenimente majore şi schimbări care s-au petrecut pe Pământ în acea perioadă; „uciderea" Taurului Cerului a reprezentat o profeţie, o profeţie cerească, prezicerea sau chiar declanşarea unor evenimente pe Pământ.

Pentru că, în cea mai mare parte a mileniului 4 î.Chr, civilizaţia sumeriană nu a fost doar cea mai mare civilizaţie de pe Pământ, ci chiar singura. În cca. anul 3.100 î.Chr, civilizaţia Nilului (Egipt şi Nubia) s-a alăturat celei dintre fluviile Tigru şi Eufrat.

Oare această împărţire de pe Pământ – aluzie la povestea biblică a Turnului Babel şi la sfârşitul unei ere în care omenirea vorbea aceeaşi limbă – şi-a găsit expresia în descrierea (din *Epopeea lui Ghilgameş*) a loviturii de graţie dată Taurului Cerului prin ruperea piciorului din faţă de către Enkidu? Într-adevăr, descrierile zodiacale egiptene asociază începutul civilizaţiei lor cu ruperea părţii din faţă a constelaţiei Taurului (Fig. 12).

Fig. 12

Aşa cum am detaliat în *The Wars of Gods and Men*, Inanna/Ishtar se aştepta în acel timp să devină stăpâna noii

civilizaţii, dar – simbolic şi literal – i-a fost luată. Ea a fost parţial împăcată atunci când o a treia civilizaţie, cea din Valea Indusului, a fost pusă sub egida sa, în cca. 2.900 î.Chr.

Pe cât de importante fuseseră profeţiile cereşti pentru zei, ele au fost chiar mai semnificative pentru muritorii de pe Pământ; mărturie este soarta care i-a urmărit pe cei doi tovarăşi. Enkidu, o fiinţă creată artificial, a murit ca o fiinţă umană. Ghilgameş, o fiinţă pe două treimi divină, nu a putut scăpa de moarte. Deşi a făcut a doua călătorie, îndurând greutăţi şi pericole, şi deşi a găsit Maşina Tinereţii Veşnice, el s-a întors cu mâinile goale în Uruk. Potrivit Listei Regelui Sumerian, „Divinul Ghilgameş, al cărui tată a fost om, Înaltul Preot al templului, a condus 126 de ani; Urlugal, fiul lui Ghilgameş, i-a urmat la conducere”.

Aproape îl putem auzi pe fiul lui Ghilgameş strigând, aşa cum au făcut fiii Regelui Keret: „Cum a putut, Milostivule, să moară un urmaş al lui El? Poate muri cel divin?” Dar Ghilgameş, deşi mai mult decât un semizeu, şi-a încurcat Soarta. A lui era Taurul Cerului, dar el l-a ucis; şi Soarta sa, o soartă creată în Cer, s-a schimbat dintr-o şansă la nemurire în moarte, la fel ca a unui muritor.

La 1.000 de ani de la trecerea probabilă a lui Ghilgameş pe la locul Golan, acesta a fost vizitat de o altă personalitate antică ce şi-a văzut, de asemenea, Destinul scris în constelaţiile zodiacale. Era Iacov, nepotul lui Avraam; şi perioada era, după calculele noastre, anul 1.900 î.Chr.

O chestiune care este adesea ignorată cu privire la structurile megalitice din lume este: „de ce au fost construite ele pe acele locuri?” Locaţia, în mod evident, trebuie să aibă legătură cu un scop special. Marile piramide de la Gizeh, am sugerat în scrierile noastre, au servit pentru fixarea Coridorului de Aterizare conducând la portul spaţial din Peninsula Sinai, şi erau plasate precis, datorită acelei legături, pe paralela 30 nord. Stonehenge, au sugerat astronomii, a fost construit acolo datorită faptului că acel loc avea funcţii astronomice care combinau deopotrivă observaţiile solare şi lunare. Până la noi date se poate presupune că Cercurile de la Golan cel mai probabil s-au făcut acolo pentru că se aflau peste una dintre puţinele trasee de conectare a două rute internaţionale majore: Drumul Regelui, care mergea peste dealurile din estul Iordanului, şi Drumul Mării, care trecea pe la vest de-a lungul coastei Mării

Mediterane (Harta). Cele două rute legau Mesopotamia şi Egiptul, Asia şi Africa – fie pentru comerțul pașnic, fie pentru invaziile militare. Legăturile dintre cele două rute erau date de geografie şi de topografie. La locul de pe Golan trecerea se putea face deopotrivă pe ambele părţi ale Mării Galileei (Lacul Kinnereth); cea preferată – atunci şi acum – este cea de la nord, unde podul şi-a păstrat numele antic: Podul Fiicelor lui Iacov.

Situl de la Golan a fost, aşadar, amplasat acolo unde călătorii în diferite naţiuni sau ţinuturi se puteau opri şi privi cerul pentru profeții, pentru a căuta indicii cu privire la destinul lor şi, probabil, pentru că era un loc neutru deoarece era sacru; acolo se negociau chestiuni de pace şi război.

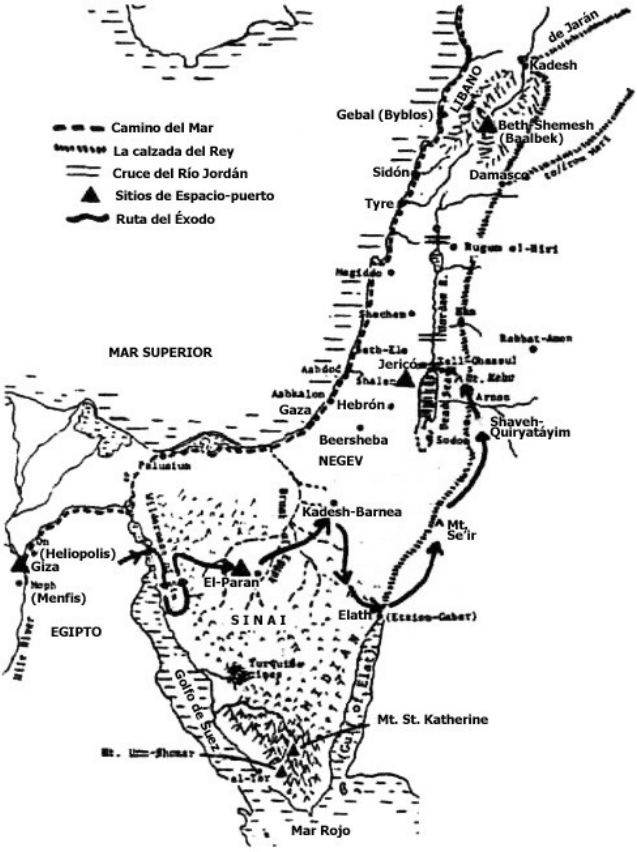

Datorită informaţiilor biblice şi mesopotamiene, noi credem că acesta a fost locul pe care l-a folosit Iacov.

Povestea a început în urmă cu două secole, în Sumer; şi nu a început cu bunicul lui Iacov, Avraam, ci cu străbunicul său, Terah. Numele său sugerează că el a fost un preot al oracolului (Tirhu); interesul familiei de a fi cunoscut ca popor Ibri (Ebraică) ne sugerează că ei se considerau Nipurieni – popor din oraşul Nippur care în sumeriană se traducea NI.IBRU – „Frumosul/Lăcaşul plăcut de trecere”. Centru religios şi ştiinţific al Sumerului, Nippurul era locul lui DURAN.KI, „Legătura Cer-Pământ”, localizat în zona sacră a oraşului. Era locul central unde se păstrau, studiau şi interpretau cunoştinţele acumulate de astronomie, calendaristice şi cereşti; şi tatăl lui Avraam, Terah, era unul dintre preoţii săi.

Prin cca. anul 2.100 î.Chr., Terah a fost mutat în Ur. Era perioada cunoscută de sumerologişti ca Ur III, pentru că atunci oraşul Ur, pentru a treia oară, a devenit capitala, nu doar a Sumerului şi nu doar a entităţii politice vaste denumită Sumer şi Akkad, ci a unui imperiu care a înflorit şi a rezistat nu prin forţa armelor, ci printr-o cultură superioară, un panteon unic (care este cunoscut ca Religie), o administraţie eficientă şi – nu în cele din urmă – un comerţ prosper. Ur a fost, de asemenea, centrul de cult al zeului Lunii, Nannar (cunoscut mai târziu ca Sin de către poporul semitic). Derularea rapidă a evenimentelor a determinat la început mutarea lui Terah la Ur, apoi în oraşul îndepărtat numit Harran. Situat în partea superioară a Eufratului şi a afluenţilor săi, oraşul servea ca un important punct de trecere şi loc comercial (al cărui nume însemna Caravană). Fondat de comercianţii sumerieni, Harran se mândrea cu un mare templu închinat zeului Lunii, astfel că oraşul era considerat ca un fel de „Ur departe de Ur”.

În aceste mutări, Terah şi-a luat familia cu el. La Harran, familia includea pe Abram (cum se numea el atunci), primul născut al lui Terah; un fiu numit Nahor; soţiile celor doi fii, Sarai (mai târziu numită Sara) și Milcah; şi nepotul lui Terah, Lot, fiul fratelui lui Abram, Haran, care murise în Ur. Ei au locuit acolo, în Harran, „mulţi ani”, potrivit Bibliei, iar Terah a murit acolo, la vârsta de 205 ani.

Aceasta a fost după ce Dumnezeu i-a spus lui Abram: „Pleacă din ţara ta, din locul unde te-ai născut şi din locul unde a locuit tatăl tau, către ţinutul pe care ţi-l voi arăta... Acolo voi face un mare neam din tine și te voi binecuvânta şi îţi voi face mare numele”. Abram a luat-o pe soţia sa, Sarai, pe Lot, nepotul său, şi toată lumea din casa sa şi toate lucrurile sale şi a plecat către

ţinutul Canaan”; „şi Abram avea 75 de ani când a plecat din Harran”. Fratele său, Nahor, a rămas cu familia, în Harran.

Acţionând după instrucţiunile divine, Abram s-a mutat repede în Canaan pentru a stabili o bază în Negev, o zonă aridă la graniţa Canaanului cu Peninsula Sinai. Într-o vizită în Egipt, el a fost primit la curtea faraonului; la întoarcerea în Canaan, el a vorbit cu conducătorii locali. El a jucat atunci un rol într-un conflict internaţional, cunoscut în Biblie (Geneza 14) ca Războiul Regilor. Aceasta a fost după ce Dumnezeu i-a promis lui Abram că „sământa” sa v-a moşteni şi conduce pământurile dintre Pârâul Egiptului şi fluviul Eufrat. Punând la îndoială această promisiune, Abram a spus că el şi soţia sa nu aveau copii. Dumnezeu i-a spus însă lui Abram să nu-şi facă griji. „Priveşte acum către cer”, i-a spus el, „şi numără stelele dacă poţi... atât de numeroasă va fi sământa ta”. Dar Sarai a rămas stearpă chiar şi după aceea.

Atunci, la sugestia ei, Abram s-a culcat cu slujnica ei, Hagar, care i-a adus un fiu, Ishmael. Apoi – în mod miraculos – după căderea Sodomei şi Gomorei, când numele cuplului s-au schimbat în Avraam şi Sara – Avraam, atunci în vârstă de 100 de ani, a avut un fiu cu soţia sa, Sara, care avea 90 de ani. Deşi nu era primul născut, fiul Sarei, Isaac, era moştenitorul legitim după regulile sumeriene de succesiune, urmate şi de Patriarhi; pentru că era fiul surorii vitrege a tatălui său: „fiica tatălui meu, dar nu a mamei mele” i-a spus Avraam.

După moartea Sarei, cea care i-a ţinut companie pe timpul îndelungatei sale vieţi, Avraam, „bătrân şi împovărat de ani” (137 de ani după calculele noastre), a devenit îngrijorat în privinţa fiului său necăsătorit, Isaac. Temându-se că Isaac s-ar putea căsători în cele din urmă cu o femeie canaanită, el a trimis un supraveghetor al casei sale la Harran, ca să găsească o mireasă pentru Isaac printre rudele care au rămas acolo. Ajungând în satul unde locuia Nahor, el a întâlnit-o la un izvor pe Rebecca, cea care s-a dovedit a fi nepoata lui Nahor şi care a sfârşit prin a merge în Canaan pentru a deveni soţia lui Isaac.

La 20 de ani după ce s-au căsătorit, Rebecca a născut doi gemeni, Esau şi Iacov. Esau s-a căsătorit primul, luându-şi două soţii de drept, ambele servitoare hitite; „ele au fost sursa durerii pentru Isaac şi Rebecca”. Problemele nu sunt detaliate în Biblie, dar relaţia dintre mamă şi nurori era atât de rea, încât Rebecca i-a spus lui Isaac: „Sunt dezgustată de viaţa cu femeile hitite; dacă s-ar căsători şi Iacov cu o femeie hitită, dintre femeile

locale, ce fel de viaţă bună aş avea?”. Aşadar, Isaac l-a chemat pe Iacov şi i-a spus să meargă în Harran, la familia mamei sale, să-şi găsească acolo o mireasă. Ascultând cuvintele tatălui său, „Iacov a părăsit Beersheba şi a pornit către Harran”.

Din călătoria lui Iacov din sudul Canaanului spre îndepărtatul Harran, Biblia relatează doar un episod – totuşi unul foarte semnificativ. Era despre o viziune pe care a avut-o Iacov în timpul nopţii „când a ajuns într-un anumit loc” despre o scară către cer, de unde îngerii Domnului urcau şi coborau. Trezindu-se, Iacov a înţeles că el sosise la „un loc al lui *Elohim* şi la o poartă către cer”. El a marcat locul punând acolo o piatră comemorativă şi numind locul Beth-El – „Casa lui El”, Domnul. Şi apoi el şi-a continuat drumul către Harran, pe o rută care nu este precizată.

La periferia oraşului, el a văzut păstorii strângându-şi turmele la un izvor din câmpie. Iacov li s-a adresat, întrebându-i dacă îl cunosc pe Laban, fratele mamei sale. „Întradevăr, îl ştim, au spus păstorii, iat-o pe fiica lui, Rahela, cea care îi paşte turmele.” Cu ochii în lacrimi, Iacov s-a prezentat lui Rahela ca fiul Rebecăi, mătuşa sa. Curând după aflarea veştilor, Laban a venit alergând, l-a îmbrăţişat şi sărutat pe nepotul său, invitându-l să stea cu ei şi să o cunoască şi pe cealaltă fiica a sa mai mare, Lea. Tatăl s-a gândit la căsătorie; dar Iacov se îndrăgostise de Rahela şi s-a oferit să muncească pentru Laban şapte ani în loc de zestre. Dar în noaptea căsătoriei, după banchet, Laban a înlocuit-o pe Rahela cu Lea în patul miresei...

Când Iacov a descoperit identitatea miresei, a doua zi dimineaţa, Laban a fost nedumerit. Iată, a spus el, noi nu o măritǎm pe cea mai mică înaintea surorii sale mai mari; de ce nu munceşti pentru mine alţi şapte ani şi apoi te căsătoreşti şi cu Rahela? Încă îndrăgostit de Rahela, Iacov a acceptat. După şapte ani el s-a căsătorit cu Rahela; dar vicleanul Laban voia să-l ţină pe Iacov, care muncea din greu şi era un păstor priceput, şi nu dorea să-l lase să plece. Pentru a-l ţine acolo, Laban l-a lăsat să-şi crească propriile turme; dar cu cât Iacov avea mai mult succes, cu atât mai mult fiii lui Laban protestau invidioşi.

Astfel că, atunci când Laban şi fiii săi erau plecaţi să tundă oile, şi-a strâns nevestele, copiii şi turmele şi a plecat din Harran. „Şi el a trecut fluviul – Eufratul – şi s-a îndreptat către muntele Gile'ad”.

„A treia zi i s-a spus lui Laban că Iacov a scăpat; astfel, el şi-a luat rudele cu el şi a pornit în urmărirea lui Iacov; după şapte zile, el l-a prins la muntele Gilead”.

Gilad – „Movila Pietrei Veşnice” în ebraică – locul observatorului circular de pe Golan!

Întâlnirea a început cu schimburi de acuzaţii reciproce. S-a terminat cu un tratat de pace. După obiceiul tratatelor de graniţă din acel timp, Iacov a ales o piatră şi a ridicat-o pentru a fi Stâlpul Martor, pentru a delimita graniţa dincolo de care nu putea trece Laban pe teritoriul lui Iacov şi nici Iacov nu putea trece dincolo, pe pământurile lui Laban. Astfel de pietre de graniţe (borne), numite *Kudurru* în akkadiană datorită vârfurilor rotunjite, au fost descoperite în diferite locuri în Orientul Apropiat. Ca o regulă, ele erau inscripţionate cu detalii ale tratatului ce includea invocarea zeilor fiecărei părţi, ca martori şi garanţi. Aderând la acest obicei, Laban i-a numit pe „Dumnezeul lui Avraam şi pe zeii lui Nahor” să garanteze înţelegerea. Temător, Iacov „a jurat de teama faţă de tatăl său”. Apoi el a adăugat marca sa personală cu privire la ocazie şi loc:

Şi Iacov le-a spus fiilor săi:
Strângeţi pietre;
Şi ei au strâns pietre
Şi le-au aranjat într-o movilă...
Şi Iacov a numit movila de pietre
Gal'ed.

Printr-o simplă schimbare de pronunţie, de la *Gilad* la *Gal-Ed*, Iacov a schimbat sensul numelui de la lungimea duratei sale „Movila Pietrei Veşnice”, la „Movila Pietrei Martorilor”.

Cât de siguri putem fi că locul era acela al cercurilor de pe Golan? Iată care credem că este indiciul final convingător: În jurământul său din tratat, Iacov a descris, de asemenea, locul ca *Ha-Mitzpeh – Observatorul!*

Cartea Jubileelor, o carte extrabiblică în care se relatează poveştile biblice din variate surse timpurii, a adăugat un postscriptum la evenimentul înregistrat: „Şi Iacov a făcut acolo o movilă pentru martori, motiv pentru care locul a fost numit «Movila Martorilor»; dar înainte ei obişnuiau să numească pământul Gilead, Locul lui Repha'im”.

Şi astfel ne întoarcem la enigmaticul sit Golan şi la numele care i s-a dat, Ghilgal Repha'im.

Bornele *Kudurru* pe care le-am găsit în Orientul Mijlociu descriu, ca o regulă, nu doar termenii înţelegerii şi numele zeilor invocaţi drept garanţi, dar şi simbolurile zeilor cereşti – uneori ale Soarelui, Lunii şi planetelor, alteori ale constelaţiilor zodiacale (ca în Fig. 13) – toate cele 12. Pentru că – din cele mai vechi vremuri sumeriene – 12 era numărul constelaţiilor zodiacale, evidenţiate după numele lor:

Fig. 13

GUD.ANNA – Taurul Ceresc (Taurul)
MASH.TAB.BA – Gemenii (Gemeni)
DAB – Racul, Cleştii (Rac)
UR.GULA – Leul (Leu)
AB.SIN – Cea al cărui Tată a fost Sin („Fecioara” = Fecioara)
ZI.BA.AN.NA – Soarta Cerească („Balanţa” = Balanţa)
GIR.TAB – Care are gheare şi taie (Scorpionul)
PA.BIL – Apărătorul („Arcaşul” = Săgetătorul)
SUHUR.MASH – Capra-Peşte (Capricorn)
GU – Stăpânul Apelor (Vărsător)

SIM.MAH – Peşti (Peşti)
KU.MAL – Locuitorul Câmpului (Berbec)

Chiar dacă nu toate simbolurile care descriau cele 12 constelaţii zodiacale s-au păstrat din vremurile sumeriene sau chiar din perioada babilonienilor, ele au putut fi găsite pe monumentele egiptene, cu descrieri şi nume identice (Fig. 14).

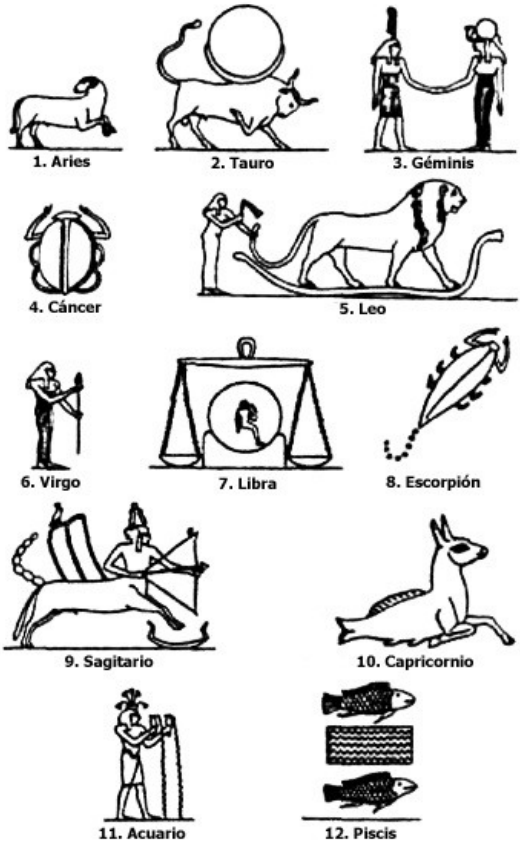

Fig. 14

Poate avea cineva dubii că Avraam, fiu al preotului-astronom Terah, cunoştea cele 12 case zodiacale când Dumnezeu i-a spus să se uite pe cer şi să vadă acolo viitorul? „La fel ca stelele pe care le observi pe cer, aşa vor fi urmaşii tăi”, i-a spus Domnul lui Avraam; şi când servitoarea Hagan i-a născut primul fiu, Domnul a binecuvântat băiatul, Ishmael („Auzit de Dumnezeu”), prin această profeţie:

În ceea ce priveşte pe Ishmael:
Întradevăr l-am auzit.
Prin asta l-am binecuvântat:
Îl voi face roditor
Şi îl voi înmulţi foarte mult;
Din el se vor naşte 12 căpetenii,
A lui va fi marea naţiune.

Geneza 17:20

Cu acea binecuvântare profetică, legată de cerul înstelat aşa cum a observat Avraam, Biblia a înregistrat pentru prima dată numărul 12 şi semnificaţia sa. Se relata atunci (Geneza 25) că fiii lui Ishmael – fiecare un şef de trib – erau întradevăr în număr de 12. Enumerându-i pe toţi după nume, Biblia a accentuat: „Aceia erau fiii lui Ishmael potrivit cu cetăţile şi fortăreţele lor – 12 şefi de triburi, fiecare cu propria sa naţiune". Pământurile lor cuprind Arabia şi terenurile deşertice de la nordul său.

Următoarea dată în care Biblia a folosit numărul 12 este în enumerarea celor 12 fii ai lui Iacov la vremea când acesta s-a întors la casa tatălui său, în Hebron. „Şi numărul fiilor lui Iacov era de 12", spune Biblia în Geneza 35, enumerându-i pe toţi cu numele care mai târziu au devenit familiare sub denumirea de Cele 12 Triburi ale lui Israel:

Şase ai soţiei Lea:
Ruben, Simion, Levi, Iuda, Issachar, Zebulun.
Doi ai Rahelei:
Iosif, Beniamin.
Doi ai lui Bilhah, servitoarea Rahelei:
Dan, Naphtali.
Şi doi ai lui Zilpah, servitoarea Leei:
Gad şi Asher.

Există totuşi o scamatorie în această listă: aceasta nu este cifra originală a celor 12 copii care au venit cu Iacov în Canaan: Beniamin, cel mai tânăr, a fost născut de Rahela când familia ajunsese deja înapoi în Canaan, în Betleem, unde ea a murit la naştere. Totuşi numărul copiilor lui Iacov era de 12 înainte de asta: ultimul copil născut de Lea era o fiică, Dinah. Lista – probabil prin mai mult decât o coincidenţă – a fost alcătuită aşadar din 11 bărbaţi şi o femeie, marcând lista constelaţiilor

zodiacale alcătuită dintr-o singură femeie (Fecioara) şi cei 11 „bărbaţi”.

Implicaţiile zodiacale ale celor 12 copii ai lui Iacov (căruia i s-a schimbat numele în Israel după ce s-a luptat cu o fiinţă divină când traversa râul Iordan) pot fi observate de două ori pe parcursul naraţiunii biblice. O dată, când Iosif – maestru în a avea şi a interpreta visele profetice – s-a lăudat fraţilor lui că avusese un vis în care Soarele şi Luna (bătrânii Iacov şi Lea) şi 11 *Kokhavim* i se înclinau. Cuvântul este tradus de obicei prin „stele”, dar termenul (provenind de la akkadieni) era folosit, de asemenea, pentru a denumi constelaţiile. Cu a lui Iosif, numărul total se ridică la 12. Aluzia sa, potrivit căreia constelaţia sa era una superioară, i-a deranjat mult pe fraţii săi.

A doua oară a fost când Iacov, bătrân şi pe moarte, i-a chemat pe cei 12 fii să-i binecuvânteze şi să le prevestească viitorul. Cunoscute ca *Profeţiile lui Iacov*, ultimele cuvinte ale Patriarhului au început cu asocierea fiului cel mai mare, Ruben, cu Az – constelaţia zodiacală a Berbecului (care până atunci a fost constelaţia echinocţiului de primăvară, în locul Taurului). Simion şi Levi au fost puşi împreună ca Gemenii; deoarece au ucis mulţi oameni când au răzbunat violul surorii lor, Iacov a profeţit că ei ar putea fi separaţi printre celelalte triburi şi îşi vor pierde propriile domenii. Iuda a fost comparat cu Leul (Leo) şi i s-a prezis că va fi deţinătorul sceptrului regal – o prezicere a regatului Iudeei. Zebulun a fost văzut ca Locuitor al Mărilor (Vărsător), ceea ce întradevăr a devenit. Prezicerile despre viitorul celor 12 fii şi triburi au continuat, legaţi prin nume şi simboluri de constelaţiile zodiacale. Ultimii au fost fiii Rahelei: Iosif a fost înfăţişat ca Arcaş (Săgetătorul); şi ultimul, Beniamin, înlocuind-o pe sora sa, Dinah (Fecioara) – descris ca animal de pradă care se hrăneşte de la ceilalţi.

Corelarea strictă cu numărul 12, provenind din cele 12 case zodiacale, a presupus şi o altă şiretenie care nu este de obicei observată. După Exod şi împărţirea Pământului Promis între cele 12 Triburi, au avut loc din nou câteva reorganizări. Surprinzător, numărul celor 12 Triburi care îşi împărţeau teritoriile a cuprins şi pe cei doi fii ai lui Iosif (care i s-au născut în Egipt) – Manase şi Efraim. Oricum, lista a rămas la 12 pentru că, aşa cum a profeţit Iacov, triburile lui Simion şi Levi nu au mai participat la distribuirea teritoriilor şi, cum a fost prevestit, s-au dispersat printre celelalte triburi. Cerinţa sfântă a numărului ceresc 12 a fost păstrată din nou.

Arheologii care au făcut săpături la ruinele sinagogilor evreieşti din Pământul Sfânt au fost uneori uimiţi să găsească pardosele decorate cu cercuri zodiacale ale celor 12 constelaţii, descrise cu simbolurile lor tradiţionale (Fig. 15). Ei au înclinat să creadă că anomaliile au provenit din influenţele greceşti şi romane din secolele dinaintea creştinismului. O astfel de părere, rezultând din credinţa că practica este interzisă de Vechiul Testament, face abstracţie de datele istorice – legătura culturii ebraice cu constelaţiile zodiacale şi asocierea ei cu prezicerea viitorului cu Soarta.

Fig. 15

De generaţii întregi şi până în aceste zile, se poate auzi urarea *Mazal-tov! Mazal-tov!* la nunţile evreieşti sau când un băiat este circumcis. Pe oricine ai întreba îţi va răspunde: Înseamnă „Noroc”, urare adresată cuplului sau băiatului.

Puţini ştiu, totuşi, că, deşi aceasta este intenţia urării, nu acesta este înţelesul frazei. Mazeltov înseamnă textual „*o*

constelaţie zodiacală bună/favorabilă". Termenul provine din akkadiană (prima limbă semitică de bază), în care Manzalu înseamnă „staţie" – un punct zodiacal din care Soarele se părea că „staţionează" el însuşi în ziua căsătoriei sau a naşterii.

O astfel de asociere a unei case zodiacale cu una a Soartei se foloseşte în astrologia horoscoapelor, care încep prin stabilirea (după data naşterii) a unui semn – Peşti, Rac sau un altul din cele 12 constelaţii zodiacale. Mergând înapoi, putem spune că, potrivit Profeţiei lui Iacov, Iuda a fost Leu, Gad un Scorpion şi Naftali un Capricorn.

Observarea cerului pentru indicaţii profetice, o sarcină îndeplinită de către un grup de preoţi-astronomi, a avut un rol cheie în deciziile regale din vremea babilonienilor. Soarta regelui, soarta teritoriilor şi a naţiunilor era profeţită în funcţie de poziţia planetelor într-o anumită constelaţie zodiacală. Deciziile regale aşteptau cuvântul preoţilor-astronomi. Era Luna, aşteptată în Săgetător, ascunsă de nori? Era văzută cometa în Taur, mergând spre altă constelaţie?

Ce însemna pentru rege sau pentru ţară observaţia că, în aceeaşi seară, Jupiter apărea în Săgetător, Mercur în Gemeni şi Saturn în Scorpion? Informaţii culese din sute de tăbliţe dezvăluie că acele fenomene cereşti erau interpretate ca prevestind invazii, foamete, inundaţii, tensiuni sociale – sau, pe de altă parte, viaţă lungă pentru rege, stabilitatea dinastiei, victorie în război, prosperitate. Multe dintre informaţiile cu astfel de observaţii erau scrise în limbajul obişnuit pe tăbliţe de lut; uneori, almanahurile astrologice, ca şi manualele de horoscoape, erau ilustrate cu simbolurile constelaţiilor zodiacale importante. În toate cazurile, Soarta părea să fie indicată de către cer.

Horoscoapele astrologice de astăzi îşi au originile în cele babiloniene, „caldeene" aşa cum le numeau grecii. Legată de calendarul de 12 luni, ideea că Soarta şi Zodiacul sunt două aspecte ale aceluiaşi curs de evenimente a apărut fără dubii când a apărut calendarul – în Nippur, în anul 3.760 î.Chr. (când a început numărătoarea calendarului evreiesc).

Faptul că astfel de asociere este întradevăr atât de veche se poate constata, în opinia noastră, dintr-unul dintre numele constelaţiilor sumeriene, acela a lui ZI.BA.AN.NA. Termenul ce înseamnă „Soarta Cerească" se traduce textual prin „Hotărârea Vieţii în Cer" dar şi prin „Scara Cerească a Vieţii". Acesta a fost un concept identificat în Egipt în *Cartea Morţilor;* exista credinţa legată de speranţa unora că o viaţă de apoi eternă depinde de

greutatea inimii în Ziua Judecăţii. Scena a fost descrisă minunat pe Papirusul lui Ani, unde zeul Anubis este arătat cântărind inima în balanţă, iar zeul Thoth, Scribul Divin, înregistrând rezultatul pe un suport (Fig. 16).

Fig. 16

Un mister nerezolvat în tradiţia evreiască este de ce Domnul biblic a ales a şaptea lună, Tishrei, ca lună în care urma să înceapă Anul Nou evreiesc, şi nu a ales pentru aceasta prima lună, ca în numărătoarea din Mesopotamia. Dacă a fost, aşa cum s-a sugerat, dorinţa de a trasa în mod clar separarea de venerarea mesopotamiană a stelelor şi a planetelor, atunci de ce se numeşte încă a şaptea lună şi nu au redenumit-o ca prima lună?

Credem că este adevărat contrariul şi că răspunsul este dat chiar de numele constelaţiei ZI.BA.AN.NA şi de conotaţia sa cu Scările Soartei. Considerăm că indiciul decisiv este legătura calendarului cu zodiacul. În vremea Exodului (mijlocul mileniului Îl î.Chr.), prima constelaţie, aceea a echinocţiului de primăvară, era Berbecul, nu Taurul. *Începând cu Berbecul, constelaţia Scărilor Cereşti ale Vieţii, era întradevăr, a şaptea.* Luna în care urma să înceapă Anul Nou evreiesc, luna în care s-ar fi decis în cer cine urmează să trăiască şi cine să moară, cine să fie sănătos sau să fie bolnav, să fie bogat sau sărac, fericit sau nefericit, a fost luna care mergea în paralel cu luna zodiacală a Scărilor Cereşti.

În cer, Soarta a avut 12 staţii.

3. GENERAŢII DIVINE

Zodiacul cu cele 12 părţi şi vechimea sa dau naştere la două mistere: de unde provine el şi de ce a fost împărţit cercul ceresc în 12 părţi?

Răspunsurile presupun trecerea unui prag – pentru a realiza că fundamentul semnificaţiei astrologice a împărţirii cerului în 12 părţi presupune cunoştinţe sofisticate de astronomie, o astronomie în fapt atât de avansată, încât Omul însuşi nu le putea avea atunci când a început această împărţire a cercului ceresc.

În orbita sa anuală în jurul Soarelui, Soarele pare să răsară în fiecare lună – a 12 parte a anului – într-un punct diferit. Dar cea care contează cel mai mult, aceea care a părut să conteze decisiv în antichitate şi care decidea tranziţia de la o Eră la alta (de la Taur la Berbec şi la Peşti şi curând la Vărsător) este aceea în care Soarele este văzut răsărind în ziua echinocţiului de primăvară (Fig. 17). Când se întâmplă, Pământul în orbita sa anuală în jurul Soarelui nu se întoarce în exact acelaşi punct. Datorită unui fenomen numit precesie, există o uşoară întârziere; ea se adună cu un grad la fiecare 72 de ani. Întârzierea (presupunând că fiecare din cele 12 segmente sunt egale, de 30 de grade fiecare) necesită aşadar 2.160 de ani (72 X 30) pentru a efectua o schimbare de la răsăritul unei zi de echinocţiu pe un cer înstelat al unei constelaţii zodiacale (ex. Taurul), la una de dinaintea ei (ex. Berbecul); de vreme ce Pământul orbitează în jurul Soarelui în sensul invers al acelor de ceasornic, întârzirea face ca Ziua Echinocţiului să se întoarcă.

Acum, chiar în condiţiile longevităţii din vremurile sumeriene/biblice (Terah 205 ani, Avraam 175), ar lua o perioadă de o viaţă pentru a observa întârzierea unui grad (72 de ani) sau a două grade (144 de ani) – şi este improbabilă o astfel de realizare, fără echipament astronomic avansat. Cu atât mai multă abilitate este necesară pentru a realiza şi verifica o schimbare completă a Erei Zodiacale la 2.160 de ani. Chiar Patriarhii din perioada prediluviană, cu ceea ce oamenii de ştiinţă numesc longevităţi „fantastice” – 969 de ani pentru deţinătorul recordului, Matusalem şi 930 de ani pentru Adam –

nu au trăit suficient pentru a observa o perioadă zodiacală completă. Noe, eroul Potopului, a trăit doar 950 de ani; totuşi, sumerienii îşi amintesc faptul că evenimentul a avut loc în constelaţia zodiacală a Leului.

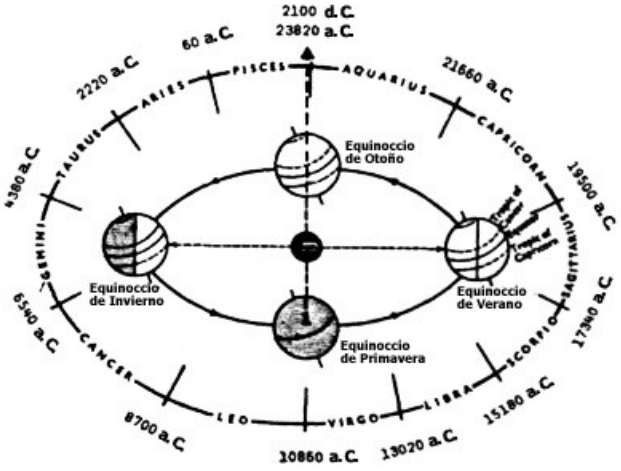

Fig. 17

Aceasta a fost doar o parte a cunoştinţelor aparent imposibile pe care le posedau sumerienii. Cum au putut ei să ştie ceea ce ştiau? Ei înşişi au dat un răspuns – „Tot ceea ce ştim ne-a fost dat de către Anunnaki" – „Cei care au Venit din Cer pe Pământ". Iar ei, venind de pe o altă planetă cu o orbită vastă şi o longevitate după care un an cuprindea 3.600 de ani pământeni, nu au avut nicio dificultate în hotărârea precesiunii şi conceperea Zodiacului alcătuit din 12 părţi.

O serie de texte care s-au constituit ca bază a ştiinţei şi a religiei antice şi care au fost preluate mai târziu în alte limbi, inclusiv cea ebraică din Biblie, poveştile sumeriene despre Anunnaki – zeii antici – au fost esenţa din care a luat naştere „mitologia". În culturile occidentale, mitologia care ne vine prima în minte este cea a grecilor; dar ea provine, la fel ca toate mitologiile antice şi panteoanele divine ale tuturor naţiunilor, din credinţele şi textele originale ale sumerienilor.

A existat un timp, au spus sumerienii, în care Omul civilizat nu era încă pe Pământ, când erau numai animale sălbatice, nedomesticite, iar recoltele nu erau cultivate încă. În acea vreme îndepărtată a sosit pe Pământ un grup de 50 de Anunnaki. Conduşi de un lider al cărui nume era E.A. (însemnând „cel a

cărui casă este apa”), ei au călătorit de pe planeta lor mamă, NIBIRU („planeta trecerii”) şi, ajungând pe Pământ, au aterizat în apele Golfului Persic. Un text considerat de oamenii de ştiinţă drept „mitul” Ea şi Pământul, spune cum primul grup a venit la ţărm unde au dat de un teren mlăştinos. Primul lucru pe care l-au făcut a fost să asaneze mlaştina, să cureţe canalurile râului, să caute surse de hrană (care au fost peştele şi păsările). Apoi au început să fabrice cărămizi din argilă şi să ridice primele aşezări extraterestre pe Pământ. Ei au numit habitatul ERIDU, care însemna „Casa de Departe” sau „Casa departe de casă”. Acel nume stă la originea numelui „Pământ” în unele dintre cele mai vechi limbi. Timpul: 445.000 de ani în urmă.

Misiunea astronauţilor era de a obţine aur prin extragerea acestuia din apele golfului, aur de care aveau nevoie pentru a supravieţui pe Nibiru; pentru că planeta lor îşi pierdea atmosfera şi, astfel, căldura din interior, punând treptat în pericol viaţa de pe Nibiru. Dar planul s-a dovedit irealizabil, iar liderii de acasă au decis că aurul putea fi obţinut doar pe calea cea grea – prin minerit, acolo unde era din abundenţă, în sud-estul Africii.

Planul cerea şi o creştere considerabilă a numărului de Anunnaki pe Pământ şi, cu timpul, au ajuns în număr de 600. Era nevoie, de asemenea, de o operaţiune elaborată de transport maritim al aurului rafinat şi aducere a diverselor provizii. Pentru aceasta, alţi 300 de Nibiruani au fost angajaţi ca IGI.GI („Cei care observă şi văd”) în operaţiuni de transport pe orbită a platformelor şi navetelor. Pentru a superviza extinderea operaţiunilor şi a prezenţei lor, a sosit pe Pământ conducătorul Nibiru, AN („Cel Ceresc” – Anu în akkadiană). El a venit cu doi copii ai săi: fiul său, EN.LIL („Şeful comandamentului”) şi fiica sa, NIN.MAH („Doamna Puternică”) Ofiţer şef medical.

Împărţirea atribuţiilor între primul sosit, Ea, şi noul sosit, Enlil, s-a dovedit complicată şi, într-un moment de impas, Anu s-a gândit să rămână pe Pământ şi să-l lase pe unul dintre fiii lui să conducă Nibiru, ca vicerege. La final, cei trei au tras la sorţi. Anu s-a întors să conducă Nibiru; lui Elil i-a revenit sarcina să rămână în zona unde s-a aterizat iniţial şi să se extindă către E.DIN („Casa celor Drepţi”). Sarcina sa era să stabilească şi alte aşezări, fiecare cu funcţie specifică (portul spaţial, Centrul de Control a Misiunii, centrul metalurgic, centrul medical şi faruri pentru aterizare). Rolul lui Ea era să organizeze operaţiunile din mina din sud-estul Africii – o sarcină pentru care el, ca cercetător remarcabil, nu era potrivit.

Faptul că sarcina intra în competenţele sale nu înseamnă că lui Ea i-a plăcut misiunea departe de Edin. În compensaţie pentru acest transfer, el a primit titlul-nume de EN.KI – „Stăpânul Pământului”.

Enlil s-a gândit probabil că era doar un gest fără semnificaţie; Ea/Enki însă şi-a luat titlul în serios. Deşi amândoi erau fiii lui Anu, ei erau fraţi vitregi. Ea/Enki era Primul Născut şi în mod normal i-ar fi urmat tatălui său la tron. Dar Enlil era un fiu născut lui Anu de către sora sa vitregă; şi, potrivit regulilor de succesiune din Nibiru, aceasta îl făcea pe Enlil Moştenitor Legal, chiar dacă nu era primul născut. Acum cei doi fraţi vitregi se găseau pe o altă planetă, în faţa unui potenţial conflict: dacă misiunea pe Pământ s-ar fi prelungit – devenind chiar o colonie permanentă – cine ar trebui să deţină autoritatea supremă aici, Stăpânul Pământului sau Şeful Comandamentului?

Chestiunea a devenit o problemă de durată pentru Enki în privinţa prezenţei pe Pământ a fiului său, Marduk, ca şi pentru Ninurta, fiul lui Enlil; pentru că, în vreme ce cel dintâi i-a fost născut lui Enki de către soţia sa oficială, cel de-al doilea i-a fost născut lui Enlil (pe Nibiru) de către sora sa vitregă, Ninmah (când amândoi erau necăsătoriţi; Enlil s-a căsătorit cu Ninlil pe Pământ, Ninmah nu s-a căsătorit niciodată). Aceasta i-a dat lui Ninurta un avantaj faţă de Marduk pe linia succesiunii.

Curtezan nestăvilit cum era, Enki s-a decis să repare situaţia făcând dragoste cu sora sa, sperând astfel că va avea un fiu de la ea. Povestea de dragoste s-a finalizat cu o fiică. Neînduplecat, Enki nu a pierdut timpul şi s-a culcat cu fiica sa, atunci când aceasta a crescut; dar şi ea i-a născut tot o fiică. Ninmah a trebuit să îl determine pe Enki să termine cu tentativele sale conjugale.

Deşi nu a putut obţine un fiu de la sora vitregă, lui Enki nu i-au lipsit urmaşii pe linie masculină. În afară de MAR.DUK („Fiul Colinei Pure”), care a venit, de asemenea, de pe Nibiru, mai existau fraţii NER.GAL („Marele Observator”), GIBIL („Cel de Foc”), NIN.A.GAL („Prinţul Marilor Ape”) şi DUMU.ZI („Fiul care Este Viaţa”). Nu este sigur dacă toţi au fost născuţi de soţia oficială a lui Enki, NIN.KI („Doamna Pământului”); în principiu, este o certitudine că al şaselea fiu, NIN.GISH.ZID.DA („Stăpânul Vestigiului/Copacul Vieţii”) s-a născut dintr-o legătură a lui Enki cu nepoata lui Enlil, Ereshkigal, când ea era pasager pe nava lui, pe drumul din Edin către Africa. Un sigiliu cilindric sumerian l-a descris pe Enki cu fiii săi (Fig. 18).

După ce s-a căsătorit cu soţia sa oficială, o tânără asistentă medicală care a primit numele-epitet NIN.LIL („Stăpâna Comandamentului”), Enlil i-a fost fidel pentru totdeauna. Ei au avut împreună doi fii – zeul Lunii NANNAR („Cel Luminos”), care a fost cunoscut mai târziu de către popoarele semitice ca Sin; şi un alt fiu mai mic, ISH.KUR („Cel al Munţilor”), care a fost mai degrabă cunoscut cu numele *Adad*, fiul „Cel îndrăgit”. Numărul său mic de urmaşi, comparativ cu clanul lui Enki, ar putea explica de ce cei trei copii ai lui Nannar/Sin şi ai soţiei, NIN.GAL („Marea Doamnă”), au fost repede incluşi în conducerea Anunnaki, în ciuda faptului că formau a treia generaţie, îndepărtată de Anu. Mai erau ERESH.KI.GAL („Stăpânele Marelui Pământ”), menţionat mai sus, gemenii UTU („Cel strălucitor”) şi IN.ANNA („Iubită de An”) – *Shamash* („zeul Soare”) şi *Ishtar* (Astarte/Venus) din panteonul de mai târziu.

Fig. 18

La apogeul prezenţei lor pe Pământ, Anunnaki erau în număr de 600 şi textele dau numele unora dintre ei – uneori fără să indice rolurile şi funcţiile lor. Chiar primele texte referitoare la aterizarea iniţială a lui Enki îi amintesc pe câţiva dintre locotenenţii săi şi atribuţiile acestora. Conducătorii fiecărei aşezări stabilite de către Anunnaki se numeau la fel ca toţi cei 10 conducători din Edin, în perioada antediluviană. Urmaşele femei provenite din aventurile lui Enki au fost identificate după soţii lor. Au fost amintiţi după nume şambelanii şi emisarii zeului principal, pentru că ei erau zeităţi femei sau bărbaţi însărcinaţi cu diverse activităţi (ex. Ninkashi, însărcinat cu facerea berii).

Spre deosebire de absenţa totală a genealogiei lui Yahve, Dumnezeul biblic, „zeii” Anunnaki erau pe deplin cunoscuţi după genealogie şi generaţii succesive. Ele există ca parte a

informaţiilor secrete ţinute în Listele Zeului din temple, în care „zeii” Anunnaki erau trecuţi după succesiunea genealogică. Unele liste descoperite enumeră nu mai puţin de 23 de Cupluri Divine care au fost precursori ai lui Anu (şi deci ai lui Enlil şi Enki) pe Nibiru. Unele liste îi numesc pe zeii Anunnaki doar în ordine cronologică; celelalte liste notează cu grijă numele mamei divine alături de cel al tatălui divin, pentru că cel al mamei este decisiv pentru statutul urmaşului după Regulile de Succesiune.

Deasupra tuturor se afla întotdeauna un cerc cu cei 12 Mari Zei, precursorii celor 12 zei Olimpieni din panteonul grecesc. Începând cu Zeii Vechi, apoi schimbându-se prin vremuri şi generaţii, componenţa Cercului celor 12 variază, dar întotdeauna rămân 12; dacă unul se prăbuşea, altul se ridica în loc; dacă cineva trebuia crescut în rang, un altul trebuia decăzut.

Sumerienii şi-au descris zeii purtând coroane distinctive cu coarne (Fig. 19) şi noi am sugerat că numărul de perechi sau de coarne reflecta rangul numeric al zeităţilor. Rangul în panteonul sumerian original începea cu 60 (numărul de bază în matematica sumeriană) pentru Anu, apoi continua cu 50 pentru succesorul legal, Enlil, 40 pentru Enki, 30 pentru Nannar/Sin, 20 pentru Utu/Shamash şi 10 pentru Ishkur/Adad. Femeilor li s-au dat rangurile 55, 45, 35 şi 25 pentru soţiile Antu, Ninlil, Ninki şi Ningal, apoi 15 pentru zeiţa necăsătorită, Ninmah şi 5 pentru cea singură, Inanna/Ishtar; reflectând schimbările de generaţii, ultima a obţinut în timp rangul 15, iar Ninmah a coborât la 5.

Este remarcabil faptul că cei doi pretendenţi la Succesiunea pe Pământ, Ninurta şi Marduk, erau ţinuţi în afara listei „Olimpienilor”. Dar când cearta s-a încins, Consiliul Zeilor l-a recunoscut pe Ninurta ca succesor legal şi i-a atribuit rangul 50 – acelaşi ca tatăl său, Enlil. Pe de altă parte, lui Marduk i-a fost dat rangul mic 10.

Aceste ranguri erau considerate secrete divine, dezvăluite doar preoţilor aleşi, „iniţiaţi”. Tăbliţele pe care erau înscrise „numerele secrete ale zeilor” (ca tăbliţa K.170 de la templul din Ninive) includeau o interdicţie strictă de a le arăta celor *mudu'u* – „neiniţiaţi”. În mod frecvent, informaţiile despre zei erau înregistrate fără a-i numi pe aceştia după nume; erau folosite însă numerele secrete, ca de exemplu „zeul 30” pentru Nannar/Sin.

Tăbliţa din Fig. 20 îi identifică pe Marii Zei după descendenţă şi după rang, arătându-i pe cei 12 Mari Zei.

Fig. 19

Dar de ce 12?

Răspunsul, credem noi, este dat de o altă problemă majoră cu care s-au confruntat Anunnaki după ce misiunea lor s-a schimbat, dintr-o expediţie de scurtă durată pentru extragerea mineralului, în una de colonizare pe termen lung, în care s-au implicat aproape 1.000 dintre ei. Ei veniseră de pe o planetă cu o orbită „normală” pe una care se rotea nebuneşte în jurul Soarelui, orbitându-l de 3.600 de ori într-un singur (Nibiru) an (o perioadă orbitală).

Pe lângă reglarea fizică, exista cumva nevoia unei raportări a Timpului Pământesc cu cel de pe Nibiru.

Stabilindu-şi echipamentul complex la Centrul de Control al Misiunii, în Nippur (un dispozitiv numit DUR.AN.KI – „Legătura Cer-Pământ”) – ei erau conştienţi de întârzierea graduală pe care au numit-o precesiune şi au înţeles că Pământul, pe lângă orbita care dura un an, avea de asemenea un alt ciclu mai lung; 25.920 de ani îi lua Pământului pentru a se întoarce în acelaşi punct ceresc, un ciclu care a început să fie cunoscut la Marele An.

Aşa cum arată descrierile de pe sigilii cilindrice (Fig. 21), Anunnaki credeau că „familia Soarelui” include 12 membri: Soarele (în centru), Luna (pentru motive care au fost spuse), nouă planete pe care le ştim în prezent şi încă una – propria lor planetă, Nibiru. Pentru ei acest număr, 12, era un număr de bază

aplicat în toate chestiunile cereşti influenţând Legătura Cer-Pământ, inclusiv împărţirea cercului stelar în jurul Soarelui. Folosind hărţile lor cereşti detaliate, ei au grupat stelele din fiecare segment ceresc în constelaţii. Cum să le numească? De ce nu chiar după propriii lor conducători?

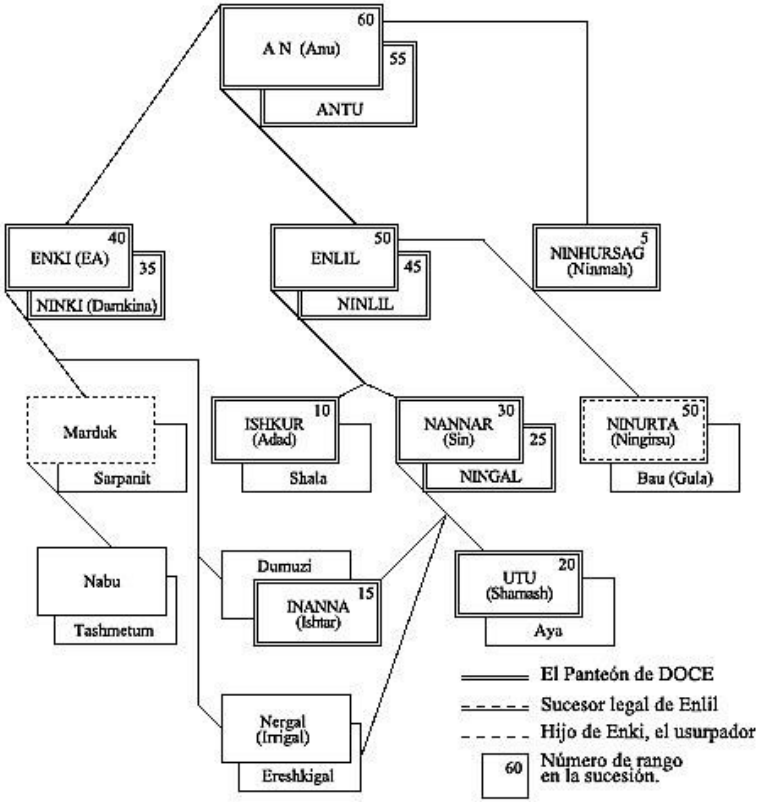

Fig. 20

Iatăl pe Ea, „Cel a cărui casă este Apa”, care a aterizat pe Pământ în apele din Golful Persic, căruia îi place să navigheze prin mlaştini, în corabie, care umple lacurile cu peşte. Ei l-au onorat numind după el două constelaţii – cea a Vărsătorului şi a Peştilor; în perioada sumeriană, el a fost astfel descris pe sigiliile cilindrice (Fig. 22 a), iar preoţii care supravegheau cultul său erau îmbrăcaţi în chip de Pescar (Fig. 22 b). Enlil – puternic, încăpăţânat, comparat frecvent cu un taur, a fost onorat prin numirea constelaţiei sale cu numele de Taur.

Ninmah, dorită dar niciodată căsătorită, a fost cea după care s-a numit constelaţia Fecioarei. Ninurta, numit deseori Cel dintâi Războinic al lui Enlil, a fost onorat dând numele său constelaţiei Săgetătorului; primul născut al lui Ea, încăpăţânat şi cu capul greu, a fost asociat Berbecului.

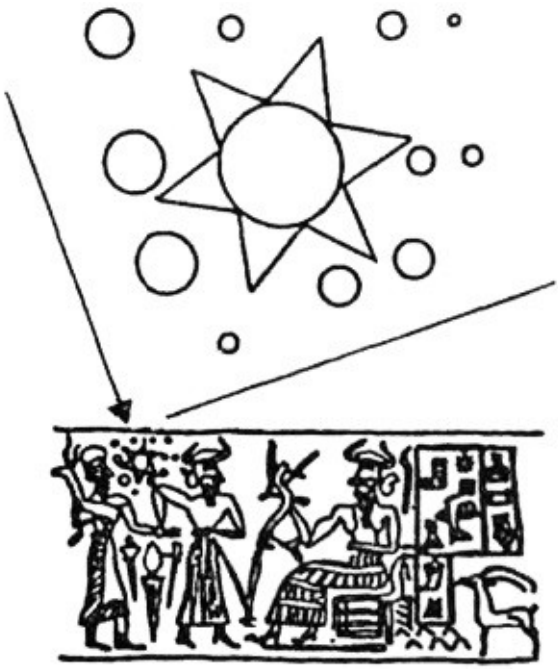

Fig. 21

Când s-au născut gemenii Utu/Shamash şi Inanna/lshtar, o constelaţie (Gemenii) a fost numită în cinstea lor. (Pentru recunoaşterea rolurilor lui Enlil şi Utu în activităţile zeilor Anunnaki în spaţiu, preoţii Enliliţi se îmbrăcau ca oameni-vulturi, Fig. 22 c). Deoarece rangurile ierarhice s-au schimbat, iar generaţiile Anunnaki a doua şi a treia s-au alăturat vieţii de pe Pământ, toate cele 12 constelaţii zodiacale au fost atribuite omologilor Anunnaki.

Nu oamenii, ci zeii au conceput zodiacul. Şi numărul, indiferent de schimbări, trebuia să rămână întotdeauna 12.

La 40 de „Repetiţii" (orbitări) ale lui Nibiru de la prima sosire, zeii Anunnaki care lucrau la minele de aur s-au răsculat. Un text numit *Atra Hasis* descrie evenimentele care au precedat

răscoala, răscoala însăşi şi consecinţele sale. Cea mai importantă consecinţă a fost crearea lui Adam: textul relatează cum a fost creată Omenirea. Încurajată de către Enki, răscoala a fost îndreptată în primul rând împotriva lui Enlil şi a fiului său, NIN.UR.TA („Domnul care desăvârşeşte Fundaţia”). Enlil a cerut ca răzvrătiţii să primească pedeapsa maximă; Enki a spus că este imposibil să se continue munca dură; Anu a fost de partea lui Enki. Dar era în continuare nevoie de aur pentru supravieţuire; aşadar, cum putea fi el obţinut?

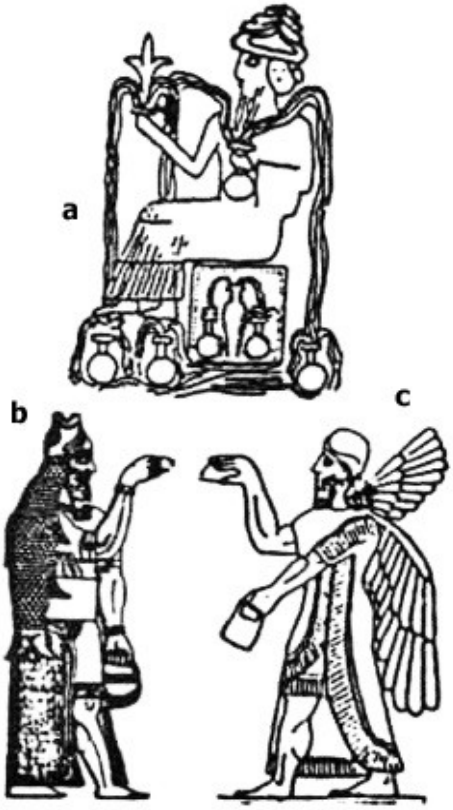

Fig. 22

Într-un moment de impas, Enki a lansat conducerii Anunnaki propunerea sa surprinzătoare: Haideţi, a spus el, să creăm un Muncitor Primitiv care să poată să facă această muncă! Când Consiliul zeilor a întrebat, uluit, cum poate fi creată o astfel de fiinţă, Enki a explicat că aceasta „există deja” – un hominid care a evoluat pe Pământ, dar nu a ajuns încă la stadiul de evoluţie al

Anunnaki. „Tot ceea ce trebuie să facem, a spus el, este «să punem semnul zeilor» pe el – să îl transformăm genetic pentru a semăna cu Anunnaki.”

Discuţia şi soluţia sugerată sunt reflectate în Biblie:

Şi Elohim a spus:

„Haideţi să facem Omul după chipul nostru
Şi asemănarea noastră”.

– o fiinţă care ar putea semăna cu Anunnaki, deopotrivă fizic şi mintal. Această fiinţă, a promis Enki, „va fi în serviciul zeilor, astfel că ei vor avea tihnă”. Încântaţi de perspectiva de a scăpa de munca grea, zeii au acceptat.

Câteva texte sumeriene descriu cum, cu ajutorul lui Ninmah şi după multe încercări şi erori, a fost creat un *Lullu* – „Cel Amestecat”. Mulţumită de „modelul perfect” pe care la obţinut, Ninmah l-a ridicat şi a strigat: „Mâinile mele l-au făcut”.

Ea s-a gândit să marcheze importanţa evenimentului. La fel şi noi – pentru că, în descrierea momentului de către un artist sumerian pe un sigiliu cilindric (Fig. 23), suntem prezentaţi ca fiind cel mai important eveniment din analele Omenirii: momentul în care noi, Homo sapiens, am apărut pe Pământ.

Fig. 23

Folosindu-se combinaţia genetică reuşită, s-a început procesul încet de realizare a dublurilor, un proces pe care noi îl numim clonare. Copia, presupunând nevoia femeilor Anunnaki de a servi ca Zeiţe ale Naşterii, a fost clonată din Muncitorul Primitiv în seturi de câte şapte bărbaţi, şapte femei. Biblia (Geneza, capitolele 1 şi 5) povestesc astfel:

În ziua în care Elohim l-a creat pe Adam,
l-a făcut după asemănarea lui Elohim;
el i-a creat pe bărbaţi şi pe femei.

Clonarea a fost un proces de durată, fiind nevoie de ajutorul Zeiţelor Naşterii deoarece noua fiinţă, fiind hibrid, nu se putea procrea pe ea însăşi. Astfel că, pentru a grăbi procesul, Enki a realizat o altă creaţie de inginerie genetică – de această dată din proprie iniţiativă. Lucrând cu ceea ce noi numim astăzi cromozomii X şi Y, el a dat rasei umane calitatea de a procrea. Biblia a înregistrat evenimentul în povestea lui Adam şi a Evei din Grădina Edenului (sumerianul E.DIN), în care Enki juca rolul lui *Nachash* – un termen tradus prin „şarpe" care însemna, de asemenea, şi „Cel care ştie/deţine secrete".

Deşi a votat pentru experimentul genetic, Enlil a fost mai rezervat. Spre deosebire de cercetătorul Enki, el nu era atras de provocările ştiinţei. În mod bizar, ni-l putem imagina spunând: „Nu am venit pe altă planetă să ne jucăm de-a Dumnezeu"... El s-a înfuriat când Enki a realizat a doua (neautorizată) experienţă genetică. „L-ai făcut pe Adam să fie ca unul dintre noi, capabil să procreeze, a strigat el; încă un pas şi el ar putea, de asemenea, să împărtăşească fructul din Copacul Vieţii!"

Astfel, Omenirea a fost alungată din Grădina Edenului, să se apere singură; dar în loc să dispară, ea s-a înmulţit şi a umplut Pământul. Nemulţumirea lui Enlil a crescut când tinerii Anunnaki au început să se amestece cu Fiicele Omului şi chiar să aibă copii cu ele. În Biblie (Geneza, capitolul 6), povestea lui *Nefilim* („Cei care au Venit de Sus"), „fiii lui *Elohim*" care s-au căsătorit cu femeile umane, a servit ca început al poveştii Potopului, ca explicaţie pentru decizia de a şterge Omenirea de pe faţa Pământului.

Enlil şi-a expus planul în Consiliul Zeilor. „O mare calamitate, a spus el, este pe cale să se întâmple. La următoarea sa trecere, Nibiru va provoca un uriaş val mareic ce va cuprinde Pământul. Să nu avertizăm Omenirea – să-i lăsăm să dispară!" Zeii au fost de acord şi au jurat să păstreze secretul. Aşa a făcut şi Enki; dar el a găsit o cale să-l avertizeze pe credinciosul său adorator *Ziusudra* („Noe" în Biblie) şi să-l sfătuiască să construiască Arca, pentru a-şi salva familia şi prietenii şi pentru a păstra vie „sămânţa" animalelor.

Povestea Marelui Potop este una dintre cele mai lungi poveşti ale Bibliei; totuşi, oricât de lungă ar fi, ea este o versiune scurtă a celor mai lungi şi amănunţite texte sumeriene şi akkadiene cu referire la acest eveniment. În perioada ce a urmat, chiar Enlil s-a înduplecat. Realizând că tot ce au construit ei pe Pământ fusese distrus, Anunnaki şi-au dat seama că aveau nevoie de Oameni ca parteneri pentru a face din nou locuibil Pământul. Cu acceptul lui Enlil, zeii Anunnaki au contribuit la progresul cultural şi tehnologic al Oamenilor, în intervalul care a durat 3.600 de ani (ce a marcat perioada orbitală a lui Nibiru). Procesul a culminat cu măreaţa civilizaţie sumeriană.

La începutul Potopului, Anunnaki au urcat pe navele lor pentru a scăpa de calamitate şi au privit la dezastrul şi distrugerea Pământului din cer. Nu doar Omenirea a fost distrusă: Tot ce au construit Anunnaki în ultimii 432.000 de ani a fost şters de pe faţa Pământului sau îngropat sub straturi groase de noroi; asta a inclus şi portul spaţial pe care îl aveau în E.DIN.

Curând după ce mareea a început să se retragă, ei au putut să-şi coboare nava, cu care au orbitat Pământul, pe cel mai înalt vârf muntos din Orientul Apropiat, vârful Ararat. După ce a apărut din ape şi pământul uscat, ei au putut folosi Locul Aterizării – o platformă uriaşă din piatră care fusese ridicată înaintea Potopului în Munţii Cedru, aflaţi pe teritoriul Libanului de astăzi. Dar pentru a relua operaţiunile spaţiale, ei aveau nevoie de un port spaţial; s-a luat decizia ca acesta să fie construit în Peninsula Sinai. Pasajul Aterizării ca înainte de Potop a fost legat la vârfurile gemene proeminente ale Muntelui Ararat; Locul Aterizării a fost încorporat; a fost ales un nou Centru de Control a Misiunii (care îl înlocuia pe cel care în perioada prediluviană a fost la Nippur); au fost ridicate şi două vârfuri gemene artificiale pentru a lega terminalul Pasajului Aterizării – cele două mari piramide la Gizeh, în Egipt, care rezistă până azi.

Vizată de rivalităţile dintre cei ce păreau să se grupeze în două clanuri distincte pe Pământ, locaţia portului spaţial cu dispozitivele sale auxiliare a căpătat o importanţă majoră. Pentru a diminua tensiunile, împărţirea *de facto* a teritoriilor între Enlil, în Edin şi Enki, în Abzu, a fost formalizată, primul şi descendenţii săi au primit teritoriul din Asia şi părţile vecine din Europa, iar ultimul a primit întregul continent african. Aceasta însemna că Locul Aterizării din perioada prediluviană şi noul Centru de Control al Misiunii se aflau pe teritoriu Enlilit, iar marile piramide cu sistemul lor complex de ghidare erau în mâinile zeilor Enki. S-

a decis apoi ca zona portului spaţial din Peninsula Sinai să fie atribuită, neutru, lui Ninmah. Pentru a marca evenimentul, ea a primit titlul-epitet NIN.HAR.SAG („Doamna Vârfurilor Muntoase”).

Părerea noastră că zeii Egiptului nu au fost alţii decât Enki şi clanul său poate părea greu de crezut la prima vedere. Nu erau numele lor, ca să începem cu ele, diferite total? Marele Zeu Vechi al egiptenilor, de exemplu, se numea PTAH, „Cel care a dezvoltat”; dar acesta a fost, de asemenea, înţelesul epitetului sumerian al lui Enki, NUDIMMUD, „Făuritorul Lucrurilor Meşteşugite”. El era Cunoscătorul Secretelor, Şarpele Divin, în ambele panteoane; şi (reamintind epitetul său „cel al cărui casă este apa”) în ambele a fost descris ca Omul Divin al Apelor (Fig. 14, 22), Vărsătorul nostru. În panteonul egiptean, Stăpâna Sinaiului a fost HATHOR, căreia i se spunea „Vaca” în perioada sa veche; la fel era numită şi Ninharsag în Sumer, atunci când a îmbătrânit.

Fiul şi principalul succesor al lui Enki în Egipt era RA, „Cel Pur”, analog al lui Marduk, „Fiul Movilei Pure”, în Mesopotamia. Multe alte asemănări între cele două au fost expuse în *The Wars of Gods and Men*. Acolo sunt arătate şi motivele pentru identificarea zeului egipten THOTH, un fiu al lui Ptah şi păstrător al cunoştinţelor secrete divine, cu zeul Ningishzidda din textele sumeriene.

În timp, Ptah/Enki a transmis conducerea Egiptului fiului său, Marduk/Ra; dar acesta din urmă nu s-a potolit. Domnia asupra întregului Pământ era dreptul său din naştere, continua el să afirme; şi aceasta a condus la conflictul cu Enliliţii, pe care l-am descris ca Războaiele Piramidei. La un moment dat – circa 8.700 î.Chr., după calculele noastre – el a fost obligat să părăsească Egiptul; potrivit lui Manetho (un preot egiptean care a scris despre istoria şi preistoria Egiptului, în perioada greacă), regatul a fost atunci încredinţat fratelui lui Marduk, Thoth. Unde a plecat Marduk/Ra? Posibilitatea ca el să fi fost trimis înapoi pe Nibiru (egiptenii o numeau Planeta de Milioane de Ani) nu poate fi exclusă. Un vechi text egiptean înscris în mormintele faraonilor, numit *Atribuirea Funcţiilor către Thoth*, îl arată pe Ra transferând puterile lui Thoth şi desemnându-l ca „Thoth, înlocuitorul”. „Tu vei fi în locul meu”, a anunţat Ra, un „înlocuitor”. Explicând unde este el, Ra i-a spus lui Thoth: „Eu sunt aici, în cer, în locul meu potrivit”. Faptul că o parte a absenţei, aceea a semizeilor, a durat 3.650 de ani – aproape media de 3.600 de ani a orbitei Nibiru – sugerează în mod convingător că acolo şi-a petrecut

timpul Marduk când a lipsit de pe Pământ. Textele, deopotrivă cele egiptene şi cele sumeriene, care descriu o călătorie spaţială grea, ce devenise primejdioasă în special lângă Saturn, pot să aibă foarte bine legătură cu călătoria de întoarcere a lui Marduk pe Pământ.

La întoarcere, Ra/Marduk a găsit Pământul greu de recunoscut. În acest interval, civilizaţia sumeriană înflorise foarte mult. În plus faţă de extinderea centrelor lui Enlil şi al lui Enki unde zonele sacre erau înconjurate de oraşe aglomerate (Nippur şi respectiv Eridu), s-au creat Oraşe ale Oamenilor. Instituţia nou creată, Regalitatea, a fost inaugurată în noul oraş Kish, sub egida lui Ninurta. Nannar/Sin primise conducerea noului centru urban numit Ur. O zonă sacră construită pentru vizita lui Anu şi Antu a fost extinsă şi a devenit oraşul Uruk (biblicul Erech) şi a fost dăruită lui Inanna/Ishtar. Funcţiile Preoţiei au fost instituite; a fost introdus un calendar – faimosul calendar din Nippur – bazat pe cunoştinţe astronomice complicate şi pe festivaluri oficiale. Apărut în 3.760 î.Chr., el este încă folosit la evrei.

Întors pe Pământ, Marduk trebuie să fi strigat tatălui său şi către Consiliul Zeilor: „Şi eu?”

El a pus ochii pe un loc aflat nu departe de unde fusese portul spaţial în perioada prediluviană, şi s-a hotărât să îl transforme într-o *Bab-Ili* – „Poarta Zeilor” (de aici numele său, Babilon). Urma să fie un simbol şi o expresie a supremaţiei sale.

Ceea ce a urmat este amintit în Biblie ca incidentul Turnul Babel; a avut loc în Shine'ar (numele biblic pentru Sumer). Acolo, discipolii zeului Babilonului au început să construiasscă „un turn al cărui vârf putea ajunge la cer” – un turn de lansare, am putea spune în zilele noastre.

„Hai să ne facem un *Sem*”, au spus ei – nu un „nume”, cum este tradus obişnuit, dar sensul originar din sursa sumeriană a cuvântului MU – un obiect asemănător unei rachete. Era anul 3.450 î.Chr., după calculele noastre.

Coborând din cer, şeful lui *Elohim* a ordonat ca turnul să fie distrus. Deopotrivă versiunea biblică şi textele sumeriene arată că în urma acestui incident, *Elohim* a hotărât să „creeze confuzie în limba Omenirii” pentru a împiedica Omenirea să acţioneze în mod unitar. Până atunci „existase o singură limbă şi un singur fel de cuvinte peste întregul Pământ”(Geneza 11:1). Până atunci existase întradevăr o civilizaţie, cea a Sumerului, cu o singură limbă şi formă de scriere (Fig. 24 a). În urma incidentului de la Babilon, o a doua civilizaţie, Civilizaţia Nilului (Egipt şi Nubia) s-a

întemeiat, cu propria sa limbă și scriere (Fig. 24 b); şi câteva secole mai târziu, a treia civilizaţie a luat naştere în Valea Indusului, cu propria sa limbă şi scriere (Fig. 24 c), o scriere care nu a fost încă descifrată. Astfel, Omenirii i-au fost atribuite trei Regiuni; a Patra Regiune a fost păstrată de zei: Peninsula Sinai, unde se afla portul spaţial.

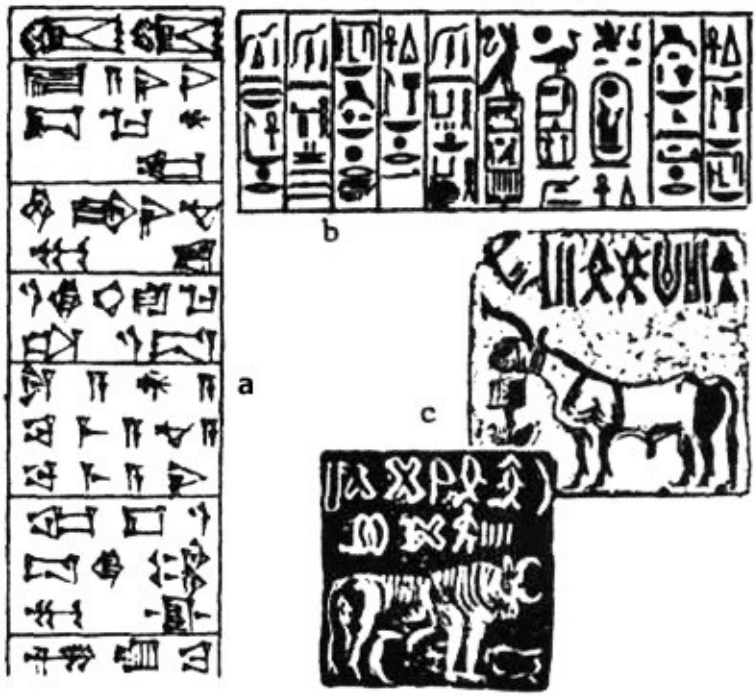

Fig. 24

Dispreţuit în Mesopotamia, Ra/Marduk s-a întors în Egipt pentru a-şi reafirma supremaţia acolo, ca Mare Zeu al noii civilizaţii. Era anul 3.100 î.Chr. Exista, desigur, o mică problemă cu Thoth, care fusese zeitatea domnitoare în Egipt şi Nubia în perioada în care Ra/Marduk a fost plecat. Fără prea multă ceremonie, el a fost îndepărtat... Am arătat în *The Lost Realms* că, luându-şi un grup de discipoli africani, el s-a îndreptat către Lumea Nouă, pentru a deveni *Quetzalcoatl*, zeul Şarpelui înaripat. Primul calendar pe care l-a instituit el în America de Sud (calendarul calculului lung) a început în anul 3.113 î.Chr; credem că aceasta este data precisă a sosirii în Lumea Nouă a lui Thoth/Quetzalcoatl.

Încă afectat de eşecul din Mesopotamia, crudul Marduk s-a orientat spre stabilirea altor succese. În timpul absenţei sale, varianta divină a cuplului „Romeo şi Julieta” – fratele său Dumuzi şi Inanna/Ishtar, nepoata lui Enlil – s-au îndrăgostit şi urmau să se căsătorească. Această uniune a fost criticată de Ra/Marduk; el era îngrijorat în mod special de speranţele zeiţei Inanna, care voia să devină Stăpâna Egiptului prin căsătorie. Când emisarii lui Marduk au încercat să-l prindă pe Dumuzi, acesta a murit accidental, încercând să scape. Marduk a fost învinovăţit de moartea sa.

Textele care au fost descoperite în câteva copii şi versiuni dau detalii cu privire la procesul lui Marduk şi pedeapsa sa: să fie îngropat de viu în Marea Piramidă, care a fost sigilată bine, transformându-se într-o închisoare divină. Având doar aer ca să respire, fără apă şi mâncare, Marduk a fost condamnat la moarte în acel mormânt uriaş. Dar soţia şi mama sa au făcut un apel, cu succes, la Anu să-i comute acestuia pedeapsa în condamnarea la exil. Folosind planurile originale de construcţie, a fost săpat un canal care s-a transformat în pasaje ce duceau deasupra gurii de ieşire. Reîntoarcerea lui Marduk din moarte, ridicarea sa din mormânt au fost aspecte ale concepţiei că textele – intitulate de către traducătorii vechi „Moartea şi învierea Domnului” – au precedat povestea din Noul Testament cu privire la moartea, îngroparea şi învierea lui Iisus.

Condamnat la exil, Ra/Marduk a devenit *Amen/Ra*, zeul nevăzut. De această dată, totuşi, el a cutreierat Pământul. Într-un text autobiografic în care a fost profeţită întoarcerea sa, Marduk şi-a descris rătăcirile astfel:

Sunt divinul Marduk, un mare zeu.
Am fost alungat pentru păcatele mele.
Am plecat către munţi,
Pe multe pământuri am fost rătăcitor.
De acolo unde răsare soarele
Către acolo unde apune el, am fost.

Şi oriunde mergea, el continua să-i întrebe pe Zeii Destinului: „Până când?”

Răspunsul cu privire la Soarta sa, a realizat el, vine din cer. Era Taurului, era zodiacală ce aparţinea lui Enlil şi clanului său, era pe sfârşite. Începutul avea să vină când Soarele ar fi răsărit în prima zi de primăvară, ziua Anului Nou în Mesopotamia, în

constelaţia zodiacală a Berbecului – constelaţia sa. Ciclul ceresc al Sorţii prevestea supremaţia sa, a lui Marduk!

Nu toţi au fost de acord. S-a întâmplat aşa din cauza unor calcule ale timpului sau a unui fenomen ceresc vizibil? Lui Marduk nu i-a păsat; el a lansat un marş spre Mesopotamia, în timp ce fiul său, Nabu, i-a organizat pe discipoli pentru a invada Sinai şi confisca portul spaţial. Escaladarea conflictului este descrisă într-un text cunoscut ca *Erra Epos*: el spune cum, nevăzând o altă soluţie, zeii s-au opus lui Marduk folosind armele nucleare pentru a distruge portul spaţial (şi, ca un element colateral, oraşele necredincioase, Sodoma şi Gomora).

Dar Soarta a intervenit de partea lui Marduk. Vânturile vestice au purtat norul nuclear mortal spre est, către Sumer. Babilonul, aflat mai spre nord, a fost cruţat. Dar în sudul Mesopotamiei Vântul Rău a provocat moartea bruscă şi pustiirea pentru o perioadă lungă. Marea capitală a Sumerului, Ur, era locul unde hoinăreau câinii sălbatici.

Şi astfel, în ciuda eforturilor extraordinare ale oponenţilor lui Marduk, Era Berbecului a inaugurat, într-adevăr, ridicarea Babilonului.

4. ÎNTRE SOARTĂ ŞI DESTIN

A fost Soarta sau Destinul ceea ce l-a condus cu o mână nevăzută prin toate problemele şi necazurile sale de-a lungul a multe milenii, către scopul său final: supremaţia pe Pământ?

Puţine limbi au astfel de forme ale cuvintelor pentru acel „ceva" care poate influenţa rezultatele evenimentelor înainte ca acestea să se întâmple şi chiar în limba engleză pentru mulţi ar fi greu să explice diferenţa. Cele mai bune dicţionare (cum ar fi al lui *Webster)* explică un termen prin celălalt, privindu-le ca sinonime pentru „soartă", „destin" şi „noroc". Dar în limba sumeriană şi astfel, în filosofia şi religia sumeriană, exista o distincţie clară între cele două. Destinul, NAM, era cursul hotărât al evenimentelor care era *neschimbat*. Soarta era NAM.TAR – cursul hotărât al evenimentelor *ce putea fi schimbat;* literal, TAR însemna a tăia, a schimba, a tulbura, a rupe.

Distincţia nu era doar o chestiune de semantică, ci una de profunzime, afectând şi dominând relaţiile dintre zei şi oameni, teritorii şi oraşe. Era ceva care urma să se întâmple, ceva care chiar s-a întâmplat – un Destin, rezultatul (şi, dacă vreţi, destinaţia spre care conducea) neschimbat; sau era o combinaţie de evenimente norocoase, decizii voite sau căderi şi urcuşuri temporare ce puteau fi sau nu fatale, că un alt eveniment norocos, o rugăciune sau o schimbare a modului de viaţă putea conduce la un sfârşit sau rezultat diferit?

Linia fină de demarcaţie dintre cei doi termeni poate fi astăzi confuză, dar ea era foarte bine delimitată în vremurile sumeriene şi biblice. Pentru sumerieni Destinul începea în cer, pornind cu căile orbitale prestabilite ale planetelor. Odată ce a luat naştere Sistemul Solar cu formele şi compoziţia sa, după Bătălia Cerească, orbitele planetelor au devenit Destine veşnice; termenul şi conceptul a putut fi aplicat atunci cursului de evenimente viitoare de pe Pământ, începând cu zeii care aveau omologi cereşti.

În conceptul biblic, Yahve era cel care controla deopotrivă Destinele şi Sorţii, dar, în vreme ce primele erau predestinate şi neschimbate, cele din urmă puteau fi schimbate prin deciziile omului. Datorită puterilor celui dintâi, cursul evenimentelor

viitoare putea fi prezis cu ani, secole şi chiar milenii mai înainte, ca atunci când Yahve i-a dezvăluit lui Avraam viitorul descendenţilor săi, inclusiv călătoria de 400 de ani în Egipt (Geneza 15:13 – 16). Cum avea să se încheie acea călătorie care a început cu căutarea de mâncare în perioada marii foamete era o chestiune de Soartă; faptul că acea călătorie a început cu o primire neaşteptată (pentru că Iosif, după o serie de întâmplări consecutive, devenise Supraveghetor peste Egipt) a fost o chestiune de Soartă; dar faptul că acea călătorie (după o perioadă de sclavie) s-a terminat cu un Exod al eliberării într-un timp predefinit era una de Destin, prestabilită de către Yahve.

Deoarece au fost chemaţi să profeţească alături de Dumnezeu, profeţii biblici puteau prezice viitorul regatelor şi al ţărilor, al oraşelor, regilor şi indivizilor. Dar ei spuneau clar că profeţiile lor erau, pur şi simplu, expresia deciziilor divine. „Astfel a spus Yahve, Stăpânul Mulţimilor”, era un mod frecvent prin care îşi începea Profetul Ieremia prezicerea despre viitorul regatelor şi conducătorilor. „Aşa a spus Stăpânul Yahve”, anunţa Profetul Amos.

Dar când este vorba despre Soartă, ar putea intra şi a intrat în joc voinţa şi libera alegere a oamenilor şi a naţiunilor. Spre deosebire de Destine, Soarta poate fi schimbată, iar pedepsele ar putea fi evitate dacă dreptatea înlocuieşte păcatul, evlavia înlocuieşte blasfemia, dacă justiţia predomină peste nedreptate. „Nu moartea răufăcătorului este ceea ce caut, dar ca cel rău să se întoarcă de pe drumul său şi să trăiască”, a spus Stăpânul Dumnezeu Profetului Ezechiel (33:11).

Distincţia făcută de către sumerieni între Soartă şi Destin şi cum puteau ele deopotrivă să joace un rol chiar în viaţa unui singur individ, devine evidentă în povestea vieţii lui Ghilgameş. El a fost, după cum am menţionat, fiul lui Uruk, înalt preot, şi al zeiţei Ninsun. Când a crescut şi a început să mediteze la problemele vieţii şi ale morţii, el i-a pus o întrebare naşului său, zeul Utu/Shamash:

În oraşul meu omul moare; împovărată este inima mea.
Omul dispare, grea este inima mea...
Omul, cel mai înalt, nu se poate întinde spre cer;
Omul, cel mai lat, nu poate acoperi Pământul.
Voi „privi peste zid” şi eu?
Voi fi şi eu predestinat astfel?

Răspunsul lui Utu/Shamash nu a fost încurajator: „Când zeii au creat Omenirea”, a spus el, „i-au dat moartea”; Viaţa au păstrat-o în propria lor stăpânire”. Acesta este Destinul tău; aşadar, cât trăieşti şi ceea ce faci în acest timp este Soarta pe care o poţi schimba sau influenţa, bucură-te de ea şi trăieşte din plin:

Umple-ţi pântecul, Ghilgameş,
Fii vesel ziua şi noaptea!
Din fiecare zi fă o sărbătoare a bucuriei;
Zi şi noapte, dansează şi joacă!
Îmbrăcămintea ta să fie proaspăt strălucitoare,
Îmbăiază-te în apă, lasă capul tău să fie spălat,
Dă-i atenţie celui mic care îţi ţine mâna,
Lasă soţia să fie încântată la sânul tău.
Aceasta este soarta Omenirii.

Primind acest răspuns, Ghilgameş şi-a dat seama că ceea ce trebuie el să facă este să ia nişte măsuri care să-i schimbe Destinul, nu doar Soarta; altfel, ar putea avea acelaşi sfârşit ca orice muritor. Cu binecuvântarea mamei sale, el a pornit în călătoria către Locul Aterizării, în Munţii Cedru, pentru a se alătura zeilor de acolo. Dar Soarta a intervenit, din nou şi din nou. Prima dată a fost sub înfăţişarea lui Huwawa, gardianul robot din Pădurea Cedru, apoi prin pofta zeiţei Inanna/Ishtar pentru rege, iar refuzul a condus la uciderea Taurului Ceresc. Rolul Soartei – Namtar – a fost recunoscut şi luat în considerare de către Ghilgameş şi tovarăşul său Enkidu, chiar atunci, după uciderea lui Huwawa. Textul epopeii povesteşte cum cei doi tovarăşi stăteau şi se gândeau la pedeapsa care avea să vină. Fiind cel care a ucis de fapt, Enkidu cugeta la cum va fi Soarta sa. Ghilgameş îl alina: „Nu te îngrijora”, spunea el; „Îndurătorul” Namtar întradevăr poate devora – dar el poate, de asemenea „lăsa pasărea prinsă să se întoarcă la locul ei, lăsa omul prins să se întoarcă la sânul mamei sale”. Căderea în mâinile lui Namtar nu este o întâmplare ce nu ar putea fi schimbată; deseori, soarta se inversează.

Refuzând să renunţe, Ghilgameş a pornit în a doua călătorie, de această dată către portul spaţial din Peninsula Sinai. Problemele şi necazurile sale pe drum au fost nenumărate, dar el şi-a continuat drumul. În cele din urmă, el a reuşit să obţină fructul care i-ar fi putut da tinereţea veşnică; dar, în final, un

şarpe i l-a smuls în timpul în care obosit, Ghilgameş a adormit, astfel că s-a întors cu mâinile goale în Uruk, unde a şi murit.

O serie de întrebări *Şi dacă?* ne vin evident în minte. Dacă lucrurile s-ar fi desfăşurat diferit în Munţii Cedru, ar fi reuşit Ghilgameş să urce la cer şi să se alăture zeilor pe planeta lor? Dacă nu ar fi adormit, ar fi păstrat Planta Tinereţii Veşnice?

Un text sumerian, numit de către oamenii de ştiinţă Moartea lui Ghilgameş, ne dă un răspuns. Sfârşitul, explică el, a fost predestinat; nu exista nicio cale ca Ghilgameş, luându-şi Soarta în propriile mâini de mai multe ori, să-şi poată schimba Destinul. Textul precizează această concluzie prin descrierea visului profetic al lui Ghilgameş, vis care îi prevedea sfârşitul. Iată ce i s-a spus lui Ghilgameş:

O, Ghilgameş,
Acesta este înţelesul visului:
Marele zeu Enlil, tatăl zeilor,
A hotărât destinul tău.
A decis soarta pentru regat;
Viaţa eternă nu îţi este destinată.

Soarta lui Ghilgameş, i s-a spus, fusese prescrisă de Destin. Lui i-a fost sortit să fie rege; nu i-a fost destinat să evite moartea. Şi, aşa cum i-a fost destinat, Ghilgameş a fost descris murind. „El care a avut muşchi tari, stătea întins incapabil să se ridice... El, care a urcat munţii, stătea întins, nu se putea ridica”. „În patul lui Namtar stătea întins, nu se putea ridica”.

Textul enumera toate întâmplările fericite prin care a trecut Ghilgameş – domnia, victoriile în bătălii, o familie binecuvântată, servitori credincioşi, îmbrăcăminte frumoasă; dar, recunoscând interferenţa Soartei cu Destinul, îi explică lui Ghilgameş concluzia: Deopotrivă „lumina şi întunericul Omenirii ţi-au fost date ţie”. Dar în final, deoarece Destinul a prescris Soarta, „Ghilgameş, fiul lui Ninsun, este mort”.

Întrebarea *Şi dacă?* poate fi extrapolată de la un individ la Omenire în ansamblul său.

Care ar fi fost cursul evenimentelor pe Pământ (şi în întregul Sistemul Solar), a reuşit planul original al lui Ea de a extrage aur din apele Golfului Persic?

Într-un moment crucial al evenimentelor, Anu, Enlil şi Ea au tras la sorţi pentru a vedea cine va putea conduce Nibiru, cine va merge la minele din Africa de sud-est şi cine va conduce

expansiunea Edinului. Ea/Enki a mers în Africa şi întâlnind acolo hominizi evoluaţi, a putut spune zeilor: Fiinţa de care avem nevoie există – tot ceea ce trebuie să facem este să îi dăm trăsătura noastră genetică!

Textul *Atra Hasis*, care a fost adunat laolaltă din mai multe interpretări şi fragmente de către W.G Lambert şi A.R. Millard, a descris astfel momentul inevitabil:

Zeii şi-au strâns mâinile,
Au tras la sorţi şi au împărţit.

Ar fi avut loc experimentul de inginerie genetică dacă fie Anu, fie Enlil era cel care mergea în Africa de sud-est?

Am fi apărut noi pe planeta noastră oricum, evoluând singuri? Probabil – pentru că aşa au evoluat şi Anunnaki pe Nibiru (din aceeaşi sămânţă a vieţii!) dar cu mult înaintea noastră. Dar noi am apărut pe Pământ printr-un experiment de inginerie genetică, atunci când Enki şi Ninmah au sărit o etapă a evoluţiei şi l-au făcut pe Adam primul „copil în eprubetă”.

Lecţia desprinsă din Epopeea lui Ghilgameş este că Soarta nu poate schimba Destinul. Evoluţia lui Homo sapiens pe Pământ, credem noi, a fost o chestiune de Destin, un rezultat final care ar fi putut fi amânat sau atins altcumva, dar atins fără niciun dubiu. Întradevăr, credem că, deşi venirea zeilor Anunnaki pe Pământ părea să fi fost decizia lor, pentru propriile lor nevoi, aceasta a fost predestinată, rezultat al unui plan cosmic. Şi credem, în aceeaşi măsură, că Destinul Omenirii va fi să repete ceea ce au făcut Anunnaki cu noi, să meargă pe altă planetă şi să înceapă din nou procesul.

Cel care a înţeles conexiunea dintre Soartă şi cele 12 constelaţii zodiacale a fost însuşi Marduk. Ele constituiau ceea ce am numit Timpul Ceresc, legătura dintre Timpul Divin (perioada orbitală a lui Nibiru) şi Timpul Pământean (anul, lunile, anotimpurile, zilele şi nopţile ce rezultau din orbita Pământului, înclinaţia şi mişcarea de revoluţie în jurul propriei axe). Semnele cereşti pe care le-a invocat Marduk – sosirea Erei Zodiacale a Berbecului – erau semne din zona Sorţii. De ceea ce avea el nevoie pentru a-şi consolida supremaţia pentru a elimina noţiunea potrivit căreia, ca Soartă, ea putea fi schimbată, revizuită sau inversată – era un Destin Ceresc. Şi în acest scop el

a poruncit ceea ce noi considerăm cea mai îndrăzneaţă falsificare.

Vorbim despre textul originar şi cel mai sacru al popoarelor antice: *Epopeea Creaţiei*, centrul şi temelia credinţei, a religiei şi ştiinţei lor. Uneori numită după primele sale versuri, *Enuma elish (Atunci când în înălţimile Cerului)* era o poveste despre evenimentele din cer care îi implicau pe zeii cereşti şi o Bătălie Cerească, al cărei rezultat favorabil a făcut posibile toate lucrurile bune de pe Pământ, inclusiv apariţia Omenirii.

Fără excepţie, textul a fost considerat de către oamenii de ştiinţă, care l-au adunat din mai multe fragmente, un mit, o alegorie a eternei lupte dintre bine şi rău. Faptul că peretele sculptat descoperit în Mesopotamia descria un zeu înaripat (ceresc) luptând cu un monstru înaripat (ceresc), (Fig. 25) a întărit opinia că exista un precursor străvechi al poveştii cu Sf. George şi Balaurul. Întradevăr, câteva dintre traducerile timpurii ale unei părţi a textului l-au numit *Bel şi Dragonul.* În acele texte, Dragonul era numit Tiamat, iar Bel („Stăpânul”) nu era altul decât Marduk.

Era doar anul 1876 când George Smith, lucrând la Muzeul Britanic la îmbinarea fragmentelor de tăbliţe de lut din Mesopotamia, a publicat capodopera sa, *The Chaldean Genesis*, în care sugerează existenţa unei poveşti babiloniene care se aseamănă cu părţi ale Creaţiei din Geneza biblică; după aceea, custodele Muzeului de Antichităţi Babiloniene, L.W. King, a lucrat susţinut la *Cele 7 Tăbliţe ale Creaţiei* pentru a vedea corelaţiile dintre cele şapte zile biblice ale Creaţiei şi sursele mesopotamiene timpurii.

Dar, în acest caz, cum putea textul babilonian să fie încă numit o alegorie? Pentru că făcând asta, trebuia de asemenea ca povestea Genezei să fie considerată tot o alegorie, şi nu un Act Divin de neschimbat, temelia monoteismului şi a credinţelor iudeo-creştine.

În cartea noastră din 1976, *A 12-a Planetă*, am arătat că nici textul mesopotamian, nici versiunea sa comprimată din Biblie nu erau un mit sau o alegorie. Ele erau bazate, am sugerat, pe cea mai complicată cosmogonie care, având la bază ştiinţa avansată, a descris crearea Sistemului nostru Solar pas cu pas; apoi, apariţia unei planete rătăcitoare din spaţiul exterior care a intrat încet în Sistemul nostru Solar, urmând o ciocnire între ea şi un mai vechi membru din familia Soarelui. Bătălia Cerească ce a urmat între invadator – „Marduk” – şi planeta veche – Tiamat – a

dus la distrugerea lui Tiamat. Jumătate din el s-a rupt în bucăţi, care au devenit Centura de Asteroizi; cealaltă jumătate a trecut pe o nouă orbită, a devenit planeta Pământ, purtând cu ea cel mai mare satelit al lui Tiamat, pe care noi îl numim Luna. Invadatorul, atras în centrul Sistemului nostru Solar şi încetinit în urma coliziunii, a devenit, pentru totdeauna, al 12-lea membru al Sistemului nostru Solar.

În cartea următoare, *Genesis Revisited* (1990), am arătat că toate progresele din domeniul cunoştinţelor astrale au confirmat legenda sumeriană, poveste în care se explică în mod satisfăcător istoria Sistemului nostru Solar, misterul continentelor Pământului care începe doar pe de o parte cu o imensă prăpastie (bazinul Pacificului), originea Centurii de Asteroizi şi a Lunii, motivul pentru care Uranus stă pe o parte, iar Pluto are o orbită ciudată etc. Cunoştinţele suplimentare pe care le-am strâns din studierea cometelor, folosirea telescopului Hubble şi probele de pe Lună (disponibile) şi alte planete din Sistemul nostru Solar (din nave spaţiale fără pilot) continuă să confirme informaţiile sumeriene aşa cum le-am înţeles noi.

Numind cosmogonia care stă la baza *Epopeii Creaţiei* mai degrabă sumeriană decât babiloniană, obţinem un indiciu despre adevărata sursă şi origine a textului. Descoperirea fragmentelor din versiunea sumeriană timpurie a lui *Enuma Elish* i-a convins pe oamenii de ştiinţă că *Epopeea Creaţiei* a fost un text de origine sumeriană, în care planeta invadatoare se numea NIBIRU, nu Marduk. Ei erau convinşi acum că versiunea babiloniană existentă a fost un fals deliberat, având ca scop să ateste că Marduk era cel care a fost pe Pământ cu „zeul” ceresc/planetar care a schimbat aspectul cerului nostru, a dat Sistemului nostru Solar forma actuală şi – într-un fel – a creat Pământul şi tot ce este pe el. Aceasta a inclus şi Omenirea, pentru că, potrivit versiunii originale sumeriene, Nibiru a fost cea care, venind dintr-o altă parte a Universului, a adus cu ea şi a împărţit pe Pământ în timpul coliziunii, „Sămânţa Vieţii”.

De fapt, trebuie să înţelegem că ilustraţia reprezentării lui Marduk în luptă cu Dragonul, este, de asemenea, greşită. Este o descriere din Asiria unde zeul suprem era Ashur, nu Babilon; zeitatea este descrisă ca un om-vultur, care indică o fiinţă Enlilită; el poartă o cască divină cu trei perechi de coarne, indicând rangul 30, care nu era rangul lui Marduk; arma sa este un fulger bifurcat, care era arma divină a lui Ishkur/Adad, fiul lui Enlil, nu al lui Enki.

Fig. 25

Nu mult după ce Marduk şi-a instituit suveranitatea în Babilon, principalele ritualuri de Anul Nou au fost schimbate, cerându-se citirea în public (în a patra seară a festivalului) a poemului *Enuma elish* în noua sa versiune, babiloniană; în el, supremaţia lui Marduk pe Pământ era egalată numai de supremaţia sa în cer, ca planetă cu cea mai mare orbită, care le include pe toate celelalte în curba sa.

Cheia acestei distincţii era termenul „Destin”. Era termenul folosit pentru a descrie căile orbitale. Orbita veşnică, neschimbată, era cea a planetei Destinului; şi, potrivit poemului *Enuma elish*, aceasta a fost dată lui Marduk.

Odată ce înţelegem că acestea sunt sensul şi semnificaţia termenului vechi pentru „orbite”, se pot urmări paşii prin care Marduk a atins Destinul. Termenul este folosit pentru prima dată în text în legătură cu principalul satelit al lui Tiamat (pe care textele îl numesc Kingu). La început este doar unul dintre cei 11 sateliţi (luni) ai lui Tiamat; dar când a „crescut în dimensiune”, el a devenit „conducătorul mulţimii sale”. Fiind cândva singura planetă mare şi însoţitoare a lui Apsu (Soarele), Tiamat „a devenit trufaş” şi nu a fost prea încântat să vadă ceilaţi zei cereşti apărând în pereche: Lahmu şi Lahamu (Marte şi Venus) între ea şi Soare (unde fusese înainte doar mesagerul Soarelui, Mammu/Mercur) şi perechile Kishar şi Anshar (Jupiter şi Saturn, ultimul cu mesagerul său, Gaga/Pluto), apoi Anu şi Nudimmud (Uranus şi Neptun). Tiamat şi grupul său de luni, pe de o parte, şi

noile planete, pe de altă parte, într-un Sistem Solar încă instabil, au început să-şi încalce unii altora domeniile. Ceilalţi erau în mod special îngrijoraţi când „nelegiuitul” Tiamat i-a extins lui Kingu, cel mai mare satelit al ei, privilegiul de a avea propria sa orbită, devenind o planetă cu drepturi depline:

Ea a instituit o Adunare...
Ea a suportat zeii-monstru;
Peste 11 de acest fel ea duce mai departe.

Dintre zeii care formează Adunarea ei
Ea a ales pe Kingu, primul ei născut,
l-a făcut pe el şef printre zei;
Ea la slăvit pe Kingu, în mijlocul lor l-a făcut mare...

Ea i-a dat o Tăbliţă a Destinelor,
Ea i-a fixat-o pe piept, (spunând):
„Acum conducerea nu va fi schimbată niciodată,
Decizia va rămâne neschimbată!”

Incapabili să opună ei înşişi rezistenţă „furiei” lui Tiamat, zeii cereşti au văzut salvarea venind din afara Sistemului Solar. Cum a fost cazul lui Adam, creat când a apărut un impas, la fel a fost şi acum, în cerurile primordiale. Ea („Nudimmud, Creatorul Priceput”) a fost cel care a adus creatura salvatoare. Fiind cea mai îndepărtată planetă, confruntându-se cu „Adâncul” – spaţiul exterior – el a atras un străin, o planetă nouă. Trecând prin vecinătatea Sistemului nostru Solar ca rezultat al unei catastrofe, un accident cosmic îndepărtat, noua planetă este rezultatul Soartei şi nu orbita încă Soarele – el nu are Destin până acum:

În Camera Sorţii,
Sala Desenelor,
Bel, cel mai înţelept dintre zei,
A fost creat;
În inima Adâncului a fost zeul creat.

Este de remarcat că nou sosita planetă, un zeu ceresc, este numit chiar în interpretarea babiloniană Bel, „Stăpânul”, iar în versiunea asiriană cuvântul „Bel” este înlocuit cu cel de „Ashur”. Versiunea babiloniană – folosită cel mai frecvent în zilele noastre

– repetă ultimul rând, şi a doua oară îl interpretează: „În inima Adâncului pur a fost creat Marduk”, adăugarea cuvântului pur are ca scop să explice originea numelui MAR.DUK, „Fiul Locului Pur”. (Această dublă interpretare este unul dintre indiciile care arată falsificarea).

În afară de Ea (Neptun), Anu (Uranus) l-a primit bine pe invadator. Forţa gravitaţională în creştere l-a făcut pe invadator să aibă patru luni şi l-a împins spre centrul Sistemului Solar. Cu timpul, el a ajuns la Anshar (Saturn) şi a atras alte trei luni; invadatorul era deja atras inevitabil în câmpul gravitaţional al Soarelui. Cursul său s-a curbat în interior (Fig. 26), începând să-şi formeze un traseu orbital în jurul Soarelui. *Cu alte cuvinte, invadatorul îşi prevedea un Destin pentru el însuşi!*

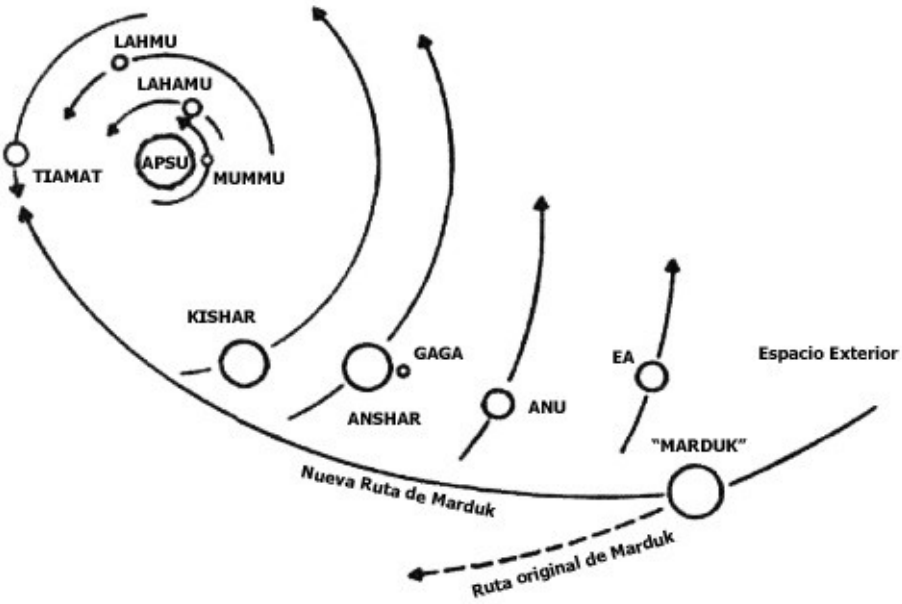

Fig. 26

O dată el a fost „sărutat” de către Anshar/Saturn.

Zeii, strămoşii lui,
Destinul lui Bel l-au hotărât atunci;
Ei l-au pus pe un drum,
Calea spre succes şi realizare.

Calea predestinată lui, aşadar, a aflat Bel, era îndreptată către o coliziune cu Tiamat. El a acceptat provocarea cu o condiție.

Devenind Marduk acum (pe Pământ şi în cer), el i-a spus lui Anshar:

Stăpâne al zeilor,
Care hotărăşte destinele marilor zei:
Dacă este nevoie să fiu Răzbunătorul vostru,
Să înving pe Tiamat şi să salvez vieţile voastre,
Convoacă Adunarea divină,
Proclamă Destinul meu suprem!

Zeii cereşti au acceptat condiţia lui Marduk. „Pentru Marduk, Răzbunătorul lor, ei au decis un destin”; şi acel Destin, acea orbită, „va fi de neegalat”. „Acum”, au spus, „mergi şi ucide-o pe Tiamat!”

Bătălia Cerească ce a urmat este descrisă în a patra tăbliţă din *Enuma elish.* Stabilite inevitabil pe un curs de ciocnire, Marduk şi Tiamat au aruncat fulgere, flăcări şi capcane gravitaţionale unul către altul, „scuturând cu furie”. Când se apropiau unul de celălalt – Tiamat mişcându-se, ca toate planetele, în sensul invers acelor de ceasornic, Marduk năvălind în direcţia acelor de ceasornic – una dintre lunile satelit ale lui Marduk a lovit-o prima pe Tiamat.

Apoi una câte una, celelalte luni ale sale au lovit-o pe Tiamat – „rupând-o, fisurând-o”. Un „fulger divin”, un trăsnet electric imens a pornit atunci de la Marduk şi a pătruns în fisură, iar „suflarea lui Tiamat s-a stins”.

Intact, Marduk a trecut pe lângă ea, a făcut un traseu pe orbită şi s-a întors la locul bătăliei. De această dată el însuşi a lovit-o pe Tiamat cu consecinţe majore. Jumătate din ea a fost spartă de către Marduk în bucăţi pentru a deveni Marea Centură (Centura de Asteroizi); cealaltă jumătate, lovită de luna lui Marduk, s-a numit Vântul Nordic, a fost orientată spre un nou loc din cer, pentru a deveni Pământul pe o orbită nouă. Numele său sumerian, KI (de unde vine termenul akkadian/ebraic „Gei” şi cel grecesc „Gheea”) însemna „cel separat” (Fig. 27).

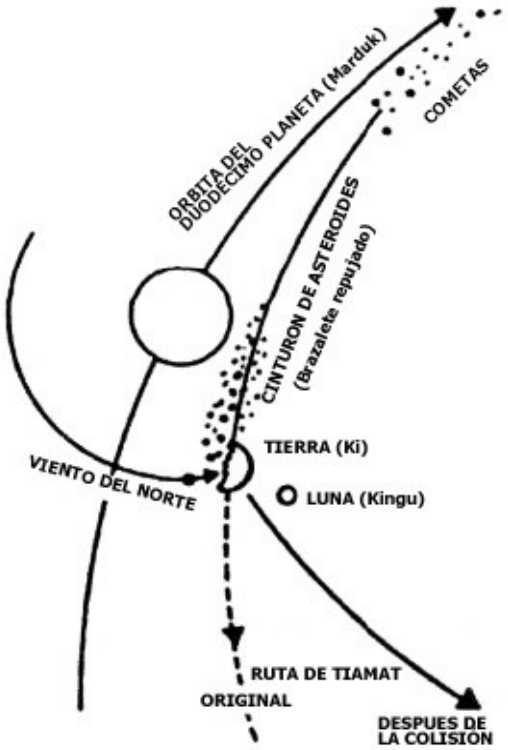

Fig. 27

Deoarece lunile lui Tiamat s-au dispersat – multe schimbând direcţia orbitelor în sensul acelor de ceasornic (retrograd) – o soartă specială a fost hotărâtă de către Marduk pentru cea mai mare dintre acestea, Kingu:

El a luat de la el Tăbliţa Destinelor,
Nu era pe bună dreptate a lui Kingu,
l-a sigilat cu un sigiliu
şi l-a fixat pe propriul său piept.

Acum, în sfârşit, Marduk a obţinut un Destin permanent, neschimbat – un traseu orbital pe care de atunci aduce mereu invadatorul de odinioară către locul Bătăliei Cereşti unde fusese odată Kingu. Împreună Marduk şi luându-l în considerare şi pe Kingu (Luna noastră), pentru că el avea un Destin, Soarele şi familia sa au ajuns la numărul 12.

Acest număr a fost, sugerăm noi, cel care a făcut ca 12 să fie număr ceresc şi, astfel, cele 12 staţii („case”) ale zodiacului, 12 luni într-un an, un ciclu noapte-zi ce durează 24 ore – dublul cifrei 12, 12 triburi ale Israelului, 12 apostoli ai lui Iisus.

Sumerienii consideră lăcaşul (numit „centru de cult” de cei mai mulţi oameni de ştiinţă) lui Enlil ca Centrul Pământului, locul faţă de care celelalte locaţii cheie se aflau la distanţă egală, epicentrul locurilor concentrice divine. Cel mai bine cunoscut cu numele său akkadian/semitic de mai târziu, oraşul Nippur, avea numele sumerian NIBRU.KI – „Locul Trecerii”, reprezentând pe Pământ Locul Ceresc al Trecerii, locul Bătăliei Cereşti, la care Nibiru continua să se întoarcă la fiecare 3.600 de ani.

Funcţionând ca Centru de Control al Misiunii, Nippur a fost locul lui DUR.AN.KI, „Legătura Cerului cu Pământul”, de unde erau controlate operaţiunile spaţiale ale Anunnaki şi unde hărţile cerului, toate datele cu privire la mişcările cereşti ale membrilor Sistemului nostru Solar la urmărirea Timpului Divin, Timpului Ceresc şi a celui Pământean, precum şi interconectarea lor erau menţinute şi calculate.

Urmărirea a ceea ce păreau să fie traseele orbitale neschimbate se făcea cu ajutorul Tăbliţelor Destinelor. Putem întrezări funcţiile lor şi camera sacră unde vibrau şi murmurau citind ce s-a întâmplat când funcţionarea lor s-a oprit brusc. Textul sumerian, numit de traducători *Mitul lui Zu*, descrie asta în legătură cu trădarea zeului Zu (numele său întreg, s-a descoperit mai târziu, era AN.ZU – „Cunoscătorul Cerului”) care a vrut să uzurpe Legătura Cer-Pământ, apucând şi luând Tăbliţele Destinelor. Totul s-a oprit; „lumina s-a stins încet; s-a răspândit liniştea”; şi în ceruri cei care se aflau pe navete spaţiale şi rachete, „Igigi, în spaţiu erau confuzi”. (Povestea se termină cu înfrângerea lui Zu de către Ninurta, fiul lui Enlil, reinstalarea Tăbliţelor Destinelor la Duranki şi executarea lui Zu).

Distincţia între un Destin invariabil şi o Soartă ce poate fi schimbată sau evitată, a fost exprimată în a doua parte a Imnului lui Enlil, care descrie deopotrivă puterile lui ca factor de decizie al Soartei şi ca un rostitor al Destinelor:

Enlil:
În ceruri el este Prinţul,
Pe Pământ el este Şeful.

Conducerea sa este vastă,
Rostirea sa este măreaţă şi sfântă;
Păstorul Enlil decide Soartele.

Enlil:
Conducerea sa în înălţimi face cerurile să tremure,
Dedesubt el face Pământul să se cutremure.
El rosteşte destinele pentru viitorul îndepărtat,
Deciziile sale sunt de neschimbat.
El este Stăpânul care ştie destinul Pământului.

Destinele, credeau sumerienii, erau de natură cerească. Dar, deşi era un zeu cu rang înalt, rostirile sale cu privire la Destinele neschimbate nu erau un rezultat al planului său sau al propriilor sale decizii. Informaţiile îi erau aduse la cunoştinţă; el era un „stăpân care cunoştea Destinul Pământului", el era un „numit de încredere" – nu un profet uman, ci un profet divin.

Era total diferit când – consultându-se cu ceilalţi zei – el decidea Soartele. Uneori îl consulta doar pe vizirul său de încredere, Nusku:

Când în măreţia sa el decide soartele –
porunca sa, cuvântul care se află în inima sa –
preamăritului său vizir, şambelanul Nusku,
îi aduce la cunoştinţă, pe el îl consultă.

Nu doar Nusku, şambelanul lui Enlil, dar şi soţia sa, Ninlil, este descrisă în imnul său ca fiind cea care participă la procesul de decizie al soartelor:

Mama Ninlil, sfânta soţie,
Ale cărei cuvinte sunt binevoitoare...
Cea pricepută la vorbe al cărei discurs este elegant,
Stă ea însăşi de partea ta..
Ea vorbeşte convingător cu tine,
Şoptind cuvinte lângă tine,
Hotărăşte soartele.

Soartele, credeau sumerienii, erau făcute, hotărâte şi, schimbate pe Pământ; şi în ciuda cuvintelor de adorare sau consultare din imn, se pare că hotărârea Soartelor – inclusiv cea a lui Enlil – s-a realizat printr-un proces care a fost mai

democratic, mai apropiat de cel al unei monarhii constituţionale. Puterile lui Enlil păreau să provină nu doar de sus, de la Anu şi Nibiru, ci şi de jos, de la Adunarea Zeilor (un fel de parlament sau congres). Cele mai importante decizii – decizii cruciale – erau luate în cadrul Consiliului Marilor Zei, un fel de Cabinet al miniştrilor, unde uneori discuţiile deveneau dezbateri şi deseori se transformau în dispute aprinse...

Referirile la Consiliu şi la Adunarea zeilor Anunnaki sunt numeroase. Crearea lui Adam a fost un astfel de subiect dezbătut; la fel şi decizia de a şterge Omenirea de pe faţa Pământului în vremea Potopului. În cazul acesteia din urmă, se arată clar că: „Enlil a deschis gura să vorbească şi s-a adresat Adunării zeilor". Ideea de a distruge Omenirea a fost refuzată de către Enki care, nereuşind să echilibreze adunarea, „a ajuns să se sature de şedinţa din Adunarea Zeilor". Citim mai departe, că, atunci când zeii orbitau Pământul, în nava lor, observând paguba de pe pământ, Ishtar a deplâns ceea ce vedea şi se întreba cum a putut să voteze pentru distrugerea Omenirii: „Cum am putut eu, în Adunarea Zeilor, eu însămi, să dau un sfat greşit?"

Şi după Potop, atunci când oamenii rămaşi au început să umple din nou Pământul, iar Anunnaki au dat Omenirii civilizaţia şi au instituit Regalitatea ca o modalitate de a dezvolta rasa umană:

Marii Anunnaki care hotărăsc Soartele
Au schimbat sfaturile lor cu privire la pământ.

Acest mod de decizie asupra Soartelor nu se limita doar la relaţiile Oamenilor; se aplica de asemenea şi la zei înşişi. Astfel, când Enlil, în vremurile timpurii ale sosirii sale pe Pământ, a plăcut o tânără femeie Anunnaki şi a făcut dragoste cu ea împotriva voinţei ei, el a fost condamnat la exil, la început de către cei „50 de Zei Seniori din adunare", apoi de către „zeii hotărâtori ai Soartei, şapte dintre ei".

Acesta a fost modul în care, potrivit versiunii babiloniene a poemului *Enuma elish*, a fost confirmat Destinul lui Marduk de a fi suprem pe Pământ (şi la fel în ceruri). În acel text, Adunarea Zeilor este descrisă ca fiind o adunare a Zeilor Seniori, veniţi din locuri diferite (şi probabil nu doar de pe Pământ, pentru că, în plus faţă de Anunnaki, delegaţiile îi includeau şi pe Igigi). Numărul de membri ai acestei adunări era de 50 – un număr care semnifica rangul numeric al lui Enlil. În textele akkadiene ei

erau numiţi *Ilani rabuti sha mushimu shimati* – „Seniori/Mari Zei care decid Soartele”.

Descriind cum Zeii Seniori s-au strâns ca să proclame supremaţia lui Marduk, *Enuma elish* zugrăveşte o scenă camaraderească, cu zeii care se comportau ca nişte prieteni ce nu se mai văzuseră de mult timp. Ei au sosit la un Loc special al Adunării; „s-au sărutat unul pe altul... Au făcut conversaţie; s-au aşezat să petreacă; au mâncat pâine de sărbătoare, au băut vin ales”. Apoi camaraderia s-a transformat în solemnitate când cei „Şapte Zei ai Destinului” au intrat în Sala Adunării şi s-au aşezat să înceapă imediat discuţiile.

Din motive inexplicabile, Marduk a fost testat în privinţa puterilor sale magice. „Arată-ne”, a spus adunarea Anunnaki, cum „poţi să ceri distrugerea la fel cum ceri creaţia!”

Ei au format un cerc şi „au pus în el imaginile constelaţiilor”. Termenul *Lamashu* înseamnă, fără dubiu, imagini/simboluri ale zodiacului. „Deschide gura ta”, au spus ei, „fă imaginile să dispară! Vorbeşte din nou şi fă constelaţiile să reapară!”

Îndatoritor, Marduk a realizat miracolul:

El a vorbit şi constelaţiile au dispărut;
El a vorbit din nou, iar imaginile au reapărut.
Când zeii, bătrânii lui,
Au văzut puterea rostirii sale.
Ei s-au bucurat, ei au anunţat:
„Marduk este suprem!“

„Ei i-au conferit sceptrul, tronul şi o robă regală” – cea mai strălucitoare robă, după cum au arătat descrierile babiloniene (Fig. 28). „Din această zi”, au spus ei, „decizia ta va fi fără rival, comanda ta ca cea a lui Anu... Niciunul dintre zei nu va încălca graniţele tale”.

În timp ce textul babilonian sugerează că supremaţia lui Marduk a fost testată, confirmată şi declarată într-o singură şedinţă, celelalte texte care se referă la procesul de luare a deciziei afirmă că etapa întâlnirii celor 50 de Zei Seniori participanţi a fost urmată de o alta, separată, a întâlnirii celor Şapte Mari Zei care Judecă.

Fig. 28

Şi apoi proclamarea deciziei, a Soartei sau a Destinului, a fost făcută de către Enlil, cu consultarea sau după aprobarea lui Anu. Întradevăr, nevoia acestei proceduri, etapă cu etapă, şi a declaraţiei finale a lui Enlil în numele lui Anu, a fost recunoscută chiar de către urmaşii lui Marduk. Renumitul rege babilonian Hammurabi, în preambulul la faimosul său cod de legi, a preamărit supremaţia zeului său cu aceste cuvinte:

Măreţe Anu,
Stăpân al zeilor care au venit din cer pe Pământ,
Şi Enlil, Stăpân al cerului şi al Pământului
Care hotărăşte destinele pământului,
Decide pentru Marduk, primul născut al lui Enki,
Funcţiile lui Enlil peste toată omenirea.

Un astfel de transfer al autorităţii lui Enlil către Marduk, susţin textele babiloniene, a fost efectuat şi reprezentat prin răsplătirea lui Marduk cu 50 de nume. Ultimul şi cel mai important dintre titlurile cu care a fost răsplătit a fost acela de Nibiru – chiar numele planetei pe care babilonienii au redenumit-o Marduk.

Adunările zeilor erau câteodată întrunite nu pentru a anunţa noile Soarte, ci ca să constate ce fusese hotărât în timpurile vechi pe Tăbliţele Destinelor.

Relatările biblice reflectă nu numai obiceiul regal de a nota întâmplările pe pergamente sau tăbliţe care erau apoi sigilate şi păstrate ca documente mărturie; obiceiul a fost atribuit zeilor (de la care a fost fără îndoială preluat). Cea mai importantă dintre aceste referiri a fost găsită în Cântecul lui Moise, testamentul şi profeţia sa dinainte de a muri. Făcând apologia măreţiei lui Yahve şi a puterii sale de a prezice Destinele, Moise l-a citat pe Stăpân, care spunea despre viitor:

Ia te uită:
Există un secret cu mine ascuns.
Păstrat şi sigilat în visteriile mele.

Texte hitite descoperite în biblioteca regală din capitala lor, Hattushas, conţineau poveşti despre conflictele dintre zei, acestea servind ca surse directe pentru mitologia greacă. În acele texte numele Vechilor Zei erau cele cunoscute în vremurile sumeriene (ca Anu, Enlil şi Enki); sau nume în hitită pentru zei cunoscuţi din panteonul sumerian (ca Teshub, „Vântul care Suflă" pentru Ishkur/Adad); sau, uneori, pentru zeităţi ale căror identităţi au rămas obscure. Două cântece epice aparţin zeilor numiţi Kumarbis şi Illuyankas. În primul, Teshub a cerut ca *Tăbliţele Soartei* – „tăbliţele vechi cu poruncile Soartei" – să fie readuse din lăcaşul lui Enki în Africa de sud-est şi duse la Adunarea Zeilor. În celălalt, după conflict, zeii s-au întâlnit în Adunare pentru a-şi stabili succesiunea şi rangurile – o succesiune şi ranguri ce au fost descrise în picturile de pe pereţii din piatră ai sanctuarului sacru cunoscut astăzi ca Yazilikaya (Fig. 29).

Dar, fără niciun dubiu, cea mai importantă, lungă, înverşunată şi fatidică a fost Adunarea Zeilor în care s-a decis să se aprobe folosirea armelor nucleare pentru a distruge portul spaţial din Peninsula Sinai. Folosind în primul rând consemnarea lungă şi detaliată cunoscută ca *Erra Epos,* am reconstituit evenimentele în desfăşurare, am identificat protagoniştii şi oponenţii şi am interpretat aproape textual (în *The Wars of Gods and Men)*, procedurile Adunării. Rezultatul involuntar a fost, aşa cum am menţionat deja, distrugerea Sumerului şi sfârşitul vieţii în oraşele sale.

Fig. 29

Cazul a fost, de asemenea, unul dintre cele mai clare, dacă nu tragice exemple pentru cum Soarta şi Destinul pot fi îmbinate.

Cel mai dur a fost afectată în Sumer capitala sa glorioasă, Ur, locul şi centrul poporului iubit al zeului Nannar/Sin (zeul Lunii) şi al soţiei sale, Ningal. Textele de jale *(Lamentation Over the Destruction of Summer and Ur, Lamentation Over the Destruction of Ur)* descriu cum, când s-a realizat că Vântul Rău purtând norul morţii, suflă către Sumer, Nannar/Sin s-a năpustit către tatăl său, Enlil, cerându-i ajutorul, un miracol divin care să evite calamitatea pentru Ur. Nu este incredibil, l-a întrebat pe tatăl său, să vezi că un oraş faimos, cu renume, dispare? El s-a adresat lui Anu: „Groaznic, ajunge!”. A făcut apel la Enlil: „Rosteşte o Soartă favorabilă!” Dar Enlil a văzut că nu era cale de schimbare a sfârşitului care venea.

Disperat, Nannar/Sin a solicitat întrunirea zeilor în cadrul Adunării. Când seniorii Anunnaki s-au aşezat, Nannar/Sin a strigat cu ochii îndreptaţi către Anu, implorându-l pe Enlil: „Nu las oraşul meu să fie distrus, le-am spus lor”, a spus Nannar/Sin mai târziu. „Să nu piară oamenii!”

Dar răspunsul, venind de la Enlil, a fost aspru şi hotărât:

Ur a primit Regalitatea;
Nu a primit regatul veşnic.

5. MOARTE ŞI ÎNVIERE

Lecţia distrugerii Sumerului şi a oraşului Ur a fost aceea că norocul şi o Soartă schimbătoare nu pot înlocui Destinul de neschimbat. Dar oare există o altă cale – poate o Soartă, indiferent de cine o decide, să fie înlocuită de către Destin?

La această chestiune s-a cugetat cu siguranţă în antichitate, altfel care să fi fost motivul rugăciunilor şi implorărilor care au început atunci, al avertismentelor Profeţilor cu privire la dreptate şi pocăinţă? Cartea biblică a lui Iov ridică întrebarea dacă Soarta – care afectează omul până la a-l face neputincios – prevalează chiar dacă dreptatea şi pietatea i-au fost destinate lui Iov pe parcursul vieţii.

A fost o temă ale cărei origini pot fi găsite în poemul sumerian numit de către oamenii de ştiinţă *Omul şi Zeul Său*, al cărui subiect este martirul neprihănit, o victimă a soartei crude şi a nenorocirii necuvenite. „Soarta m-a prins în mâinile sale, duce cu ea suflarea mea de viaţă”, se plângea un suferind necunoscut; dar el vede Porţile Iertării deschizându-se în faţa lui „acum tu, zeul meu, mi-ai arătat păcatele mele”. Mărturisirea păcatelor şi pocăinţa l-au făcut pe zeul lui „să alunge Demonul Sorţii”, iar credinciosul trăieşte o viaţă lungă şi fericită.

Aşa cum povestea lui Ghilgameş a demonstrat că Soarta nu a putut trece peste Destinul său final (să dispară ca un muritor), la fel şi celelalte poveşti transmit morala că nici măcar Soarta nu poate aduce moartea, dacă ea nu a fost destinată. Un exemplu foarte sugestiv este nimeni altul decât însuşi Marduk, care, dintre toţi zeii antichităţii, a atins un record al suferinţei şi eşecurilor, cu dispariţii şi reapariţii, exiluri şi reveniri, morţi aparente şi învieri neaşteptate; un record atât de mare încât, atunci când întregul scop al evenimentelor prin care a trecut Marduk a fost cunoscut, după descoperirea inscripţiilor antice, cercetătorii au dezbătut dacă nu cumva istoria sa era prototipul celei a lui Cristos. (Ideea a fost susţinută de legătura apropiată dintre Marduk şi tatăl său, Enki, pe de o parte, şi cea cu fiul său, Nabu, pe de altă parte, dând impresia unei Trinităţi timpurii).

Impactul încercărilor lui Marduk şi lecţia sa pentru umanitate au fost evidenţiate într-o Piesă Misterioasă, în care moartea sa

falsă şi întoarcerea din morţi a fost jucată de actori. Piesa Misterului a fost jucată în Babilon, în timpul ceremoniilor Anului Nou, şi diferite izvoare antice sugerează că a existat şi un scop ascuns – să arate cu degetul acuzator către inamicii săi şi să judece cine era responsabil pentru sentinţa morţii sale şi a înmormântării. Aşa cum indică o variantă de interpretare, identitatea celor responsabili s-a schimbat în timp, în funcţie de schimbările de pe scena politico-religioasă.

Unul dintre acuzaţi a fost Inanna/Ishtar; şi este paradoxal faptul că, în timp ce ea a murit şi a înviat cu adevărat, experienţa sa nu a fost nici recreată (cum a fost a lui Marduk), nici amintită în calendar (cum a fost moartea iubitului ei, Dumuzi, după al cărui nume a fost denumită luna Tammuz). Este o dublă ironie, deoarece rezultatul morţii lui Dumuzi a fost acela că Inanna/Ishtar a sfârşit prin moarte.

Nici chiar Shakespeare nu ar fi putut concepe tragica ironie a evenimentelor care au urmat înmormântării şi învierii lui Marduk, ca rezultat al strigătului Inannei. Pentru că lucrurile s-au întors, în timp ce el nu a murit cu adevărat şi nici nu s-a întors din morţi, acuzatoarea sa, Inanna, a murit cu adevărat şi a realizat adevărata înviere. Şi, în vreme ce moartea lui Dumuzi a fost cauza care a stat la baza ambelor întâmplări, motivul morţii şi al învierii Inannei a fost propria sa decizie inevitabilă.

Folosim în mod logic termenul de „inevitabil”, pentru că era Soarta, nu Destinul său, de a-şi întâlni moartea; şi datorită acestei distincţii ea a putut fi readusă la viaţă. Relatarea acelor evenimente a lămurit chestiunile de Viaţă, Moarte şi Înviere, nu doar, ca în *Epopeea lui Ghilgameş*, printre muritori şi semizei, dar şi printre zei înşişi. În povestea ei despre Soartă contra Destin există indicii pentru soluţionarea enigmelor la care s-au căutat răspunsuri.

Povestea plină de suspans a morţii şi învierii lui Inanna/Ishtar dezvăluie chiar de la început că ea şi-a întâlnit moartea – moartea adevărată, nu doar îngroparea – ca rezultat al propriilor sale decizii. Ea şi-a creat propria ei Soartă; dar moartea nu a fost Destinul ei (cel puţin nu la momentul acela) – la final ea a fost readusă la viaţă.

Povestea este relatată în texte scrise la început în limba originală sumeriană, cu interpretări ulterioare în akkadiană. Cercetătorii se referă la diferite interpretări ca fiind povestea *Coborârii lui Inanna în Lumea de Jos*, deşi unii preferă termenul de Iad în locul celui de Lumea de Jos, însemnând o zonă infernală

a morţilor. În fapt, Inanna s-a îndreptat către Lumea de Jos, care era termenul geografic pentru partea cea mai sudică a Africii. Era teritoriul surorii sale, Ereshkigal, şi a lui Nergal, soţul său; şi se pare că fiind frate al lui Dumuzi, era sarcina lui să aranjeze funeraliile. Dar, deşi Inanna a fost avertizată să nu meargă acolo, ea a decis să facă oricum această călătorie.

Participarea la ritualurile funerare ale iubitului ei Dumuzi a fost motivul Inannei pentru a face călătoria; dar este evident că nimeni nu a crezut-o... Presupunerea noastră este că potrivit unui obicei (care mai târziu a orientat legile biblice), Inanna intenţiona să-i ceară lui Nergal ca, fiind fratele mai mare al lui Dumuzi, să se culce cu ea, astfel ca fiul care se naşte să fie pseudo-fiul lui Dumuzi (care murise fără niciun fiu). Acea intenţie a enervat-o pe Ereshkigal.

Celelalte texte descriu cele şapte obiecte pe care Inanna le-a luat pentru a le folosi pe durata călătoriei sale în Barca Cerului – printre ele, un coif, cercei, o „tijă de măsurare” – toate ţinute bine de cureluşe. Sculpturile o descriu în mod similar înveșmântată (Fig. 30). Când a ajuns la cele şapte porţi ale locuinţei surorii sale portarul i-a dat jos toate acele obiecte care o protejau, unul câte unul. Când într-un final a ajuns la camera tronului, Ereshkigal a izbucnit cu furie. A fost o ceartă cu strigăte puternice. Potrivit textului sumerian, Ereshkigal a cerut ca Inanna să fie supusă „Ochilor Morţii” – un fel de raze mortale – care au transformat corpul Inannei într-un cadavru; şi cadavrul a fost spânzurat de un stâlp.

Potrivit versiunii akkadiene de mai târziu, Ereshkigal i-a cerut şambelanului său, Namtar, „să elibereze împotriva lui Ishtar cele 60 de nenorociri” – vătămarea ochilor, inimii, capului, picioarelor, „a tuturor părţilor, a întregului ei corp” – omorând-o astfel pe Ishtar.

Prevăzând că vor fi probleme, Inanna/Ishtar şi-a instruit şambelanul, pe Ninshubur, să protesteze în cazul în care nu se va întoarce în decurs de trei zile. Deoarece Inanna nu a reuşit să se întoarcă, Ninshubur a mers la Enlil să-l roage să o salveze pe aceasta de la moarte, dar Enlil nu a putut să ajute. Ninshubur a făcut apel la Nannar, tatăl Inannei, dar nici el nu a fost de ajutor. Atunci Ninshubur a apelat la Enki şi el a fost capabil să ajute. El a creat două fiinţe artificiale ce nu puteau fi rănite de către Ochii Morţii şi le-a trimis într-o misiune de salvare.

Fig. 30

Unuia dintre androizi i-a dat Mâncarea Vieţii, celuilalt i-a dat Apa Vieţii; astfel aprovizionaţi, ei au coborât în lăcaşul lui Ereshkigal pentru a cere corpul lipsit de viaţă al lui Inanna. Atunci,

Peste cadavrul, spânzurat de stâlp,
Ei au îndreptat Impulsul şi Emiţătorul.
Peste corpul care a fost lovit,
De 60 de ori Mâncarea Vieţii,
De 60 de ori Apa Vieţii,
Ei au stropit peste el;
Şi Inanna s-a ridicat.

Folosirea radiaţiei – un Impuls şi Emiţător – pentru învierea morţilor a fost descrisă pe un sigiliu cilindric (Fig. 31) în care vedem un pacient a cărui faţă era acoperită cu o mască, fiind tratat prin metoda radiaţiei. Pacientul care a fost înviat (este neclar dacă este om sau zeu), stând pe o lespede, era înconjurat de Oameni-Peşte – caracteristici ale lui Enki. Este un indiciu care trebuie reţinut, împreună cu detaliul din poveste, acela că, în timp ce nici Enlil, nici Nannar nu au putut să o ajute pe Inanna, Enki a putut. Androizii pe care i-a creat Enki pentru a o întoarce pe Inanna de la moarte, nu erau preoţii-doctori/Oameni-Peşte arătaţi în descrierea de mai sus. Neavând nevoie nici de

mâncare, nici de apă, asexuaţi şi fără sânge, ei puteau semăna mai mult cu figurinele sau mesagerii androizi divini (Fig. 32).

Fig. 31

Fig. 32

Androizii nu au fost afectaţi de razele mortale ale lui Ereshkigal. După ce au înviat-o pe Inanna/Ishtar, ei au însoţit-o în siguranţă pe drumul către Lumea de Sus. Pe Inanna o aştepta credinciosul şambelan Ninshubur, căruia ea i-a adresat cuvinte

de recunoştinţă. Apoi ea a mers la Eridu, locuinţa lui Enki, „cel care a adus-o înapoi la viaţă”.

Dacă povestea *Coborârea Inannei în Lumea de Jos* ar fi fost pusă într-o Piesă a Pasiunii, aşa cum a fost povestea lui Marduk, ea cu siguranţă ar fi ţinut publicul cu sufletul la gură; pentru că, în vreme ce „moartea” lui Marduk a fost doar o îngropare în urma unei condamnări la moarte, iar „învierea” sa o salvare înaintea morţii, Inanna/Ishtar a murit cu adevărat, iar învierea sa a fost întradevăr o întoarcere din moarte. Dar cineva din audienţă familiarizat cu nuanţele terminologiei sumeriene ar fi ştiut de la mijlocul poveştii că totul se va sfârşi cu bine... Pentru că cel căruia i-a ordonat lui Ereshkigal să o trimită pe Inanna la moarte era şambelanul său, *Namtar* – nu NAM, „Destinul” care nu putea fi schimbat, ci NAM.TAR, „Soarta”, care putea fi schimbată.

Namtar a fost cel care a trimis-o pe Ishtar la moarte „eliberând împotriva sa cele 60 de nenorociri” şi cel care, după ce ea a fost readusă la viaţă, a trecut-o prin cele şapte porţi şi i-a înapoiat, la fiecare poartă, veşmintele, podoabele şi însemnele puterii ei.

Noţiunea de *tărâm al lui Namtar* ca Iad, un lăcaş al morţilor dar, în acelaşi timp, un loc de unde se poate scăpa şi întoarce printre cei vii, a stat la baza textului sumerian referitor la experienţa din apropierea morţii a prinţului numit Kumma.

La fel ca într-un episod din seria TV, *Zona Crepusculară*, prinţul se vede pe sine sosind în Iad. Imediat, el vede un om stând înaintea lui Namtar: „În mâna sa stângă el ţinea părul capului său, în mâna dreaptă el ţinea o spadă”. Namtaru, iubita lui Namtar, stătea alături. Erau înconjuraţi de monştri: un şarpe-dragon cu mâini şi picioare de om, un monstru cu cap de leu şi patru mâini de om. Erau acolo Mukil („Biruitorul”), pasărea cu mâini de om şi picioare şi *Nedu* („Cel abătut”) care avea cap de leu, mâini de om şi picioare ca o pasăre. Ceilalţi monştri aveau amestecate membre de om, păsări, boi, lei.

Continuând, prinţul ajunge la scena judecăţii. Omul judecat avea corpul negru ca smoala şi purta o manta roşie. Într-o mână ţinea un arc, în alta o sabie; cu piciorul său stâng călca pe un şarpe. Dar judecătorul său nu este Namtar, care este doar „vizirul Iadului”; judecătorul este Nergal, stăpânul Lumii de Jos. Prinţul îl vede „aşezat pe un tron maiestuos, purtând o coroană divină”. Din mâinile sale pornesc fulgere şi „Iadul era umplut de teroare”.

Tremurând, prinţul s-a închinat. Când s-a ridicat, Nergal a ţipat la el: „De ce mi-ai jignit iubita soţie, Regina Iadului?” Prinţul era fără grai. Era acesta sfârşitul lui?

Dar nu, nu în această curte a lui Namtar, nu acela a fost sfârşitul amar. Totul a fost, s-a dovedit, un caz de identitate greşită. Regina Iadului însăşi a ordonat eliberarea sa şi întoarcerea pe tărâmul lui Shamash, Lumea de Sus a luminii. Dar Nergal a intervenit; prinţului i se va cruţa viaţa, dar el nu se putea întoarce nevătămat din moarte. El trebuia să sufere pentru experienţa sa din apropierea morţii şi să aibă dureri, chinuri şi insomnii. El trebuie să sufere de coşmaruri.

Întoarcerea mortului Dumuzi din Lumea de Jos a fost total diferită.

Readusă la viaţă şi liberă să se întoarcă în Lumea de Sus, Inanna nu l-a uitat pe iubitul ei. La porunca ei, cei doi mesageri divini au luat cu ei înapoi corpul fără viaţă al lui Dumuzi. Ei au dus corpul la Bad-Tibira în Edin; acolo corpul a fost îmbălsămat la cererea Inannei:

Pentru Dumuzi, iubitul tinereţii mele:
Spălaţi-l cu apă pură,
Ungeţi-l cu ulei dulce,
Îmbrăcaţi-l în veştminte roşii,
Puneţi-l pe o lespede de lapislazuli.

Inanna a dat ordin ca trupul păstrat să fie pus pe o lespede de piatră din lapislazuli şi să fie ţinut într-un altar special. El trebuie păstrat, a spus ea, pentru ca într-o zi, la Ziua de Apoi, Dumuzi să se poată întoarce din moarte şi „să vină la mine”. Pentru că, a susţinut ea, ar putea fi ziua când

Cei morţi se vor ridica
Şi vor mirosi tămâia dulce.

Aceasta, se poate spune, este prima menţiune a credinţei în Ziua de Apoi, când morţii se vor ridica. Această credinţă care a dat naştere ritualului de jelire a lui Tammuz (traducerea semitică a lui Dumuzi), care a continuat peste milenii chiar în vremea Profetului Ezechiel.

Moartea şi mumificarea lui Dumuzi, deşi descrisă pe scurt aici, a furnizat importante informaţii. Când el şi Inanna/Ishtar s-au îndrăgostit – el un Enkiit, iar ea o Enlilită – în mijlocul

conflictelor dintre cele două clanuri divine, logodna a primit binecuvântarea părinţilor Inannei, Nannar/Sin şi soţia sa, Ningal/Nikkal. Unul dintre textele din seria cântecelor de dragoste Dumuzi şi Inanna este „discuţia cu autoritatea”, în care Ningal îi spunea lui Dumuzi:

Dumuzi, dorinţa şi dragostea Inannei
Îţi voi da viaţă pentru zile îndepărtate;
Le voi păstra pentru tine.
Voi veghea peste Casa Vieţii tale.

În fapt, Ningal nu avea o astfel de autoritate, pentru că toate chestiunile de Destin şi Soartă depindeau de Anu şi de Enlil. Şi, cum am văzut mai târziu, Dumuzi a avut o moarte tragică şi timpurie.

Eşecul promisiunii divine în privinţa vieţii şi a morţii nu a fost singurul aspect tulburător al soartei divine a lui Dumuzi. A ridicat şi problema nemuririi zeilor; am explicat în scrierile noastre că este vorba numai despre o longevitate relativă, o durată a vieţii ce rezulta din faptul că un an pe Nibiru echivala cu 3.600 de ani pământeni. Dar pentru cei care în antichitate îi considerau pe Anunnaki zei, povestea morţii lui Dumuzi trebuie să fi fost un şoc. Oare pentru că Inanna se aştepta întradevăr ca Dumuzi să revină la viaţă în Ziua de Apoi a ordonat ea îmbălsămarea şi punerea lui pe o lespede de piatră şi nu într-un mormânt – sau în vederea păstrării iluziei nemuririi divine pentru mase? Da, ar fi putut ea spune, zeul a murit, dar acest lucru este temporar, o fază de tranziţie, pentru că la timpul potrivit va fi înviat, el se va ridica şi se va bucura de mirosurile îmbietoare de tămâie.

Poveştile canaanite referitoare la Ba'al, „Stăpânul” înclină să considere că trebuie făcută distincţia între eroii pozitivi şi cei negativi, încercând să-şi afirme şi să-şi instaureze supremaţia pe vârful Zaphon (Locul Secret al Nordului), Ba'al a luptat până la moarte cu adversarii fratelui său. Dar în bătălia aprigă cu „evlaviosul Mot” („Moartea”), Ba'al a fost ucis.

Anat, iubita soră a lui Ba'al şi sora lor, Shepesh, a adus teribila veste tatălui lui Ba'al, El: „Puternicul Ba'al este mort, Prinţul, Stăpânul Pământului a dispărut!” i-au spus ei tatălui aflat în stare de şoc; în câmpurile Dabrland „l-am găsit pe Ba'al, căzut la pământ”. Auzind vestea, El s-a dat jos de pe tron şi a stat pe un scaun, cum este obiceiul de doliu (printre evrei) până în zilele noastre. „El şi-a turnat praf pe cap, a îmbrăcat pânză de sac”, şi-

a făcut tăieturi cu un cuţit din piatră; „şi-a ridicat vocea şi a strigat: Ba'al este mort!”

Îndoliată, Anat s-a întors pe câmpul unde a căzut Ba'al şi, la fel ca El, a îmbrăcat pânză de sac, şi-a făcut tăieturi şi „s-a umplut de lacrimi”. Apoi a chemat-o pe sora sa, Shepesh, să vină să o ajute să ducă trupul neînsufleţit la Fortăreaţa de la Zaphon, pentru a înmormânta trupul acolo:

Ascultând, Shepesh, fecioara zeilor,
l-a ridicat pe Puternicul Ba 'al,
l-a pus pe umărul lui Anat.
Sus, la fortăreaţa de pe Zaphon l-a dus ea,
l-a jelit şi l-a îngropat;
la pus într-o scobitură,
să fie cu fantomele pământului.

După ce a terminat cele necesare înmormântării, Anat s-a întors la locuinţa lui El. A spus cu amărăciune celor strânşi acolo: Acum puteţi merge să vă bucuraţi, pentru că Ba'al este mort, iar tronul său este liber! Zeiţa Elath şi rudele ei, ignorând ironia lui Anat, au început pur şi simplu să discute despre succesiune. A fost recomandat unul dintre ceilalţi fii ai lui El, dar acesta din urmă a refuzat, spunând că este slab. Unui alt candidat i s-a permis să meargă la Zaphon să încerce să obţină tronul lui Ba'al; „dar picioarele sale nu au ajuns jos la taburet”, şi a fost eliminat de asemenea. Nimeni, se părea nu îl putea înlocui pe Ba'al.

Aceasta i-a dat speranţă lui Anat: învierea. Apelând din nou la ajutorul lui Shepesh, ea a intrat în lăcaşul lui Mot. Folosind un şiretlic, „s-a apropiat de el, ca oaia de mielul ei... Ea l-a apucat pe credinciosul Mot şi cu o sabie l-a tăiat”. Apoi i-a ars trupul, i-a pisat resturile, iar cenuşa a răspândit-o peste câmpuri.

Uciderea lui Mot, cel care l-a omorât pe Ba'al, a declanşat un miracol: *mortul Ba'al a revenit la viaţă!*

Întradevăr, Puternicul Ba'al a murit;
întradevăr, Stăpânul Pământului a pierit.
Dar ia te uită:
În viaţă este Puternicul Ba'al!
Iată, trăieşte prinţul Stăpân al Pământului!

Primind veştile, El s-a întrebat dacă totul este un vis, „o viziune”. Dar este adevărat! Îndepărtând pânza de sac şi obiectele de doliu, El s-a bucurat:

Acum voi sta şi îmi voi găsi liniştea,
Şi inima mea va fi uşoară;
Pentru că Puternicul Ba'al este în viaţă,
Prezent este prinţul, Stăpânul Pământului.

În ciuda neîncrederii evidente a lui El, dacă învierea este o viziune iluzorie, doar un vis, povestitorul canaanit a ales să-i asigure pe oameni că, în final, chiar El a acceptat miracolul. Asigurarea se regăseşte în povestea lui Keret, care este un semizeu; totuşi, fiii săi văzându-l în chinurile morţii, nu putea crede că „un fiu al lui El va muri”.

Ideea de înviere a fost adusă în discuţie probabil din cauza neacceptării morţii zeului. Şi dacă Inanna a crezut sau nu că iubitul ei se întoarce din morţi, păstrarea corpului lui Dumuzi şi cuvintele care au însoţit-o au menţinut printre masele de oameni iluzia nemuririi zeilor.

Procedura pe care a urmat-o ea pentru păstrarea corpului, astfel ca în *Ziua de Apoi* Dumuzi să se poată ridica şi veni la ea, este, fără îndoială, procedura cunoscută ca mumificare. Aceasta se poate să fi fost un şoc pentru egiptologi care susţineau că mumificarea a început în Egipt, în vremea Dinastiei a Treia, în cca. 2.800 î.Chr.

Acolo procedura presupunea spălarea corpului Faraonului răposat, ungerea lui cu ulei şi îmbrăcarea cu haine ţesute – păstrarea corpului astfel ca Faraonul să poată face Călătoria către Viaţa de Apoi.

Totuşi, avem un text *sumerian* care menţionează mumificarea cu câteva secole mai înainte!

Detaliile procedurii, pas cu pas, sunt identice în acest text cu cele practicate mai târziu în Egipt, până la culoarea hainei care acoperea corpul.

Inanna a poruncit ca trupul păstrat să fie pus pe o lespede din lapislazuli, să fie ţinut pe un altar special. Ea a numit altarul E.MASH – „Casa/Templul Şarpelui”. A fost probabil mai mult decât un gest simbolic să-l pună pe fiul mort al lui Enki în mâinile tatălui său. Pentru că Enki nu a fost doar *Nachash* – Şarpele, ci şi Cunoscătorul Secretelor – ale Bibliei. În Egipt, de asemenea, simbolul său a fost şarpele, iar hieroglifa numelui său PTAH

reprezenta spirala dublă a ADN-ului (Fig. 33), care a fost cheia în materie de viaţă şi moarte.

Fig. 33

Deşi venerat în Sumer şi Akkad ca logodnic al lui Inanna şi deplâns în Mesopotamia şi dincolo de ea ca Tumuz, răposatul lui Ishtar, Dumuz era un zeu african. A fost probabil inevitabil ca această moarte şi îmbălsămare să fie comparată de către oamenii de ştiinţă cu povestea tragică a marelui zeu egiptean, Osiris.

Povestea lui Osiris este asemănătoare cu povestea biblică a lui Cain şi Abel, în care o rivalitate s-a finalizat cu un fraticid. Ea începe cu două cupluri divine, doi fraţi vitregi (Osiris şi Seth) căsătoriţi cu două surori (*Isis şi Nepthys*). Pentru a evita conflictele, Regatul Nilului a fost împărţit între cei doi fraţi. Egiptul de Jos (partea de nord) a fost dată lui Osiris, iar partea sudică (Egiptul de Sus) lui Seth. Dar regulile divine de succesiune erau complexe, favorizând Moştenitorul Legal în faţa Primului Fiu Născut, ceea ce a amplificat rivalitatea dintre fraţi până acolo încât Seth, folosind un vicleşug, i-a întins o capcană lui Osiris, închizându-l într-o ladă care a fost aruncată apoi în Marea Mediterană, iar Osiris s-a înecat.

Isis, soţia lui Osiris, a găsit lada când a fost adusă pe ţărmul locului numit astăzi Liban. Ea a luat corpul soţului ei Osiris înapoi în Egipt, cerând ajutorul zeului Thoth să îl reînvie pe Osiris. Dar Seth, aflând ce urma să se întâmple, a luat corpul, l-a tăiat în 14 bucăţi şi le-a risipit pe întregul teritoriu al Egiptului.

Neînduplecată, Isis a căutat bucăţile şi le-a găsit pe toate, cu excepţia (spune povestea) falusului lui Osiris. Ea a pus toate bucăţile împreună, legându-le cu o haină purpurie ţesută, pentru a reconstitui trupul lui Osiris – astfel a început mumificarea în

Egipt. Toate descrierile lui Osiris din vremurile faraonice îl înfăţişează înfăşurat strâns în giulgiu (Fig. 34).

Fig. 34

La fel ca Inanna înaintea ei, Isis a pus în giulgiu şi a mumificat trupul soţului mort, dând naştere în Egipt (cum au făcut şi faptele Inannei în Sumer şi Akkad) la ideea învierii zeului.

În vreme ce în cazul Inannei, faptele zeiţei ar fi putut avea ca intenţie satisfacerea refuzului personal al pierderii, dar şi ideea nemuririi zeilor, în Egipt, acţiunea a devenit un pilon şi o credinţă a faraonului că regele uman putea, de asemenea, suferi o transfigurare şi, prin asemănare cu Osiris, putea obţine nemurirea într-o viaţă de apoi alături de zei. E.A. Wallis Budge, în prefaţa capodoperei sale *Osiris & The Egyptian Resurrection*, spune că „Figura centrală din religia Egiptului Antic a fost Osiris şi principalul fundament al cultului său a fost credinţa în divinitatea, moartea şi învierea sa şi controlul absolut al destinelor corpurilor şi sufletelor umane”. Principalele altare ale lui Osiris din Abydos şi Denderah descriu etapele învierii zeului (Fig. 35). Wallis Budge şi ceilalţi cercetători au crezut că aceste descrieri au fost preluate dintr-o Piesă a redării Patimilor sau a Misterelor care a fost jucate în fiecare an în acele locuri – un ritual religios care, în Mesopotamia, era închinat lui Marduk.

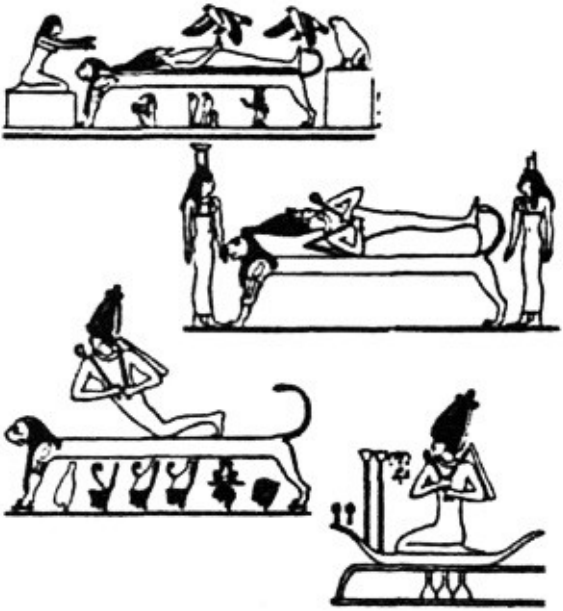

Fig. 35

Textele Piramidei şi celelalte referiri funerare din *Cartea Morţilor* egipteană relatează cum Faraonul mort, îmbălsămat şi mumificat, era pregătit să iasă din mormântul său (considerat doar un loc temporar pentru odihnă) printr-o uşă falsă situată spre est şi începea Călătoria către Viaţa de Apoi. S-a presupus că era o călătorie care simula pe cea a lui Osiris înviat, către tronul ceresc din Lăcaşul Veşnic; şi deşi era o călătorie care îl făcea pe Faraon să se avânte către cer ca un şoim divin, ea începea cu trecerea printr-o serie de camere şi coridoare subterane pline cu fiinţe şi privelişti miraculoase. În *The Stairway to Heaven* am analizat din punct de vedere geografic şi topografic textele antice şi am ajuns la concluzia că era vorba despre o simulare a unei călătorii către un hangar subteran de lansare din Peninsula Sinai – nu mult diferită de descrierea unui sit din peninsulă din mormântul lui Hui, un guvernator faraonic al acesteia (Fig. 36).

Învierea lui Osiris a fost asociată cu alt eveniment miraculos, acela al naşterii fiului său, *Horus*, după ce Osiris însuşi a murit şi a fost dezmembrat. În ambele evenimente, pe care egiptenii le consideră, pe drept cuvânt, magice, un zeu numit *Thoth* (ilustrat întotdeauna în arta egipteană cu cap de ibis, Fig. 37) a jucat un rol decisiv. El a fost cel care a ajutat-o pe Isis să îmbine membrele lui Osiris, a învăţat-o apoi cum să extragă „esenţa” lui

Osiris din corpul dezmembrat şi mort al acestuia şi să se insemineze artificial. Făcând asta, ea a reuşit să rămână însărcinată şi să dea naştere fiului său, Horus.

Fig. 36

Chiar cei care au interpretat povestea ca fiind o amintire a evenimentelor reale şi nu un „mit” consideră că Isis a extras sămânţa din corpul mort al lui Osiris şi, odată cu ea, „esenţa” sa. Dar acest lucru a fost imposibil, de vreme ce singura parte pe care Isis nu a putut-o găsi şi reuni a fost organul său bărbătesc. Magia lui Thoth trebuie să fi fost dincolo de inseminarea artificială, nu foarte comună. El a trebuit să obţină pentru ea „esenţa” *genetică* a lui Osiris. Deopotrivă textele şi descrierile pe care le avem din Egiptul antic confirmă faptul că Thoth deţinea, într-adevăr, „cunoştinţe secrete” necesare pentru astfel de fapte.

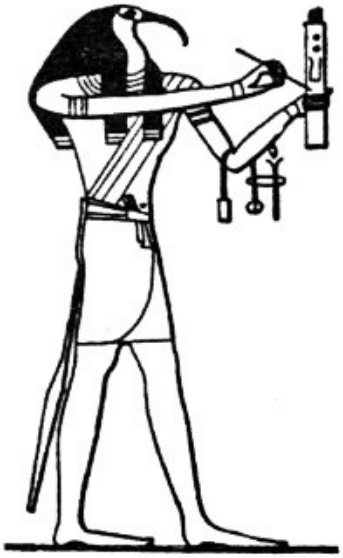

Fig. 37

Capacităţile biomedicale – „magice” după părerea omului – ale lui Thoth au fost încă o dată folosite de dragul lui Horus. Pentru a proteja băiatul de cruzimea lui Seth, Isis a ţinut secretă naşterea lui Horus, ascunzându-l într-o zonă mlăştinoasă. Neştiind de existenţa fiului lui Osiris, Seth – la fel cum şi Enki încercase să obţină un fiu de la sora sa vitregă Ninmah – a încercat să o forţeze pe Isis, sora sa vitregă, să aibă o relaţie cu el, astfel încât să poată avea un fiu de la ea şi, deci, un moştenitor incontestabil. Ademenind-o pe Isis în locuinţa sa, el a ţinut-o captivă pentru un timp; dar Isis a reuşit să scape şi să se întoarcă la mlaştinile unde era ascuns Horus. Spre durerea sa, l-a găsit pe Horus mort din cauza unei muşcături de scorpion. Ea nu a pierdut timpul şi la chemat în ajutor pe Thoth:

Atunci Isis a strigat către cer
Şi a adresat apelul ei
Bărcii Milioanelor de Ani...
Şi Thoth a coborât;
El era înzestrat cu puteri magice,
Şi definea marea putere ce făcea
Cuvântul să devină faptă...

Şi el i-a spus lui Isis:

Am venit în această zi în Barca Cerească
Disc din locul unde era ieri.
Când noaptea vine,
Lumina aceasta (aureola) va îndepărta (otrava)
Pentru vindecarea lui Horus...
Am venit din ceruri să salvez copilul
Pentru mama sa.

Astfel readus la viaţă din moarte (şi probabil imunizat pentru totdeauna) prin puterile magice ale lui Thoth, Horus a crescut pentru a deveni *Netch-Atef*, „Răzbunătorul" tatălui său.

Puterile bio-medicale ale lui Thoth în materie de viaţă şi de moarte au fost menţionate într-o serie de texte ale Egiptului Antic cunoscute ca *Poveştile Magilor*. Într-unul dintre ele (*Papirusul din Cairo 30646*) apare o poveste lungă despre un cuplu de descendenţi regali care au intrat ilegal în posesia *Cărţii Secretelor lui Thoth*. Drept pedeapsă, Thoth i-a îngropat într-o cameră subterană într-o stare de existenţă suspendată – mumificaţi ca nişte morţi, dar capabili să vadă, să audă şi să vorbească. În altă poveste, scrisă pe *Westcar Papyrus*, un fiul al faraonului Khufu (Keops) i-a vorbit tatălui său despre un bătrân care „a fost iniţiat în misterele lui Thoth". Printre ele se afla şi capacitatea de a învia morţii. Dorind să vadă cu propriii săi ochi, regele a poruncit să se taie capul unui prizonier, apoi l-a provocat pe înţelept să reconstituie capul tăiat şi să readucă omul la viaţă. Înţeleptul a refuzat să realizeze această „magie a lui Thoth" pe o fiinţă umană; astfel, el a tăiat capul unei gâşte. Înţeleptul „a spus anumite cuvinte de putere" din *Cartea lui Thoth*; şi iată, capul tăiat s-a alăturat înapoi la corpul gâştii, aceasta s-a ridicat şi a început să scoată sunete ca înainte.

Faptul că Thoth deţinea întradevăr capacitatea de a reînvia persoanele moarte care fuseseră decapitate, le reataşa capul şi readucea victima la viaţă, a fost cunoscut în Egiptul Antic datorită unui incident care s-a întâmplat atunci când, în final, Horus a ridicat armele împotriva unchiului său, Seth. După bătălii care au avut loc pe pământ, în apă şi în aer, Horus a reuşit să-i captureze pe Seth şi pe locotenenţii săi. Aducându-i în faţa lui Ra pentru judecată, acesta a pus destinele captivilor în mâinile lui Horus şi ale lui Isis. După aceasta, Horus a început să-i ucidă pe captivi, tăindu-le capetele; dar când a ajuns la Seth, Isis, neputând să vadă ce i se întâmplă fratelui ei, l-a oprit pe Horus. Furios, Horus s-a întors către mama sa şi a decapitat-o! Ea a

supravieţuit doar pentru că Thoth s-a năpustit acolo, i-a reataşat capul şi a readus-o la viaţă.

Pentru a evalua capacitatea lui Thoth de a realiza toate acestea, să ne reamintim că l-am identificat pe acest fiu al lui Ptah cu Ningishzidda (fiul lui Enki în cunoştinţele sumeriene), al cărui nume sumerian însemna „Stăpânul Copacului/Artefactului Vieţii”. El era Păstrătorul Secretelor Divine, al ştiinţelor exacte, nu în ultimul rând al secretelor de genetică şi biomedicină care fuseseră folosite de către tatăl său, Enki, în vremea Creaţiei Omului. În fapt, textele sumeriene arată că, odată, Marduk s-a plâns tatălui său, Enki, pentru faptul că nu l-a învăţat toate cunoştinţele pe care el le deţine.

„Fiule”, a răspuns Enki, „ce anume nu cunoşti? Ce ţi-aş mai putea da?” Informaţia ascunsă, a arătat Marduk, era secretul învierii din morţi; cunoştinţa secretă a fost împărtăşită de către Enki fratelui lui Marduk, Ningishzidda/Thoth, dar nu şi lui Marduk/Ra.

Acea cunoştinţă secretă, acele puteri date lui Thoth/Ningishzidda, şi-au găsit expresia în arta mesopotamiană şi în imnurile de veneraţie care îl descriu alături sau purtând cu el simbolul Şerpilor împletiţi (Fig. 38 a) – un simbol pe care l-am identificat cu reprezentarea spiralelor duble ale ADN-ului (Fig. 38 b) – un simbol care a supravieţuit până în vremurile noastre ca emblemă a medicinei şi vindecării (Fig. 38 c).

A existat, fără dubii, o conexiune între toate acestea şi crearea de către Moise a unui şarpe din cupru pentru a opri boala care a atins numeroşi israeliţi în timpul exodului. Crescut la curtea faraonului şi instruit de către magicienii Egiptului, Moise, la instrucţiunile Domnului, „a făcut un şarpe din cupru şi l-a pus în vârful Stâlpului Miracolului”, „şi când cei care au fost afectaţi de boală s-au uitat în sus, la şarpele de cupru, ei au rămas în viaţă” (Numeri 21:8-10).

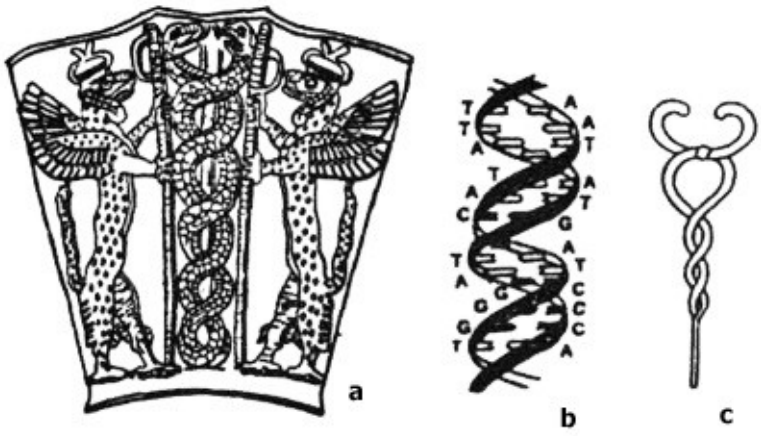

Fig. 38

A fost probabil mai mult decât o coincidenţă faptul că una dintre cele mai recunoscute autorităţi în plan internaţional în domeniul metalurgiei şi al mineritului în cupru, profesorul Benno Rothenberg *(Midianite Timna* şi alte publicaţii), a descoperit în Peninsula Sinai un altar datând din vremea perioadei midianite – vremea când Moise, pentru a scăpa din deşertul Sinai, a locuit cu midianiţii şi chiar s-a căsătorit cu fiica unui înalt preot midianit. Aflat în zona unde avuseseră loc unele dintre cele mai timpurii exploatări de cupru, profesorul Rothenberg a găsit, între rămăşiţele unui altar, un mic şarpe din cupru; a fost singurul obiect de cult de acolo (Altarul a fost reconstituit la o expoziţie aflată în Pavilionul Nechushtan de la Muzeul Eretz Israel, în Tel Aviv, unde poate fi văzut, de asemenea, şi şarpele). (Fig. 39)

Sursele biblice şi descoperirile din Peninsula Sinai au o legătură directă cu descrierea lui Enki ca un *Nachash*. Termenul nu are doar cele două înţelesuri pe care le-am menţionat deja („Şarpele”, „Cunoscătorul Secretelor”), dar şi un al treilea – „Cel de Cupru”, pentru că termenul evreiesc pentru cupru, *Nechoshet*, provine din aceeaşi rădăcină. Unul dintre epitetele lui Enki în sumeriană, BUZUR, avea de asemenea un dublu înţeles: „Cel care ştie/rezolvă secretele” şi „Cel al minelor de cupru”.

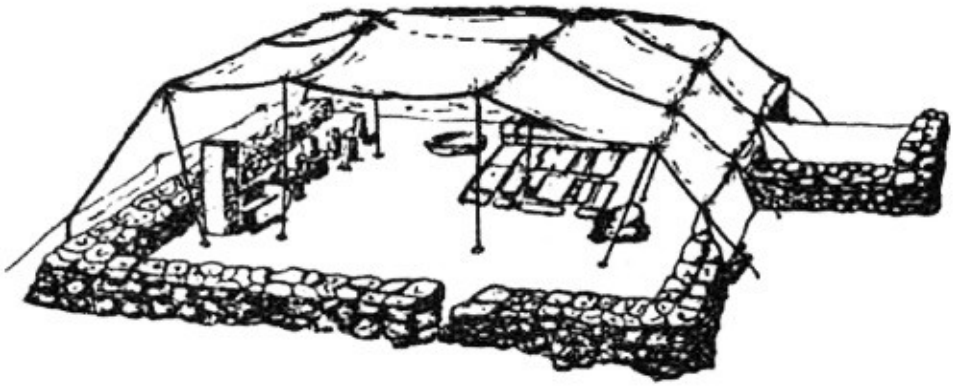

Fig. 39

Acele interconectări variate pot oferi o explicaţie pentru alegerea Inannei, altfel confuză, a locului de odihnă pentru Dumuzi: Bad-Tibira. Nicăieri în textele relevante nu este nicio indicaţie a conexiunii dintre Dumuzi (şi Inanna) şi acel Oraş al Zeilor. Singura conexiune posibilă este faptul că Bad-Tibira a fost cunoscut ca centrul metalurgic al Anunnaki. L-a pus Inanna pe îmbălsămatul Dumuzi nu doar lângă un centru de rafinare a aurului, ci şi lângă unul unde era rafinat cuprul?

Altă posibilitate semnificativă se referă la construirea Templului şi a Cortului întâlnirii în deşert a exodului, conform instrucţiunilor foarte detaliate şi explicite date lui Moise de către Yahve: unde să se folosească aurul şi argintul şi cum, ce fel de lemn sau cherestea şi în ce cantităţi, ce fel de haine şi piele, cum să fie cusute şi cum să fie împodobite. O mare atenţie a fost dată în aceste instrucţiuni cu privire la ritualurile care trebuiau realizate de către preoţi (numai Aaron şi fiii săi la acea vreme): hainele lor, obiectele sacre pe care trebuiau să le poarte, chiar în mod explicit ingredientele din care trebuia făcută tămâia din care putea rezulta un nor potrivit care să-i apere de radiaţia mortală din Chivotul Legii. Şi încă o cerinţă: crearea unui lavoar în care ei trebuiau să se spele pe mâini şi pe picioare, „astfel încât ei nu mureau când intrau la Chivotul Legii”. Şi lavoarul, Exodul 30:17 specifică, trebuia să fie din cupru.

Toate aceste fapte şi informaţii dispersate, care par doar în aparenţă conectate, sugerează faptul că cuprul a jucat cumva un rol în bio-genetica umană – un rol pe care ştiinţa modernă abia

începe să-l descopere (un exemplu recent este un studiu, publicat în revista *Science* din 8 martie 1996, despre distrugerea metabolizării cuprului la nivelul creierului asociat cu boala Alzheimer).

Un astfel de rol, dacă nu face parte din primele eforturi genetice ale lui Enki şi Ninmah în crearea lui Adam, trebuie să fi intrat cu certitudine în genomul uman atunci când Enki, ca *Nachash*, s-a angajat în al doilea experiment, în urma căruia Omenirea a fost înzestrată cu capacitatea de a procrea.

Cu alte cuvinte, cuprul a fost în aparenţă o componentă a Destinului nostru, iar o analiză atentă a textelor sumeriene ale creaţiei ar putea conduce la descoperiri medicale ce ar putea afecta viaţa noastră cotidiană.

În ceea ce-i priveşte pe zei, Inanna a crezut că cuprul ar putea ajuta la reînvierea iubitului ei.

6. CONEXIUNEA COSMICĂ: ADN

Înaintea televiziunii, dramele din curţile de judecată au entuziasmat pe mulţi, iar procesele au făcut istorie. Am făcut un drum lung de la regula biblică, „prin doi martori se dă verdictul”. De la probele oferite curţii de către martorii oculari, s-a trecut la probele pe bază de documente, la probele criminalistice şi – ceea ce pare în acest moment, ca un rezumat – la probele date de ADN.

Descoperind că viaţa este decisă de fărâme mici de acizi nucleici care prezintă ereditatea şi individualitatea pe lanţuri numite cromozomi, ştiinţa modernă a obţinut capacitatea de a citi acele caractere ADN care se întrepătrund pentru a forma unităţile lor distincte, unice, numite „cuvinte”. Folosirea analizelor ADN pentru a dovedi vinovăţia sau nevinovăţia a devenit atracţia dramelor din instanţele de judecată.

O faptă de neegalat a complexului secol 21? Nu, o faptă din urmă cu 100 de secole – o dramă a instanţelor din 10.000 î.Chr.

Cazul antic a avut loc în Egipt, în vremea când nu oamenii domneau pe pământ, ci zeii. El se referă la adversarii Seth şi Horus şi îşi are originea în rivalitatea dintre fraţii vitregi Seth şi Osiris. Seth, vom reaminti, a recurs la o viclenie pentru a scăpa de Osiris şi a-i prelua teritoriile. Prima dată, el l-a închis pe Osiris într-o ladă pe care a sigilat-o repede şi a aruncat-o în Marea Mediterană; dar Isis a găsit lada şi, cu ajutorul lui Thoth, l-a înviat pe Osiris. A doua oară, frustrat, Seth l-a prins pe Osiris şi l-a tăiat în 14 bucăţi. Isis a găsit bucăţile risipite, le-a unit şi l-a mumificat pe Osiris pentru a începe legenda Vieţii de Apoi. Ea nu a găsit, oricum, falusul zeului, pentru că Seth avusese grijă ca Osiris să nu poată avea moştenitori.

Hotărâtă să aibă unul, astfel încât să-l poată răzbuna pe tatăl său, Isis a cerut ajutorul lui Thoth, Păstrătorul Secretelor Divine. Extrăgând „esenţa” lui Osiris din părţile păstrate ale corpului zeului, Thoth a ajutat-o pe Isis să se insemineze şi să dea naştere unui fiu, Horus.

„Esenţa” (nu „sămânţa”), ştim acum, era ceea ce numim astăzi ADN – acizi nucleici genetici care formează lanţurile de cromozomi, lanţuri care sunt aranjate în perechi într-o spirală

dublă (vezi figura 38 b). La concepţie, când sperma masculină penetrează ovulul feminin, cele două spirale întrepătrunse se separă, iar un fir de la bărbat se combină cu unul de la femeie pentru a forma o nouă spirală dublă ADN pentru urmaşii lor. Este, aşadar, esenţial nu numai să se unească împreună cele două spirale duble ADN, dar să se obţină şi o separare – o derulare – a firelor duble, şi apoi o recombinare a unui singur fir din fiecare sursă într-o nouă dublă spirală întrepătrunsă ADN.

Fig. 40

Picturile din Egiptul antic arată că Thoth – fiul lui Ptah/Enki – era cunoscător al acestor procese biogenetice şi le-a folosit în experimentele sale genetice. În Abydos, un perete pictat (Fig. 40), în care faraonul Seti I a jucat rolul lui Osiris, îl arată pe Thoth sedând Viaţa *(simbolul Ankh)* zeului mort, după ce obţinuse de la acesta cele două trăsături distincte ale ADN-ului. Într-o descriere din Cartea Morţilor referitoare la naşterea lui Horus, vedem (Fig. 41) cum cele două Zeiţe ale Naşterii, asistându-l pe Toth, ţineau *fiecare câte un fir de ADN*, dubla spirală ADN fiind separată astfel încât doar un fir să se recombine cu cel al lui Isis (arătată ţinând pe noul născut Horus).

Isis a luat băiatul în secret. Când băiatul a crescut, mama sa a decis că a venit momentul ca el să pretindă moştenirea tatălui

său. Astfel că, într-o zi, spre surprinderea totală a lui Seth, Horus a apărut în faţa Consiliului Marilor Zei şi a anunţat că el este fiul şi moştenitorul lui Osiris.

Fig. 41

Era o revendicare incredibilă şi totuşi una ce nu putea fi respinsă. Era, întradevăr, tânărul zeu fiul lui Osiris?

Aşa cum arată un text cunoscut ca *Chester Beatty Papyrus No. 1*, apariţia lui Horus a uimit adunarea zeilor şi, desigur, pe Seth mai mult decât pe oricine. Atunci când consiliul a început să dezbată neaşteptata revendicare, Seth a venit cu o sugestie împăciuitoare: Să întrerupem discuţiile în consiliu, astfel încât să-i dăm ocazia să se familiarizeze cu Horus şi să vedem dacă problema poate fi rezolvată amical. El l-a invitat pe Horus să „vină să petreacă o zi frumoasă în casa mea", iar Horus a fost de acord. Dar Seth, care încercase o dată să îl prindă în capcană pe Osiris, avea în minte o nouă trădare:

Când era pe înserat,
A fost întins patul pentru ei,
Şi cei doi au pus deasupra.
Şi noaptea
Seth a făcut membrul său să devină rigid
Şi l-a făcut să meargă între coapsele lui Horus.

Când dezbaterile au fost reluate, Seth a făcut un anunţ uimitor. El a spus că nu contează dacă Horus este sau nu fiul lui Osiris. Pentru că acum sămânţa sa, a lui Seth, este în Horus şi

aceasta îl face mai degrabă succesor al său decât concurent la succesiune!

Apoi Horus a făcut un anunţ chiar mai surprinzător. Dimpotrivă, a spus el, nu sunt eu cel descalificat – Seth este! Şi el a continuat să povestească faptul că nu dormea cu adevărat când Seth a vărsat sămânţa sa. Nu a intrat în corpul meu, a spus el, pentru că „Am prins sămânţa în mâinile mele". Dimineaţa a luat sămânţa să o arate mamei sale, Isis, şi aceasta a avut o idee. Ea l-a pus pe Horus să ejaculeze sămânţa sa într-o cană; apoi a răspândit sămânţa lui Horus pe salata verde din grădina lui Seth – masa favorită la micul dejun al lui Seth. Neştiind, Seth a ingerat sămânţa lui Horus. Aşadar, a spus Horus, sămânţa mea este cea care se află în Seth, şi acum el îmi poate fi succesor, dar nu îmi poate preceda la tronul divin...

Încurcat complet, Consiliul Zeilor s-a îndreptat către Thoth pentru a rezolva problema. Folosind cunoştinţele sale în genetică, el a verificat sămânţa pe care Isis o păstrase într-un vas şi a aflat că întradevăr era cea a lui Seth. El la examinat pe Horus şi nu a găsit la el urme ale ADN-ului lui Seth. Apoi la examinat pe Seth şi a găsit că acesta ingerase întradevăr ADN-ul lui Horus.

Lucrând ca un expert criminalist într-un tribunal modern, dar înzestrat cu capacităţi tehnice pe care nu le deţinem încă, el a prezentat rezultatele analizelor Consiliului Zeilor. Ei au votat în unanimitate să ofere conducerea Egiptului lui Horus.

(Refuzul lui Seth de a ceda conducerea a dus la ceea ce noi am numit Primul Război al Piramidei, în care Horus a inclus, pentru prima dată, oamenii într-un război între zei. Am detaliat acele evenimente în *Războaiele Zeilor cu Oamenii)*.

Descoperirile recente în genetică aruncă o lumină nouă asupra unui persistent şi aparent ciudat obicei al zeilor şi, în acelaşi timp, scoate în evidenţă complexitatea lor bio-genetică.

Importanţa soţiei-surori în regulile de succesiune ale zeilor din Mesopotamia şi Egipt, evident din toate pe care le-au raportat până acum, a fost transmisă în mitologia greacă referitoare la zei. Grecii au numit primul cuplu divin, provenit din Haos, *Gheea* („Pământul") şi *Uranus* („Cer" sau „Rai"). Din ei au luat naştere *12 Titani*, şase bărbaţi şi şase femei. Căsătoriile mixte şi urmaşii diferiţi au pus bazele viitoarelor bătălii pentru supremaţie. Din primele bătălii, cel care s-a ridicat în vârf a fost *Cronos*, cel mai tânăr fiu dintre Titani, a cărui soţie era sora sa,

Rhea; copiii lor au fost trei fii *Hades*, *Poseidon* şi *Zeus* şi trei fiice *Hestia*, *Demetra* şi *Hera*. Deşi Zeus şi-a croit calea către supremaţie, el a trebuit să împartă puterea cu fraţii săi. Cei trei şi-au împărţit domeniile între ei – unele versiuni spun că prin tragere la sorţi; la fel ca Anu, Enlil şi Enki aveau: Zeus era zeul cerurilor (cu reşedinţa pe Pământ, pe Muntele Olimp); lui Hades i s-a dat Lumea de Jos; iar lui Poseidon, mările.

Cei trei fraţi şi cele trei surori, urmaşi ai lui Cronos şi ai Rheei, au format prima jumătate a Cercului Olimpian de 12. Ceilalţi şase au fost urmaşii lui Zeus, născuţi când Zeus a convieţuit cu diverse zeiţe. Cu una dintre ele, Leto, el a avut Primul său Născut, pe marele zeu grec şi roman, Apollo. Când a venit timpul, pentru a obţine un fiu moştenitor în acord cu regulile de succesiune ale zeilor, Zeus s-a întors către propriile sale surori. Hestia, cea mai în vârstă, era, din descrieri, o pustnică, prea în vârstă şi prea bolnavă pentru căsătorie sau copii. Zeus a dorit aşadar un fiu de la sora sa mijlocie, Demetra; dar în locul unui fiu, ea i-a dăruit o fiică, Persefona. Aceasta i-a pregătit drumul în direcţia unei căsătorii cu Hera, sora cea mai mică; ea i-a dăruit lui Zeus un fiu, Ares, şi două fete (Ilithyia şi Hebe). Când grecii şi romanii, care au pierdut cunoştinţele despre planetele de dincolo de Saturn, au numit planetele cunoscute, ei au desemnat-o pe una – Marte – pentru Ares; deşi nu era Primul Născut, el era Cel Dintâi Fiu al lui Zeus. Apollo, deşi era unul dintre zeii mari, nu a avut o planetă numită după el de către greci şi romani.

Toate acestea au mărit importanţa soţiei-surori în cronicile zeilor. În chestiuni de succesiune, problema apărea mereu: Cine va fi succesorul la tron – Primul Fiu Născut sau Fiul Cel Dintâi, dacă ultimul a fost născut de o soră vitregă, iar cel dintâi nu? Această problemă pare să fie dominat şi dictat cursul evenimentelor de pe Pământ din momentul în care Enlil s-a alăturat lui Enki pe această planetă, iar rivalitatea a fost transmisă fiilor lor (Ninurta şi, respectiv, Marduk). În poveştile egiptene ale zeilor, un conflict din raţiuni similare a apărut între descendenţii lui Ra, Seth şi Osiris.

Rivalitatea, care periodic se transforma într-un adevărat război (Horus, la final, a luptat cu Seth într-o singură bătălie în cer în zona Peninsulei Sinai) nu a început pe Pământ, după toate relatările. Au existat conflicte similare de succesiune pe Nibiru şi Anu nu a preluat conducerea fără luptă.

La fel ca obiceiul potrivit căruia văduva lăsată fără un fiu putea cere fratelui soţului să o „cunoască” ca un înlocuitor al soţului şi să-i dea un fiu, la fel erau regulile de succesiune ale zeilor Anunnaki, dând prioritate unui fiu de la sora vitregă, şi s-au regăsit în obiceiurile lui Avraam şi ale descendenţilor săi. În cazul său, primul fiu a fost Ishmael, născut de servitoarea Hagar. Dar când, la o vârstă incredibil de înaintată, după intervenţia divină, Sara l-a născut pe Isaac, acesta a fost numit Moştenitor Legal. De ce? Pentru că Sara era sora vitregă a lui Avraam. „Ea este sora mea, fiica tatălui meu, dar nu a mamei mele”, a explicat Avraam (Geneza 20:12).

Căsătoria cu sora vitregă era preponderentă printre faraonii Egiptului, ca un mijloc de legitimare a domniei regelui şi, deopotrivă, a moştenirii. Obiceiul exista şi printre regii incaşi din Peru, atât de frecvent încât apariţia unor calamităţi în timpul domniei unui anumit rege a fost atribuită faptului că femeia cu care acesta s-a căsătorit nu era sora sa vitregă. Obiceiul incaş îşi are originile în *Legendele începuturilor popoarelor din Anzi*, unde zeul Viracocha a creat patru fraţi şi patru surori care s-au căsătorit între ei şi au fost orientaţi către diferite pământuri. Un astfel de cuplu frate-soră, care a primit o baghetă din aur cu care să găsească Centrul Pământului în Africa de Sud, şi-a început domnia în Cuzco (capitala incaşă de odinioară). De aceea – arătând că sunt născuţi din cuplul regal frate-soră – ei puteau pretinde apartenenţa la linia directă a Zeului Creator, Viracocha.

(Viracocha, potrivit legendelor din Anzi, a fost un mare Zeu al Cerului care a venit pe Pământ în antichitate şi a ales să locuiască în zona munţilor Anzi. În cartea *Regatele Pierdute* l-am identificat cu zeul mesopotamian Adad = zeul hitit Teshub şi există o mulţime de asemănări între cultura Anzilor şi cele din vechiul Orient Apropiat).

Persistenţa căsătoriei mixte şi semnificaţia considerabilă acordată acesteia, printre zei şi oameni deopotrivă, este enigmatică. Obiceiul pare să fie mai mult decât o atitudine de tipul „să ţinem tronul în familie” şi în cel mai rău caz poate atrage degradarea genetică. De ce atunci străduinţa cu care zeii Anunnaki (exemplu: eforturile repetate ale lui Enki de a avea un fiu de la Ninmah) doreau să obţină un fiu dintr-o astfel de unire? Ce era atât de special la genele unei surori vitrege – fiica, să reţinem, de la tată, şi categoric nu de la mamă?

Căutând răspunsul, este bine să observăm celelalte practici biblice cu privire la chestiunile mamă/tată. Este obişnuită

referirea la perioada lui Avraam, Isaac, Iacov şi Iosif, ca la Era Patriarhală şi mulţi oameni ar putea spune că istoria Vechiului Testament a fost prezentată dintr-o perspectivă masculină. Totuşi, adevărul este că *mamele*, nu taţii, erau cele care controlau actul care, din punctul de vedere al anticilor, acorda subiectului unei poveşti statutul său de „fiinţă” – şi anume *numirea* copilului. Întradevăr, nu doar o persoană, dar şi un loc, un oraş, un teritoriu, începeau să existe după ce li se dădea un nume.

Ideea, în fapt, se întâlneşte încă, de la începutul timpului, pentru că primele versuri ale *Epopeii Creaţiei*, dorind să impresioneze, spun că povestea începe înaintea creării întregului Sistem Solar, şi afirmă că povestea lui Tiamat şi a celorlalte planete începe:

Enuma elish la nabu shamamu
Când înălţimile cerului nu fuseseră numite
Shapiltu ammatum shuma la zakrat
Şi, dedesubt, solul tare (Pământul) nu fusese numit.

În chestiunea importantă a numirii unui fiu, acest privilegiu revenea fie zeilor înşişi, fie mamei. Aflăm, aşadar, că atunci când *Elohim* l-a creat pe *Homo Sapiens*, ei au fost cei care au numit noua fiinţă „Adam” (Geneza 5:2). Dar când Omului i s-a dat capacitatea de a procrea singur, Eva – nu Adam – a fost cea care a avut dreptul şi privilegiul de a da un nume copilului de sex masculin, Cain (Geneza 4:1), precum şi lui Seth care l-a înlocuit pe Abel cel ucis (Geneza 4:25).

La începutul „Erei Patriarhilor”(!), aflăm că privilegiul numirii celor doi fii ai lui Avraam a fost preluat de către fiinţe divine. Primul său născut, de către Hagar, servitoarea soţiei sale, a fost numit Ishmael de către un înger al lui Yahve (Geneza 16:11); iar Moştenitorul Legal, Isaac *(Itzhac*, „Care provoacă râs”) a fost astfel numit de către unul dintre cele trei fiinţe divine care l-au vizitat pe Avraam înaintea distrugerii Sodomei şi Gomorei (pentru că atunci când Sara l-a auzit pe Dumnezeu spunând că va avea un fiu, a râs; Geneza 17:19; 18:12). Nu este dată nicio informaţie în Biblie cu privire la cei doi fii ai lui Isaac cu Rebecca, Esau şi Iacov (se spune simplu că aşa au fost numiţi). Dar apoi se spune că Lea a fost cea care i-a numit pe fiii lui Iacov după ea şi slujnica sa, cum a făcut Rahela (Geneza, capitolele 29 şi 30). După mai multe secole, după ce israeliţii s-au stabilit în Canaan,

mama lui Samson a fost cea care şi-a numit fiul (Judecători 13:24); la fel a făcut şi mama Omului lui Dumnezeu, Samuel (Samuel I 1:20).

Textele sumeriene nu furnizează acest fel de informaţie. Nu ştim, de exemplu, cine i-a dat numele lui Ghilgameş – mama sa, zeiţa, sau tatăl său, înaltul Preot. Dar povestea lui Ghilgameş oferă un indiciu important pentru soluţionarea acestei enigme: importanţa mamei în determinarea statutului ierarhic al fiului.

Căutarea sa în vederea obţinerii longevităţii zeilor, trebuie reamintit, l-a dus la început în Locul Aterizării din Munţii Cedru; dar el şi tovarăşul său, Enkidu, au fost împiedicaţi să intre de către robotul gardian şi de către Taurul Cerului. Ghilgameş a călătorit apoi către portul spaţial din Peninsula Sinai. Accesul la el era supravegheat de oameni-rachetă care au îndreptat spre el „reflectoare înfricoşătoare ce au străbătut munţii”, a căror „privire era mortală” (Fig. 42); dar Ghilgameş nu a fost afectat; după aceea, un om rachetă a strigat tovarăşului său:

Cel care vine,
Din carnea zeilor
Este corpul său!

Fig. 42

Permiţându-i-se să se apropie, Ghilgameş a confirmat concluzia gardianului: Într-adevăr, el era imun la razele mortale, pentru că trupul său era din „carnea zeilor”. El era, a explicat, nu

doar un *semizeu* – el era „*două treimi divin*”, pentru că nu tatăl său, ci *mama* sa era o zeiţă, una dintre femeile Anunnaki.

Iată, credem noi, care este cheia misterului regulilor de succesiune şi accentul care cade pe mamă. Este faptul că prin mamă i-a fost dat eroului sau moştenitorului (fie el Anunnaki sau patriarh), acel plus de „doză necesară”.

Aceasta părea să nu aibă sens chiar după descoperirea, în 1953, a structurii dublu spiralată a ADN-ului şi a înţelegerii modului în care cele două fire se îmbină şi se separă, astfel încât doar un fir de la ovulul femeii şi un fir de la sperma bărbatului se recombină făcând ca urmaşul să preia trăsături jumătate-jumătate de la ambii părinţi. Într-adevăr, această înţelegere, aşa cum explică pretenţiile semizeului, justifică pretenţia inexplicabilă a lui Ghilgameş de a fi două treimi divin.

Abia în anul 1980, solicitarea antică a început să aibă sens. Aceasta s-a întâmplat odată cu descoperirea faptului că, în plus faţă de ADN-ul depozitat în celule, deopotrivă la femei şi bărbaţi, în structura dublu spiralată pe tulpinile cromozomilor formând nucleele celulelor, exista acolo alt fel de ADN care pluteşte în celulă în afara nucleului. Denumindu-l ADN Mitocondrial (mtADN), s-a descoperit că se transmite *doar de la mamă* şi că se află în afara combinării şi divizării cu ADN-ul masculin.

Cu alte cuvinte, dacă mama lui Ghilgameş era o zeiţă, atunci el a moştenit într-adevăr deopotrivă jumătate din ADN-ul obişnuit plus mtADN, făcându-l, aşa cum a pretins, pe două treimi divin. Această descoperire a existenţei şi a transmiterii, mtADN-ului, le-a dat posibilitatea cercetătorilor începând cu anul 1986 să identifice mtADN la omul modern, la o „Evă” care a locuit în Africa în urmă cu 250.000 de ani.

La început, cercetătorii au crezut că singura funcţie a mtADN este să acţioneze ca o fabrică de celule, furnizând energia necesară reacţiilor biologice şi chimice ale celulei. Dar apoi s-a dovedit că mtADN era făcut din „mitocondrii” conţinând 37 de gene aranjate într-un cerc închis, ca o brăţară; şi că o astfel de „brăţară” genetică include peste 16.000 de perechi de bază din alfabetul genetic (prin comparaţie, fiecare dintre cromozomii care compun nucleul celulei care sunt moşteniţi în proporţie de jumătate de la fiecare părinte conţin 100.000 de gene şi un agregat de mai mult de trei miliarde de perechi de bază).

A durat mai mult de un deceniu să se înţeleagă că acea imperfecţiune în alcătuirea sau în funcţionarea mtADN poate

produce dereglări în corpul uman, în mod special în sistemul nervos, la inimă, muşchi şi rinichi. În anii '90 cercetătorii au aflat că acele defecte („mutaţii”) din mtADN distrug, de asemenea, producerea celor 13 proteine importante din corp, producând diverse afecţiuni severe. O listă publicată în 1997 în *Scientific American* începe cu boala Alzheimer şi continuă cu o varietate de malformaţii ale văzului, auzului, sângelui, muşchilor, oaselor, inimii, rinichilor şi creierului.

La aceste probleme genetice se adaugă o listă mai lungă de malformaţii şi disfuncţii ale corpului care îşi au cauza în defectele din nucleul ADN. Deoarece oamenii de ştiinţă au descifrat şi înţeles „genomul” – codul genetic complet – uman (o descoperire recent realizată pe o singură bacterie), funcţia fiecărei gene (şi, la polul opus defectele antrenate de lipsa lor sau de proasta lor funcţionare) au devenit cunoscute. Neproducând o anumită proteină, enzimă sau alt compus cheie al corpului, s-a descoperit că gena care reglementează această funcţie cauzează cancerul de sân sau împiedică formarea oaselor, surzenia, pierderea vederii, dereglarea inimii, luarea în greutate sau opusul său şi aşa mai departe.

Ceea ce este interesant în această privinţă este că întâlnim o listă asemănătoare de defecte genetice când citim textele sumeriene despre crearea Muncitorului Primitiv al lui Enki, cu asistenţa lui Ninmah. Încercarea de a recombina firele ADN-ului uman cu cele ale ADN-ului Anunnaki pentru a crea o nouă fiinţă-hibrid a fost un proces de încercări şi erori, iar fiinţele iniţiale ieşeau uneori cu membre şi organe lipsă – sau aveau prea multe. Preotul babilonian Berossus, care a compilat pentru greci, în secolul III î.Chr., istoria şi cunoştinţele timpurii sumeriene, a descris rezultatele greşite ale creatorilor Omenirii, precizând că acele câteva fiinţe eşuate aveau două capete pe un trup. Astfel de „monştri” au fost într-adevăr descrişi de către sumerieni (Fig. 43 a), la fel ca alte anomalii – o fiinţă cu un cap, dar cu două feţe numit Usmu (Fig. 43 b).

Sunt menţionate în mod special în texte o fiinţă care nu îşi putea ţine urina şi o varietate de malformaţii incluzând bolile de ochi şi de vedere, mâini care tremurau, un ficat necorespunzător, un auz slab şi „boli ale bătrâneţii”. Textul numit *Enki şi Ninmah: Crearea Omenirii*, a enumerat mai multe disfuncţii (mâini rigide, picioare paralizate, scurgere a lichidului seminal) şi l-a descris pe Enki ca pe un zeu grijuliu care, în loc să distrugă acele fiinţe diforme, le-a găsit găsit moduri de viaţă

utile. Astfel, când o astfel de fiinţă a fost un om cu defect de vedere, Enki l-a învăţat un meşteşug care nu solicita vederea – arta de a cânta cu vocea şi din liră.

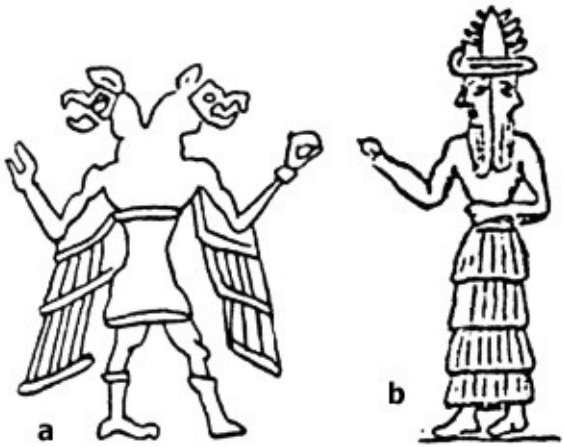

Fig. 43

Tuturor acestora, spun textele, Enki le-a decis un destin sau altul. El atunci a provocat-o pe Ninmah să încerce un experiment genetic pe cont propriu. Rezultatele au fost groaznice: fiinţele pe care le-a creat aveau gura poziţionată greşit, durere de cap, ochi iritaţi, gât dureros, coaste şubrede, plămâni malformaţi, disfuncţii ale inimii, intestine nefuncţionale, mâini prea scurte pentru a ajunge la gură şi tot aşa. Dar pe măsură ce încercările şi erorile au continuat, Ninmah a reuşit să corecteze diferitele defecte. Într-adevăr, a ajuns în punctul de a cunoaşte genoamele Anunnaki/uman astfel încât se lăuda că putea face o nouă fiinţă umană perfectă sau imperfectă, după cum dorea:

Cât de bun sau rău este corpul omului?
Aşa cum îmi spune inima.
Pot face soarta lui bună sau rea.

Noi, de asemenea, am ajuns la nivelul în care putem introduce sau înlocui o anumită genă al cărui rol l-am descoperit şi încerca să prevenim sau să vindecăm o anumită boală sau un defect. Într-adevăr, a apărut o nouă industrie, cea biotehnologică, cu un potenţial nelimitat pentru medicină (şi cursul valorilor). Am învăţat chiar să realizăm ceea ce se

numeşte experiment transgenic – transferul genelor între diferite specii, o acţiune realizabilă deoarece toate materialele genetice de pe această planetă, de la cea mai mică bacterie la cea mai complicată fiinţă (Omul), *toate* organismele vii care cutreieră pământul sau zboară, înoată sau cresc, sunt făcute din acelaşi ABC genetic – aceiaşi acizi nucleici care formează „sământa" adusă în Sistemul nostru Solar de Nibiru.

Genele noastre sunt, în fapt, legătura noastră cosmică.

Progresele moderne în genetică s-au făcut pe două căi paralele şi totuşi interconectate. Una a fost stabilirea genomului uman, componenţa genetică a fiinţei umane; aceasta presupune citirea unui cod care, deşi scris cu doar patru caractere (A-G-C-T, iniţialele numelor date celor patru acizi nucleici care compun tot ADN-ul), este făcut din combinaţii nenumărate ale acelor litere care formează apoi „cuvinte" ce se combină în „propoziţii" şi „paragrafe" şi în final într-o „carte a vieţii" completă. Cealaltă cale de cercetare este să se determine funcţia fiecărei gene; este o sarcină chiar mai descurajantă, generată de faptul că dacă aceeaşi genă „lumea genetică" poate fi găsită într-o simplă creatură (cum ar fi o bacterie mică sau un şoarece de laborator), iar funcţia sa poate fi determinată experimental, este cu siguranţă sigur că aceeaşi genă în lumea umană are aceleaşi funcţii (iar absenţa ei generează aceleaşi disfuncţii). Descoperirea genelor legate de obezitate, de exemplu, a fost realizată pe această cale.

Scopul final al acestei cercetări pentru a afla cauza şi, astfel, vindecarea disfuncţiilor şi deficienţelor umane, este dublu: să găsească genele care controlează fiziologia corpului şi pe acelea care controlează funcţiile neurologice ale creierului. Pentru a găsi genele care controlează procesul îmbătrânirii, ceasul intern al celulei în cursul vieţii – genele longevităţii – şi genele care controlează memoria, raţiunea, inteligenţa. Experimentele pe şoarecii de laborator, pe de o parte, şi pe gemeni umani, pe de alta, precum şi alte cercetări extinse, au indicat existenţa genelor şi a grupurilor de gene care le explică pe ambele. Cât de dificile şi greu de concretizat sunt scopurile cercetării poate fi arătat de concluzia cercetării „genei inteligenţei" prin compararea gemenilor: cercetătorii au ajuns la concluzia că există nu mai puţin de 10.000 de „spaţii ale genelor" sau

„cuvinte genetice” răspunzătoare de inteligenţă şi boli cognitive, fiecare având un rol mic prin ea însăşi.

Având în vedere astfel de complexităţi, se doreşte că cercetătorii moderni ar putea recurge la un parcurs furnizat de – da! – sumerieni. Progresele remarcabile în astronomie continuă să confirme cosmogonia sumeriană şi informaţiile ştiinţifice furnizate de *Epopeea Creaţiei*: existenţa altor sisteme solare, traseele orbitale eliptice, orbitele retrograde, catastrofele, apă pe alte planete – la fel ca şi explicaţiile pentru care Uranus este înclinat pe o parte, originea Centurii de Asteroizi şi cea a Lunii, cavitatea de pe o parte a Pământului şi continentele de pe cealaltă parte. Toate sunt explicate prin cunoştinţele ştiinţifice complexe din povestea lui Nibiru şi a Bătăliei Cereşti.

De ce nu am lua în serios, atunci, ca pe un parcurs ştiinţific, cealaltă parte din poveştile sumeriene ale creaţiei – cea privind crearea lui Adam?

Textele sumeriene ne informează, înainte de toate, că „sămânţa vieţii” – alfabetul genetic – a fost adus pe Pământ de Nibiru în timpul Bătăliei Cereşti, acum patru miliarde de ani. Dacă procesele de evoluţie pe Nibiru au început înainte ca ele să fie lansate pe Pământ, evoluţia acolo trebuie să fi început cu 40 de milioane de ani înaintea celei de pe Pământ. Este, aşadar, foarte plauzibil ca super-oamenii Anunnaki să fi fost capabili să călătorească în spaţiu acum jumătate de milion de ani. Este, de asemenea, plauzibil ca atunci când au sosit aici, să fi găsit pe Pământ fiinţe inteligente asemănătoare, în stadiul de umanoizi.

Dar, venind de la aceeaşi „sămânţă”, experimentul transgenic a fost posibil, aşa cum a descoperit şi sugerat apoi, Enki. „Fiinţa de care avem nevoie există deja!”, a explicat el. „Tot ceea ce trebuie să facem este să punem semnul nostru (genetic) pe el”.

Se poate presupune că Anunnaki erau deja conştienţi de genomul complet al Nibiruanilor şi capabili să găsească un genom al umanoizilor, aşa cum suntem noi azi. Ce trăsături, mai exact, au ales Enki şi Ninmah să le transfere de la Anunnaki la umanoizi? Deopotrivă, textele sumeriene şi versetele biblice au arătat că în vreme ce primii oameni deţineau – unii (nu toţi) – longevitatea zeilor Anunnaki, cuplul creator a renunţat în mod deliberat să-i dea lui Adam gena nemuririi (longevitatea Anunnaki care era legată de perioada orbitală a planetei Nibiru).

Ce defecte, pe de altă parte, au rămas ascunse în profunzimea genomului recombinat al lui Adam?

Credem cu tărie că au existat cercetători calificaţi pentru studierea informaţiilor furnizate de textele sumeriene, că au fost obţinute informaţii medicale şi biogenetice de valoare. Un caz uimitor este deficienţa cunoscută ca sindromul Williams. Afectând dur una din 20.000 de naşteri, victimele sale au un IQ foarte scăzut, la limita stării retardării; dar în acelaşi timp ei excelează în unele domenii artistice. Cercetări recente au descoperit că sindromul ce provoacă astfel de „savanţi idioţi" (cum sunt ei descrişi uneori) este cauzat de un mic decalaj în Cromozomul 7, lipsind persoana de 15 gene. Una dintre cele mai frecvente insuficienţe este incapacitatea creierului de a recunoaşte ceea ce văd ochii – afectarea vederii; unul dintre cele mai obişnuite talente este cel muzical. **Dar asta este exact ceea ce spune textul sumerian despre omul a cărui vedere era afectată şi pe care Enki l-a învăţat să cânte!**

Deoarece Adam nu a putut, la început, să procreeze (facându-i pe Anunnaki să înceapă donarea), trebuie să tragem concluzia că, la acel nivel, fiinţa-hibrid deţinea doar cei 22 de cromozomi de bază. Tipurile de dureri, deficienţe (şi remedii) pe care biomedicina modernă trebuie să le găsească în acei cromozomi sunt tipurile şi seriile enumerate în textele lui Enki şi Ninmah.

Experimentele genetice ulterioare (transmise de Biblie prin povestea lui Adam şi a Evei în Grădina Edenului) au dat capacitatea procreării – adăugarea cromozomilor X (feminin) şi Y (masculin) la cei 22 de bază (Fig. 44). Contrar convingerilor înrădăcinate că aceşti doi cromozomi nu au altă funcţie decât cea de determinare a sexului copilului, cercetări recente au arătat că cei doi cromozomi joacă roluri mult mai diverse şi extinse. Din mai multe raţiuni aceasta i-a uimit pe cercetători, în special cu privire la cromozomul Y (masculin). Studiile publicate la sfârşitul anului 1997 sub titlul ştiinţific „Functional Coherence of the Human Y Chromosome" a ţinut prima Pagină a ziarelor, cum ar fi „Cromozomul Masculin nu este o iluzie genetică în fapt" (*New York Times*, 28 octombrie 1997). (Aceste descoperiri, au confirmat, ca un plus neaşteptat, faptul că „Adam", ca şi Eva, au plecat în Africa de sud-est).

De unde a obţinut Enki – *Nachash* – cromozomii X şi Y? Şi care a fost sursa mtADN? Sugestiile din textele sumeriene arată

că Ninki, soţia lui Enki, a jucat un rol crucial în stadiul final al creării omului. Ea a fost cea care, a decis Enki, trebuia să dea umanităţii un ultim dar, încă o moştenire genetică:

Soarta noului născut,
Tu o vei pronunţa;
Ninki va putea întipări peste el
Imaginea zeilor.

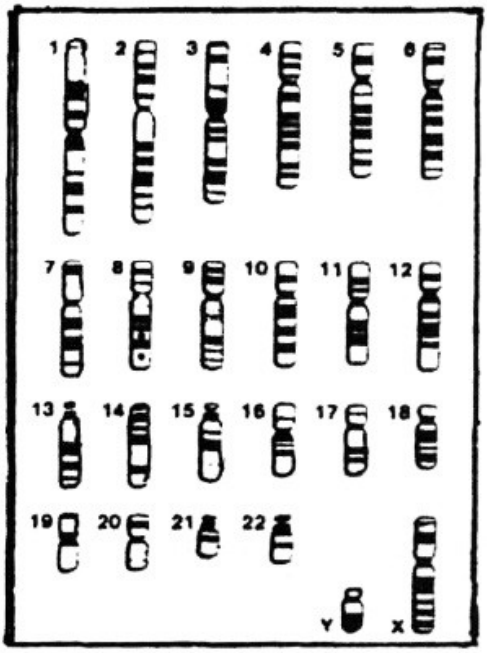

Fig. 44

Cuvintele s-au reflectat în relatarea biblică ce spune că „după chipul şi asemănarea lor au creat Elohim pe Adam”. Şi dacă întradevăr Ninki, soţia lui Enki şi mama lui Marduk, a fost sursa mtADN-ului transmis „Evei”, importanţa acordată liniei soră-soţie începe să aibă sens; pentru că ea constituie încă o legătură cu originile cosmice ale Omului.

Textele sumeriene subliniază că, în vreme ce zeii şi-au păstrat pentru ei „Viaţa Veşnică”, ei au dat Omenirii „înţelepciunea”, o doză în plus a genelor inteligenţei. Această contribuţie genetică suplimentară, credem, este subiectul unui text pe care oamenii de ştiinţă l-au numit *Legenda lui Adapa*.

Identificat clar în text ca „Un fiu al lui Eridu”, „centrul de cult” al lui Ea/Enki în Edin, el era numit de asemenea în text „fiul lui Ea” – un urmaş, sugerează alte fragmente, al lui Ea/Enki însuşi de la o altă femeie decât soţia sa. În virtutea acestei descendenţe, dar şi printr-o acţiune deliberată, generaţiile şi-au amintit de Adapa ca fiind Cel mai înţelept Bărbat şi a fost numit înţeleptul lui Eridu:

În acele zile, în acei ani.
Ea l-a creat pe Înţeleptul lui Eridu
Ca un model al omului.
O largă înţelegere i-a pregătit lui
Dezvăluindu-i planurile Pământului.
I-a dat lui înţelepciunea;
Viaţă Eternă nu i-a dat.

Ciocnirea dintre Soartă şi Destin ne-a dus la momentul apariţiei lui *Homo sapiens-sapiens*; Adapa, de asemenea, fiind fiul unui zeu, a cerut nemurirea. Asta, după cum ştim din *Epopeea lui Ghilgameş*, putea fi obţinută urcând la cer în lăcaşul lui Anunnaki; şi asta este ceea ce i-a spus Ea/Enki lui Adapa. Neînfricat, a cerut şi a primit „parcursul” de la Enki pentru a ajunge la locul acela: „El l-a făcut pe Adapa să ia drumul către cer şi a urcat pe cer”. Enki i-a dat instrucţiuni corecte despre cum să aibă acces la camera tronului lui Anu; dar i-a dat sfaturi complet greşite despre cum trebuie să se comporte când i s-ar oferi Pâinea Vieţii şi Apa Vieţii. Dacă vei accepta şi vei împărţi acestea cu ei, l-a avertizat Enki pe Adapa, cu siguranţă vei muri! Astfel, îndrumat greşit de către propriul său tată, Adapa a refuzat mâncarea şi băutura zeilor şi a sfârşit prin a suporta Destinul său de muritor.

Dar Adapa a acceptat îmbrăcămintea ce i s-a adus, s-a înfăşurat în ea şi s-a uns cu uleiul pe care zeii i l-au oferit şi pe care l-a luat cu el. Apoi, a spus Anu, Adapa *va fi iniţiat în cunoştinţele secrete ale zeilor*. El i-a arătat întinderea cerească, „de la orizontul cerului la zenitul său”. Lui i s-a permis să se întoarcă la Eridu întreg şi în siguranţă, iar acolo a fost iniţiat de către zeiţa Ninkarrak în secretele „bolilor care au fost atribuite Omenirii, boli care au fost trimise corpurilor muritorilor”, şi a învăţat de la ea cum să aline astfel de dureri.

Ar putea fi relevant să reamintim aici asigurările biblice pe care Yahve le-a dat israeliţilor în pustiul din Sinai. Rătăcind trei

zile fără apă, ei au ajuns la o gură de apă care nu era potabilă. Dumnezeu i-a arătat lui Moise un anume copac şi i-a spus să îl arunce în apă, iar apa a devenit potabilă. Şi Dumnezeu le-a spus israeliţilor: „Dacă vei asculta poruncile mele, nu îţi voi da bolile Egiptului; Eu, Yahve, voi fi vindecătorul tău” (Exodul 15:26). Promisiunea lui Yahve de a acţiona ca vindecător al poporului său ales se repetă în Exodul 23:25, unde se face o referire specială pentru a i se permite unei femei sterpe să poarte un copil. (Acea promisiune specială s-a îndeplinit în cazul Sarei şi al celorlalte femei din naraţiunea biblică).

De vreme ce ne referim aici la entitatea divină, putem afirma cu siguranţă că avem de-a face de asemenea cu vindecarea genetică. Evenimentele cu Nefilim, care au descoperit în zorii Potopului, faptul că „fiicele lui Adam” erau compatibile cu ei şi puteau să aibă copii împreună, a implicat, de asemenea, genetica.

Au avut aceste cunoştinţe de genetică scopuri de vindecare, împărtăşite lui Adapa şi celorlalţi semizei sau iniţiaţi? Şi dacă da – atunci cum? Cum a putut fi transmis codul genetic complex Pământenilor în acele vremuri „primitive”?

Pentru un răspuns, credem, trebuie să cercetăm literele şi numerele.

7. CUNOŞTINŢE SECRETE, TEXTE SACRE

Ştiinţa – înţelegerea modului în care funcţionează cerul şi Pământul – era în posesia zeilor; aşa credeau fără îndoială şi popoarele antice. Era „un secret al zeilor” ce trebuia ascuns Omenirii sau trebuia dezvăluit din timp în timp şi numai parţial unor indivizi aleşi – iniţiaţi în secretele divine.

„Tot ce ştim ne-a fost transmis nouă de către zei”, spun sumerienii în scrierile lor; acolo se află fundamentul, prin milenii, până la vremurile noastre, al Ştiinţei şi Religiei, al descoperirilor şi esoterismului.

La început era Cunoştinţa Secretă, care a fost dezvăluită când Omenirea a primit înţelegerea devenită Judecata Sacră, întemeierea civilizaţiilor umane şi avansate. În ceea ce priveşte secretele pe care zeii le-au păstrat pentru ei – acelea, la final, s-au dovedit cele mai devastatoare pentru Omenire. Unii au început să se întrebe dacă cercetarea nesfârşită a Ceea ce Este Ascuns, uneori prin metoda misticismului, provine nu din dorinţa de a atinge starea de divinitate, ci din teama pentru ceea ce Soarta zeilor – în adunările lor secrete sau în coduri ascunse – a hotărât pentru Omenire.

Unele dintre cunoştinţele care au fost, sau ar fi putut fi împărtăşite Omenirii când Judecata şi Înţelegerea au fost date, pot fi acumulate prin provocarea lui Iov de către Dumnezeu cu privire la ce nu ştie el (dar Dumnezeu ştie). „Spune dacă ai cunoaşte ştiinţa”, i-a spus Stăpânul biblic suferindului Iov:

Cine a măsurat Pământul,
Ca acesta să fie cunoscut?
Cine a întins o frânghie peste el?
De ce au fost lucrate platourile sale?
Cine a făcut piatra din capul unghiurilor?

De unde vine Înţelepciunea,
Şi unde este ascunsă Înţelegerea?
Muritorii nu ştiu învinuirea lor,
Ea nu se găseşte pe Pământul oamenilor.

Căile lui Elohim sunt cunoscute,
Domnul ştie locul;
Pentru că el vede până la sfârşitul Pământului
Şi el vede toate ce sunt sub Ceruri.

Cu aceste cuvinte la provocat Domnul biblic pe Iov (capitolul 28) pentru a opri întrebările referitoare la motivele Soartei sale sau la scopul său final; deoarece cunoştinţele Omului – Judecata şi Înţelegerea – sunt atât de departe de cele ale Domnului, încât ele nu au ca scop să cerceteze sau să încerce să afle voinţa divină.

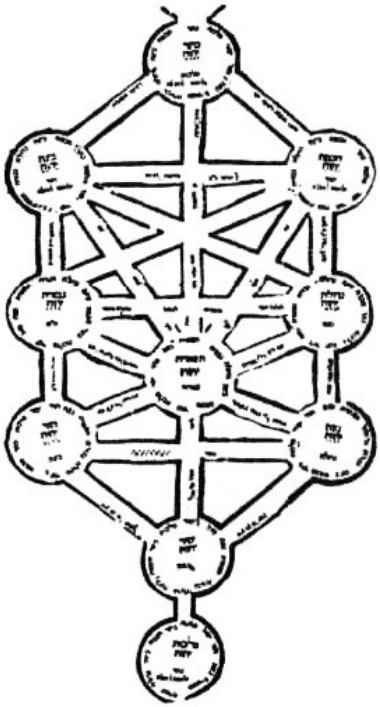

Fig. 45

Acea abordare antică a Judecatei şi Înţelegerii secretelor cerului şi Pământului – a ştiinţei – ca un domeniu divin la care doar câţiva muritori puteau avea acces, şi-a găsit expresia nu doar în scrierile canonice dar, de asemenea, şi în misticismul iudaic, cum a fost *Cabala*, potrivit căreia Prezenţa Divină simbolizată prin Coroana Domnului se bazează pe penultimele suporturi denumite Judecata *(Hochnah)* şi Înţelegerea *(Binah)*

(Fig. 45). Ele au fost aceleaşi două componente ale cunoştinţelor ştiinţifice în legătură cu care fusese provocat Iov.

Referirile la *Hochmah* („Înţelepciunea”) din Vechiul Testament dezvăluie faptul că se considera că aceasta fusese dată în dar de către Dumnezeu, pentru că el era Stăpânul Universului care deţinea înţelepciunea necesară pentru crearea cerului şi a Pământului. „Cât de minunate sunt faptele tale, O, Stăpâne; cu înţelepciune le-ai lucrat pe toate”, spune Psalmul 104, când descrie şi preamăreşte, etapă cu etapă, lucrarea Creatorului. Când Stăpânul a dat înţelepciunea unor oameni aleşi, susţine Bilia, El a împărţit, de fapt, cu ei cunoştinţele despre ceruri, Pământ şi toate de pe Pământ. Cartea lui Iov descrie astfel de cunoştinţe ca fiind „Secretele înţelepciunii”, care nu-i fuseseră dezvăluite lui.

Revelaţia, împărtăşirea cunoştinţelor secrete cu umanitatea, prin iniţiaţii aleşi, a început înaintea Potopului. Lui Adapa, urmaşul lui Enki, căruia îi fuseseră date înţelepciunea şi înţelegerea (nu şi Viaţa Veşnică) i s-a arătat de către Anu cum s-a extins cerul nu doar cu o privelişte înfricoşătoare. Referirile postdiluviu se fac la el ca fiind autorul unei lucrări cunoscute cu titlul *Scrieri cu privire la timp (de la) Divinul Anu şi Divinul Enlil* – care tratează despre calcularea timpului şi despre calendar. Pe de altă parte, cartea *Povestea lui Adapa* menţionează în mod special, faptul că el a fost învăţat, în Eridu, arta medicinei şi a vindecării. El a fost, aşadar, un om de ştiinţă complet, expert deopotrivă în noţiuni cereşti şi pământeşti; el a fost, de asemenea, uns ca Preotul lui Eridu – probabil primul care deţinea cunoştinţe de Religie şi Ştiinţă.

Consemnările sumeriene vorbesc despre un alt Ales din perioada prediluviană, cel care a fost iniţiat în secretele divine fiind luat sus, în lăcaşul ceresc al zeilor Anunnaki. El venea din Sippar („Oraşul Păsării”), condus de Utu/Shamash şi era probabil un urmaş al acestuia, un semizeu. Cunoscut în texte ca EN.ME.DUR.ANNA, dar şi ca EN.ME.DUR.AN.KI („Stăpân al Tăbliţelor Divine Referitoare la Cer” sau („Stăpân al Tăbliţelor Divine al Legăturii Cer-Pământ”), el a fost luat sus, de asemenea, pentru a fi învăţat cunoştinţele secrete. Iniţiatorii şi profesorii au fost zeii Utu/Shamash și Ishkur/Adad:

Shamash şi Adad l-au (îmbrăcat? uns?)
Shamash şi Adad l-au pus pe un tron mare din aur
Ei i-au arătat cum să observe uleiul şi apa,

Un secret al lui Anu, Enlil şi Ea.
Ei i-au dat o tăbliţă divină
Kibbu, un secret al Cerului şi Pământului.
Ei au pus în mâinile lui un instrument din cedru,
Un preferat al marilor zei.
Ei l-au învăţat să realizeze calcule cu numere.

Deşi *Povestea lui Adapa* nu spune în mod explicit, se pare că i-a fost permis, dacă nu chiar i s-a cerut să împărtăşească unele dintre cunoştinţele secrete tovarăşilor săi umani, altfel de ce ar fi scris el renumita carte? În cazul lui Enmeduraki, transmiterea cunoştinţelor învăţate a fost permisă – dar cu precizarea că trebuia să se limiteze la preoţi, de la tată la fiu, începând cu Enmeduraki:

Învăţaţii
Care păzesc secretele marilor zei
Vor lega cu fiul lor favorit un jurământ
Înaintea lui Shamash şi Adad.
Prin Tăbliţa Divină, cu o peniţă,
El îl va iniţia în secretele zeilor.

Tăbliţa pe care a fost înscris acest text (aflată acum la Muzeul Britanic) are un postscriptum. „Astfel a fost linia preoţilor creată, cei cărora li se permite să se apropie de Shamash şi Adad”.

Biblia a mai înregistrat, de asemenea, ridicarea la cer în perioada prediluviană, a patriarhului Enoh – al şaptelea pe lista celor zece, cum a fost Enmeduraki pe Lista Regilor Sumerieni. Despre această experienţă extraordinară, Biblia spune doar că, la vârsta de 365 de ani, Enoh a fost luat sus pentru a fi cu Dumnezeu. Din fericire, o sursă extrabiblică, Cartea lui Enoh, care s-a transmis peste milenii şi s-a păstrat în două versiuni, ne dă mai multe detalii; nu se poate şti cât a fost original, cât a fost fantezie şi speculaţie atunci când „cărţile” au fost compilate aproape de începutul erei creştinismului. Dar conţinutul reprezintă un rezumat de valoare, mai ales pentru asemănarea cu povestea lui Enmeduraki şi pentru povestirea scurtă şi totuşi mult mai extinsă decât în altă carte extrabiblică, *Cartea Jubileelor*.

Din aceste surse rezultă că Enoh nu a făcut doar una, ci două călătorii în cer. În prima, el a fost învăţat Secretele Cerului şi să

împărtăşească aceste cunoştiinţe fiilor săi, la întoarcerea pe Pământ. Urcând către Lăcaşul Divin, el a fost purtat printr-o serie de sfere cereşti. Din locul celui de-al Şaptelea Cer, el a putut vedea forma Planetelor; în al Optulea Cer el a putut distinge constelaţiile. Al Nouălea Cer era „casa celor 12 semne ale zodiacului”. În al Zecelea Cer era Tronul Divin al lui Dumnezeu.

(Trebuie precizat că lăcaşul lui Anu, potrivit textelor sumeriene, a fost pe Nibiru, pe care am identificat-o ca fiind a 10-a planetă a Sistemului nostru Solar. În credinţele Cabalei, drumul către locuinţa Domnului Atotputernic trecea prin 10 *Sefirot*, traduse ca „străluciri”, dar descrise, de fapt, ca fiind 10 sfere concentrice – Fig. 46 – în care cea centrală se numeşte *Yessod* („Fundaţia”), a opta şi a noua *Binah* şi *Hokhmah*, iar a zecea *Ketter*, „Coroana” a Domnului Prea Înalt. Dincolo de aceea se întindea *Ein Soff*, „Infinitul”).

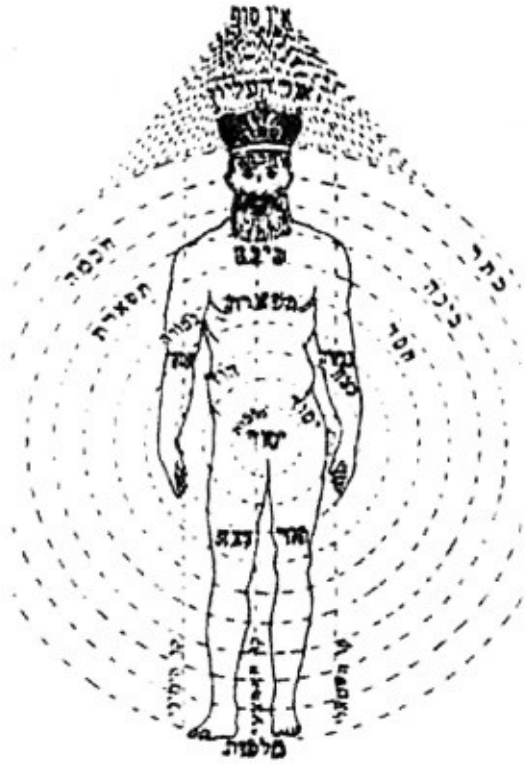

Fig. 46

Însoţit de doi îngeri, Enoh a sosit la destinaţia sa finală, Lăcaşul lui Dumnezeu. Acolo şi-a dat jos hainele pământeşti; a

fost îmbrăcat în haine divine şi uns de către îngeri (cum i s-a făcut şi lui Adapa). La porunca Domnului, arhanghelul Pravuel a adus „cărţile din cămara sacră” şi i s-a dat o peniţă din stuf cu care să noteze tot ceea ce îi dicta arhanghelul. Timp de 30 de zile şi 30 de nopţi Pravuel i-a dictat, iar Enoh a notat „secretele lucrărilor creaţiei cerului, Pământului şi mărilor; toate elementele, trecerile şi mişcările lor, zgomotul tunetului; şi (secretele) Soarelui şi Lunii, mişcările şi schimbările planetelor; anotimpurile şi anii, zilele şi orele... şi toate lucrurile despre oameni, limbi şi fiecare cântec uman... şi toate lucrurile care trebuiau învăţate”.

Potrivit *Cărţii lui Enoh*, toate acele vaste cunoştinţe, «secrete ale îngerilor şi ale Domnului», au fost notate în 360 de cărţi sacre pe care Enoh le-a luat cu el pe Pământ. Chemându-şi fiii, el le-a arătat cărţile şi le-a explicat cuprinsul lor. El încă vorbea cu ei şi îi instruia când s-a întunecat deodată şi cei doi îngeri care îl aduseseră pe Enoh înapoi pe Pământ, l-au ridicat pe Enoh şi l-au dus pe acesta înapoi în cer; erau cu precizie ziua şi ora celei de-a 365-a aniversări a lui Enoh. Biblia (Geneza 5:23-24) spune simplu: „Toate zilele lui Enoh au fost de 365 de ani; şi Enoh a mers la Domnul, el n-a mai venit, pentru că a fost luat de *Elohim*”.

O asemănare evidentă între toate cele trei poveşti (Adapa, Enmeduranki şi Enoh) este implicarea celor două fiinţe divine în experienţa cerească. Adapa a fost întâmpinat la Poarta lui Anu, a fost apoi însoţit înăuntru şi afară de către cei doi zei tineri, Dumuzi şi Gizidda; iniţiatorul/învăţătorul lui Enmeduranki era Shamash/Adad; şi cei doi arhangheli ai lui Enoh. Poveştile au inspirat în mod cert o descriere asiriană a porţii cereşti a lui Anu, care este păzită de doi Oameni-vulturi. Poarta are simbolul lui Nibiru, Discul înaripat, iar locaţia cerească este indicată prin simbolurile cereşti ale Pământului (ca a şaptea planetă), Luna şi Sistemul Solar complet (Fig. 47).

Fig. 47

Un alt aspect care se evidenţiază – deşi nu în mod explicit în cazul lui Enoh – este tradiţia dăruirii înţelepciunii şi înţelegerii persoanelor alese, nu doar unui om de ştiinţă, dar şi unui preot sau mai mult urmaşilor pe linie preoţească. Găsim acest principiu folosit în Pustiul Sinai în timpul Exodului, când Yahve, Domnul biblic, la ales pe Aaron (fratele lui Moise) şi pe fiii săi să fie preoţii Domnului (Exodul 28:1). Deja recunoscut ca aparţinând tribului lui Levi – deopotrivă de pe partea mamei, dar şi a tatălui (Exodul 2:1) – Moise şi Aaron au fost iniţiaţi în puterile magice şi li s-a permis să realizeze miracole, dar şi să declanşeze calamităţile care l-au convins pe faraon să-i lase pe israeliţi să plece.

Aaron şi fiii săi au fost atunci sfinţiţi – «promovaţi» în limbajul actual – pentru a deveni preoţi înzestraţi cu Înţelepciune şi Înţelegere considerabile. Cartea Leviticului aruncă lumină asupra unor cunoştinţe care au fost primite de către Aaron şi fiii săi; acestea cuprind secretele calendarului (destul de complex de vreme ce era un calendar lunar-solar), bolile umane şi remedii şi cunoştinţe de medicină veterinară. Informaţii anatomice substanţiale sunt incluse în capitolele relevante ale Leviticului, iar posibilitatea ca preoţii israeliţi să fi primit lecţii „de transmitere” nu poate fi exclusă având în vedere faptul că acele modele din lut reprezentând părţi anatomice, inscripţionate cu instrucţiuni medicale, erau frecvente în Babilon chiar înaintea perioadei Exodului – (Fig. 48).

(Biblia îl descrie pe Solomon ca fiind „cel mai înţelept om” care putea discuta pe teme biologice diverse, despre toate plantele, „de la cedrul din Liban până la isopul care creştea pe zid, de la animale, păsări, lucruri târâtoare şi până la peşti”. El putea face asta deoarece în plus faţă de înţelepciune şi

înţelegere (inteligenţă) pe care i le-a dat Dumnezeu, el a primit de asemenea *Da'ahth* – cunoştinţe învăţate.

Linia preoţească începută cu Aaron a fost subiect al impunerii unor legi maritale şi constrângeri de procreere riguroase.

Cu cine puteau avea relaţii conjugale şi în mod special care erau cerinţele maritale, pentru că „sămânţa preoţească nu trebuia să fie profanată”, iar dacă sămânţa cuiva nu va fi perfectă – „va avea un cusur”, o mutaţie, un defect genetic – omului îi era interzis, pentru toate generaţiile, să realizeze îndatoririle preoţeşti, „pentru că Eu, Yahve am sfinţit toată linia preoţească” a lui Aaron.

Aceste cerinţe stricte au intrigat generaţiile de cercetători ai Bibliei; dar adevărata lor semnificaţie a devenit evidentă odată cu cercetările ADN-ului. În ianuarie 1997, un grup internaţional de cercetători au scris în revista *Nature* despre existenţa unei „gene preoţeşti” printre evrei, a cărei linie mergea până la Aaron. Tradiţiile neschimbate ale evreilor cer ca anumite ritualuri şi binecuvântări de Sabat şi servicii ale Sărbătorilor de toamnă să fie realizate numai de un Cohen. Termenul însemnând «preot», a fost folosit pentru prima dată în Biblie pentru a-i descrie pe Aaron şi pe fiii săi. Chiar de atunci, desemnarea s-a transmis prin generaţii de la tată la fii, iar singura cale de a deveni Cohen este să fii fiul unuia. Acest statut privilegiat se identifica la fel de des prin folosirea termenului „Cohen” ca nume de familie (transformat în Kahn, Kahane, Kuhn) sau cu un adjectiv adăugat după numele persoanei, uneori *Ha-Cohen*, „preotul”.

Fig. 48

Exista un aspect al tradiţiei evreieşti de natură paternă care a intrigat echipa de cercetători din Israel, Anglia, Canada şi SUA. Concentrându-se pe cromozomul masculin („Y”) care trece de la tată la fiu, ei au testat sute de „Coheni” din diferite ţări şi au aflat că, în ansamblu, ei au două „semne” unice pe cromozomi. La fel este cazul pentru evreii *Aşkenazi* (estul Europei) şi cei *Sefarzi* (Orientul Apropiat/Africa) care s-au răspândit după distrugerea Templului din Ierusalim în anul 70 d.Chr, indicând vechimea semnelor genetice.

„*Cea mai simplă şi directă explicaţie este că aceşti oameni au cromozomul Y al lui Aaron*”, a explicat dr. Karl Skorecki de la institutul israelian al Tehnologiei din Haifa.

Poveştile celor care au fost iniţiaţi în cunoştinţe secrete afirmă că malformaţiile au fost notate în „cărţi”. Acestea nu erau cu siguranţă ceea ce numim noi „cărţi” – pagini scrise şi legate împreună. Numeroasele texte descoperite în peşterile de lângă Marea Moartă din Israel sunt numite pergamentele de la Marea Moartă, deoarece erau texte înscrise pe bucăţi de pergament (făcute în mare parte din piei de oaie) cusute împreună şi rulate pentru a forma suluri, *Pergamentele Legii* (primele cinci cărţi ale

Bibliei ebraice) sunt înscrise şi rulate până în zilele noastre. Profeţii biblici (mai ales Ezechiel) descriau pergamentele ca parte a mesajelor divine oferite lui. Textele vechilor egipteni erau scrise pe papirusuri – coli făcute din stuful care creştea pe fluviul Nil. Cele mai vechi texte cunoscute din Sumer erau înscrise pe tăbliţe de argilă; folosind peniţă din stuf, scribul putea face semne pe bucata de argilă umedă care, după uscare, devenea o tăbliţă inscripţionată.

Sub ce formă au fost scrise „cărţile" lui Adapa, Enmeduranki şi Enoh (360 de „cărţi" ale celui din urmă!)? Gândindu-ne că ele au fost scrise în perioada de dinainte de Potop – 1000 de ani chiar înaintea civilizaţiei sumeriene – probabil că în niciuna dintre formele postdiluviene, deşi regele asirian Asurbanipal se lăuda că el putea citi „scrieri de dinaintea Potopului". Deoarece în fiecare caz ceea ce se nota era dictat de Stăpânul divin, ar fi logic să ne întrebăm dacă scrierile se făceau pe ceea ce textele sumeriene şi akkadiene numeau *Kitab Hani* – „scrierile zeilor". Referirile la astfel de scrieri ale Anunnaki pot fi găsite, de exemplu, în inscripţiile referitoare la reconstruirea templelor afectate, în care se cerea ca reconstruirea să urmeze „planurile din timpurile vechi şi scrierea Cerului de Sus". Sumerienii au menţionat o zeiţă, Nisaba (pronunţată uneori Nidaba), ca fiind zeiţa ce patrona scribii şi cea care ţinea înregistrările pentru zei; simbolul ei era Peniţa Sfântă.

Una dintre referinţele la scrierile zeilor din cele mai vechi timpuri se găseşte într-un text hitit numit de către cercetători *Cântul lui Ullikummis.* Scrisă pe tăbliţe de argilă care au fost descoperite în capitala antică hitită Hattushas (lângă satul Boghaskoy de astăzi, în centrul Turciei), ele relatează o poveste enigmatică despre „un zeu puternic care a făcut piatra diorit" şi că un zeu vechi pe care hititii l-au numit Kumarbis a creat-o pentru a-i provoca pe ceilalţi zei. Zeii, incapabili să reziste sau să se opună zeului care i-a provocat, Ullikummi, s-au năpustit în lăcaşul lui Enki, în Lumea de Jos, pentru a obţine de la el „tăbliţele vechi cu cuvintele soartei", care erau ascunse. Dar după ce „depozitul antic" a fost deschis, iar „sigiliile vechi" cu care erau securizate tăbliţele au fost scoase, s-a descoperit că scrierile erau în „vechile cuvinte", fiind nevoie de Zeii Vechi pentru a le înţelege.

În Egipt, Thoth era cel venerat ca Scribul Divin. El a fost cel care, după ce Consiliul Zeilor a reuşit să-l recunoască pe Horus ca Moştenitor legal, a înregistrat pe o tăbliţă din metal *Hotărârea*

Zeilor, iar tăbliţa a fost depozitată atunci în „Camera divină a Rapoartelor”. În plus faţă de rapoartele pentru folosinţa zeilor, egiptenii credeau că Thoth se ocupa şi cu scrierile care ghidau muritorii. *Cartea Morţii* susţineau ei, era o compoziţie „scrisă de Thoth cu propriile sale degete”, ca un ghid pentru *Călătoria către Viaţa de Apoi*. O lucrare mai scurtă numită de egipteni *The Book of Breathings* conţine, de asemenea, afirmaţia că Thoth era cel care „a scris această carte cu propriile degete”. Iar în cartea *Povestea Magilor*, la care ne-am referit deja, se spune că regele şi regina care trăiau, dar erau neînsufleţiţi, pe care Thoth i-a pedepsit punându-i într-o cameră subterană, era „cartea pe care zeul Thoth a scris-o cu propria mână” şi în care erau dezvăluite cunoştinţe secrete cu privire la Sistemul Solar, astronomie şi calendar. Când căutătorul unor astfel de „cărţi vechi ale scrierilor sacre” a intrat în camera subterană, el a văzut cartea „emanând o lumină ca şi cum Soarele strălucea acolo”.

Ce erau acele „cărţi” divine şi ce fel de scrieri erau în ele?

Numele-epitet al lui Enmeduranna, „Stăpânul Tăbliţelor Divine referitoare la Cer”, atrage atenţia asupra termenului ME din numele său, tradus aici ca „Tăbliţe Divine”. În realitate, nimeni nu poate fi sigur în legătură cu ce anume era ME, dacă erau tăbliţe sau ceva mai asemănător unui cip sau unui disc de memorie pentru computer. Ele erau obiecte suficient de mici pentru a fi ţinute în mână, pentru că se spunea că Inanna/Ishtar, încercând să ridice oraşul său, Uruk, la statutul de capitală, a obţinut de la Enki însemnări ale ME care erau codificate cu secrete ale Puterii Supreme, Regalitate, Preoţie şi alte aspecte ale înaltei civilizaţii. Ne amintim că diabolicul Zu a furat din Duranki al lui Enlil *Tăbliţele Destinelor* şi ale ME, care au fost codificate cu Formulele Divine. Poate vom înţelege ce erau ele dacă vom privi tehnologia mileniului viitor.

Lăsând deoparte problema propriilor scrieri ale zeilor şi păstrarea informaţiilor lor pentru scopuri personale, chestiunea cu privire la limba şi la sistemul de scriere, folosite atunci când cunoştinţele secrete au fost dictate Pământenilor pentru folosul lor, a devenit una de o mare semnificaţie atunci când este vorba despre Biblie – în mod special în ceea ce priveşte evenimentele de pe Muntele Sinai.

Asemănătoare poveştii lui Enoh care a stat în lăcaşul ceresc „30 de zile şi 30 de nopţi”, scriind după dictare, este consemnarea biblică a lui Moise, care a urcat către Domnul Dumnezeu în vârful Muntelui Sinai, „a stat acolo cu Yahve 40 de

zile şi 40 de nopţi – nu a mâncat pâine şi nu a băut apă – şi a scris pe tăbliţe cuvintele Legământului şi cele 10 Porunci”, aşa cum i-a dictat Dumnezeu (Exodul 34: 28).

Acelea, oricum, erau al doilea set de tăbliţe, înlocuind primul set pe care Moise le-a spart cu furie când a coborât de pe Muntele Sinai data trecută. Biblia furnizează amănunte substanţiale şi uluitoare cu privire la acea primă dovadă a scrierilor sacre; apoi Biblia spune explicit, *Dumnezeu Însuşi a scris!*

Povestea începe în capitolul 24 al cărţii Exodului, când Moise, Aaron, doi fii ai săi şi 70 dintre Bătrânii Israelului au fost invitaţi să se apropie de Muntele Sinai, pe vârful unde Domnul a venit în *Kabod-ul* său. Acolo demnitarii au putut întrezări prezenţa divină printr-un nor gros aprins ca „un foc mistuitor”. Apoi doar Moise a fost chemat în vârful muntelui pentru a primi *Tora* („Învăţăturile”) şi Poruncile pe care *Domnul Dumnezeu le însemnase deja:*

Şi Yahve i-a spus lui Moise:
Urcă la mine pe Munte
Şi rămâi acolo,
Şi îţi voi da ţie tăbliţele din piatră –
Învăţăturile şi Poruncile –
Pe care le-am scris,
Aşa încât tu să-i poţi învăţa pe alţii.
Exodul 24:12

„Şi Moise a mers în mijlocul norului şi a urcat pe Munte; şi a stat acolo 40 de zile şi 40 de nopţi”. Apoi Yahve:

I-a dat lui Moise
Când a terminat de vorbit cu el,
Cele două Tăbliţe mărturie –
Tăbliţe de piatră.
Înscrise cu degetul lui Elohim.
Exodul 31:17

O informaţie uimitoare cu privire la tăbliţe şi la modul în care ele au fost inscripţionate este dată în Exodul 32:16-17, care descrie evenimentele care au avut loc în timp ce Moise a coborât de pe Munte după o lungă (pentru oameni) şi inexplicabilă absenţă:

Moise a coborât de pe Munte,
Cu cele două Tăbliţe mărturie în mâna sa –
Tăbliţe înscrise pe ambele părţi,
Inscripţionate pe o parte şi pe cealaltă parte.
Şi Tăbliţele erau lucrarea lui Elohim,
Şi scrierile au fost făcute de Elohim,
Şi au fost gravate pe tăbliţe.

Două tăbliţe din piatră, lucrate cu mâna divină, inscripţionate pe faţă şi pe spate în „scrierea lui Elohim" – care trebuie să însemne deopotrivă limba şi scrierea; şi astfel însuşi Dumnezeu a gravat în piatră!

Şi toate acestea în limba şi scrierea pe care Moise le putea citi şi înţelege pentru că el urma să transmită toate acestea israeliţilor...

Aşa cum ştim din celelalte surse biblice, Moise a spart cele două tăbliţe când, ajungând la tabără, el a văzut că în absenţa sa poporul făcuse un viţel din aur pentru a-l venera, la fel ca în obiceiurile egiptene. Când criza a luat sfârşit,

Yahve i-a spus lui Moise:
Taie-ţi două tăbliţe din piatră
La fel ca primele două,
Şi voi scrie pe acele două tăbliţe
Cuvintele care erau pe primele tăbliţe
Pe care le-ai spart.

Exodul 34:1

Moise a făcut cum i s-a spus şi a urcat din nou pe Munte. Acolo Yahve s-a îndreptat către el, iar Moise s-a înclinat şi a repetat rugăminţile sale de iertare. Ca răspuns, Dumnezeu i-a dictat porunci în plus, spunând: „Notează aceste cuvinte, pentru că, potrivit lor, fac un Legământ cu tine şi cu poporul lui Israel". Moise a stat pe Munte 40 de zile şi 40 de nopţi, scriind pe tăbliţe „cuvintele Legământului şi cele 10 Porunci" (Exodul 35: 27-28). *De această dată, Moise a scris după dictare.*

Nu doar părţi din Exodul, Levitic şi Deuterom, incluzând învăţăturile şi Poruncile, ci toate cele dintâi cărţi din Biblia ebraică (cele de mai sus plus Geneza şi Numeri) au fost considerate, chiar de la început, scrieri sacre. Cuprinse în termenul general de Tora, ele sunt cunoscute, de asemenea, ca

Cele Cinci Cărţi ale lui Moise, datorită tradiţiei potrivit căreia însuşi Moise le-a scris, el fiind autorul tuturor celor cinci, în urma unei revelaţii pe care a avut-o. Prin urmare, sulurile *Torei*, care sunt luate din arcă în sinagogi şi citite de Sabat şi la *Sărbătorile de Toamnă,* trebuie copiate (de scribi speciali) la fel cum au fost de-a lungul vremii – carte cu carte, capitol cu capitol, verset cu verset, cuvânt cu cuvânt, *literă cu literă*. O greşeală a unei litere descalifică toate sulurile celor cinci cărţi.

În timp ce această precizie de literă cu literă a fost studiată de înţelepţi evrei şi cercetători biblici de-a lungul erelor (cu mult înainte de recentul interes pentru „codurile secrete" din Tora), a fost ignorat complet un aspect chiar mai provocator cu privire la dictarea lungă şi la acurateţea copierii literă cu literă.

O astfel de metodă de scriere ca cea de pe Muntele Sinai nu putea fi scrierea lentă cuneiformă din Mesopotamia, pentru că aceasta se făcea de obicei cu o peniţă pe tăbliţa umedă, nici pictogramele hieroglifice ale scrisului din Egipt. Volumul şi viteza, precum şi cerinţa acurateţii literă cu literă la copiere presupunea o scriere alfabetică!

Problema era că, în vremea Exodului, cca. 1450 î.Chr., nicăieri în lumea antică nu exista încă o scriere alfabetică.

Conceptul de alfabet este lucrarea unui geniu; şi oricine a fost geniul, el s-a bazat pe date preexistente. Scrierea hieroglifică egipteană a avansat de la pictograme ce descriau obiecte la simboluri permanente pentru silabe sau chiar consoane; dar a rămas un sistem complex de scriere cu nenumărate pictograme (vezi Fig. 24 b). Scrierea sumeriană a avansat de la pictogramele sale originare la cuneiforme (Fig. 49), iar semnele au dobândit sunet silabic; dar pentru a forma din ele un vocabular era nevoie de sute de semne diferite. Geniul cuiva a combinat uşurinţa cuneiformelor cu consoanele egiptene avansate şi din această combinare a realizat doar 22 de semne!

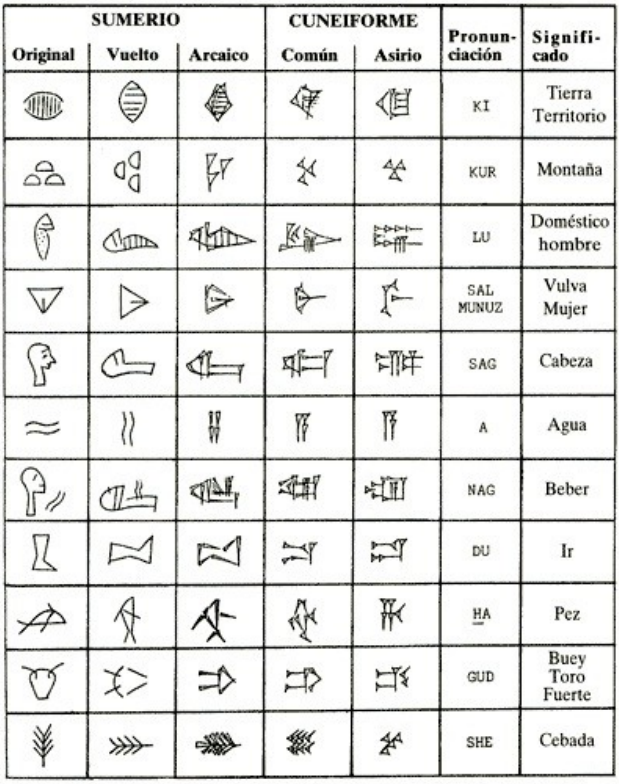

Fig. 49

Începând cu asta, inventatorul ingenios s-a întrebat pe sine, dar şi pe discipolul său: Pentru ce este cuvântul pe care îl vezi? Răspunsul – în limba israeliţilor semitici – a fost *Aluf*. Bine, a spus inventatorul: Să numim acest simbol *Aleph* şi să îl pronunţăm simplu „A”. El a trasat pictograma pentru casă. Cum numim asta? a întrebat el, iar discipolul a răspuns: *Bayit*. Bine, a spus inventatorul, de acum vom numi semnul acesta „*Beth*” şi îl vom pronunţa simplu ca „B”.

Nu putem garanta că o astfel de conversaţie a avut loc, dar suntem siguri că acesta a fost procesul creării şi inventării Alpha – Beth. A treia literă, *Gimel* (pronunţată „G”) a fost imaginea unei cămile (Gamal în ebraică); următoarea, *Deleth* pentru „D”, reprezintă Daleth, „uşă” (în balamalele sale); şi tot aşa prin cele 22 de litere din alfabetul semitic (Fig. 50), toate folosesc consoane şi trei dintre ele pot fi dublate ca vocale.

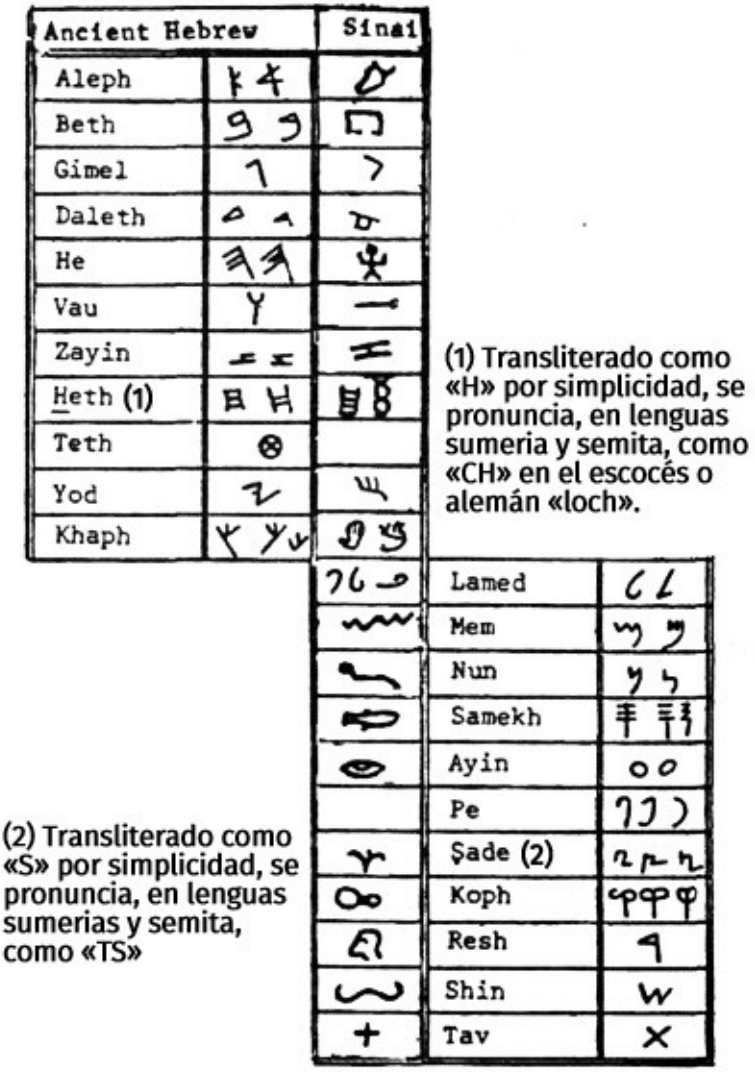

Fig. 50

Cine a fost ingeniosul inventator?

Fig. 51

Dacă este să acceptăm opinia învăţaţilor, a fost un muncitor, un sclav în minele egiptene de turcoaz din vestul Sinaiului, de lângă Marea Roşie, pentru că acolo a găsit Sir Flinders Pétrie, în 1905, semne curbate pe pereţi, semne pe care, un deceniu mai târziu, Sir Alan Gardiner le-a descifrat ca „acrofonice” scrise L-B-A-L-T (Fig. 51); înseamnă Dedicat „Stăpânei” (probabil zeiţa Hathor) – dar în semitică, nu egipteană! Mai multe scrieri asemănătoare descoperite în această regiune demonstrează fără niciun dubiu faptul că alfabetul provine de acolo; de acolo s-a răspândit în Canaan, apoi în Fenicia (unde o încercare de a exprima ideea ingenioasă cu semne cuneifome – Fig. 52 – a fost de scurtă durată).

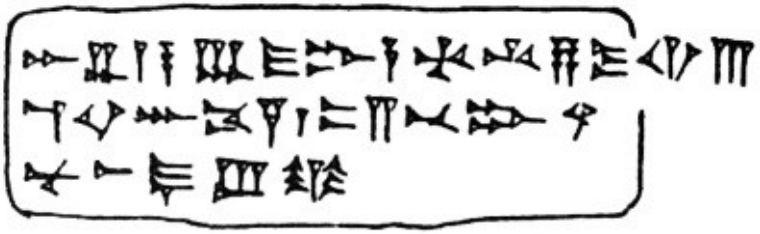

Fig. 52

Frumos redactată, „scrierea sinaitică” originară a servit ca scriere în Templul din Israel şi ca scriere regală la regii Iudei (Fig. 53 a) până ce a fost înlocuită, în vremea celui de-al doilea Templu, cu o scriere dreptunghiulară împrumutată de la aramei

(scriere folosită în pergamentele de la Marea Moartă, spre vremurile moderne, Fig. 53 b).

Fig. 53

Nimeni nu a acceptat pe deplin ideea atribuirii revoluţionarei inovaţii, la sfârşitul erei Bronzului, unui sclav din minele de turcoaz. Era nevoie de remarcabile cunoştinţe în domeniul lingvistic, al vorbirii şi al scrierii, pe lângă o înţelepciune considerabilă şi o înţelegere, care cu greu puteau fi deţinute de un sclav. Şi care era scopul inventării unei noi scrieri când, chiar în zona minelor, monumentele şi zidurile erau pline de inscripţiile cu hieroglife egiptene (Fig. 54)? Cum a putut o inovaţie obscură dintr-o zonă restrânsă să se extindă în Canaan şi dincolo de el şi să înlocuiască acolo o metodă de scriere care exista şi era folosită de mai mult de două milenii? Nu pare să aibă sens; dar în lipsa altei soluţii, această teorie se menţine încă.

Dar dacă ne imaginăm reală conversaţia care a condus la acest alfabet, atunci Moise a fost cel căruia i s-a dat prima lecţie. El a fost în Sinai; el a fost acolo în

vremea potrivită; el s-a angajat să scrie texte lungi; şi a avut profesorul suprem – pe însuşi Dumnezeu.

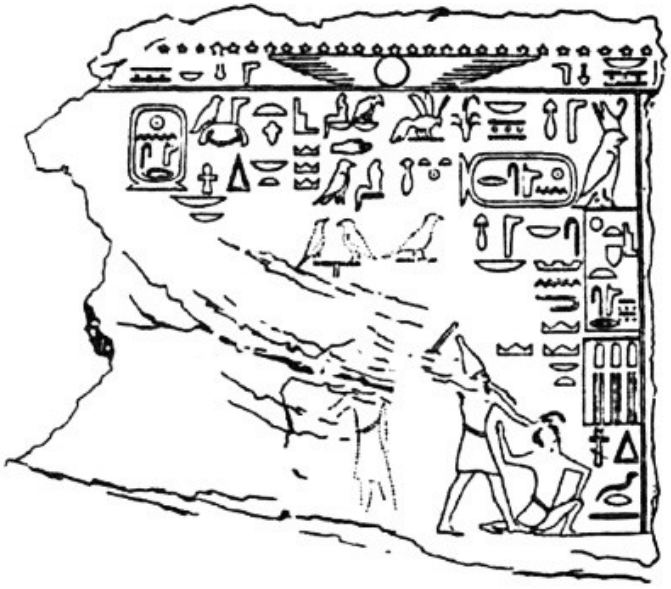

Fig. 54

Puţin remarcat în poveştile biblice ale Exodului este faptul că Moise a fost instruit de către Yahve să noteze lucruri chiar înaintea urcării pe Muntele Sinai pentru a primi tăbliţele. Prima dată a fost după războiul cu amalekiţii, un trib care, în loc să acţioneze ca un aliat, i-a trădat pe israeliţi şi i-a atacat. Trădarea, a spus Dumnezeu, ar trebui să şi-o amintească toate generaţiile viitoare: „Şi Yahve i-a spus lui Moise: *Notează asta în carte pentru amintire*" (Exodul 17;14). A doua menţiune a unei cărţi cu scrieri apare în Exodul 24:4 și 24:7, unde se menţionează că, după ce Domnul Dumnezeu, vorbind cu o voce tunătoare din vârful Muntelui, şi enumerând condiţiile pentru Legământul veşnic între El şi Copiii lui Israel, „Moise a scris toate cuvintele lui Yahve, a construit un altar la poalele Muntelui şi a ridicat 12 stâlpi din piatră corespunzători numărului de triburi al israeliţilor". Şi apoi, „el a luat cartea legământului şi a citit din ea pentru a auzi poporul".

Dictarea şi notarea au început, aşadar, înaintea urcării lui Moise pe vârful muntelui şi a celor două scrieri separate pe tăbliţele din piatră. Trebuie să privim la capitolele mai timpurii ale Exodului să aflăm când şi unde ar fi putut să aibă loc inovaţia

alfabetului – limbajul şi scrierea folosite în dialogurile Domnului cu Moise. Apoi citim că Moise, adoptat ca un fiu de către fiica faraonului, a fugit pentru a se salva după ce a ucis un demnitar egiptean. Destinaţia sa a fost Peninsula Sinai, unde a sfârşit prin a locui cu un înalt preot midianit (şi a se căsători cu fiica sa). Şi într-o zi, când păştea oile, el a hoinărit prin deşert, unde era „Muntele lui *Elohim*", iar acolo a fost chemat de către Domnul din rugul aprins şi i s-a dat sarcina de a conduce poporul său, Copiii lui Israel, afară din Egipt.

Moise s-a întors în Egipt doar după moartea faraonului care îl condamnase (Tutmes III, după calculele noastre), în 1.450 î.Chr., şi a luptat cu următorul faraon (Amenofis II, în opinia noastră) pe parcursul a şapte ani, până Exodul a fost permis.

Discutând cu Dumnezeu deja din deşert şi apoi în timpul celor şapte ani, a avut aşadar mult timp pentru a înnoi şi învăţa o nouă formă de scriere, una care era mai simplă şi mai rapidă decât cele ale marilor imperii ale timpului – mesopotamian, egiptean, hitit.

Biblia relatează conversaţii lungi între Yahve, Moise şi Aaron din momentul în care Moise fusese chemat mai departe către rugul aprins. Biblia nu spune dacă mesajele divine, uneori incluzând instrucţiuni detaliate, au fost vreodată făcute în scris; dar ar putea fi semnificativ faptul că „magicienii" de la curtea faraonului se gândeau că lor li s-au scris instrucţiuni: „Şi magicienii faraonului i-au spus: Acesta este degetul zeului" (Exodul 8:15).„Degetul lui Dumnezeu", trebuie reamintit, era termenul folosit de către textele egiptene cu privire la zeul Thoth, pentru a arăta că scrierea era făcută de zeu însuşi.

Dacă toate acestea conduc la sugestia că scrierea alfabetică a început în Peninsula Sinai – nu ar trebui să surprindă faptul că arheologii au ajuns la aceeaşi concluzie, dar fără a putea găsi o explicaţie la întrebarea cum o inovaţie atât de ingenioasă şi uimitoare a putut avea loc într-un deşert.

A avut loc întradevăr conversaţia pe care ne-am imaginat-o sau Moise însuşi a inventat alfabetul? În fond, el era în Peninsula Sinai chiar în aceeaşi perioadă, a avut parte de o înaltă educaţie la curtea egipteană (unde se ţinea corespondenţa deopotrivă cu mesopotamienii şi cu hitiţii) şi fără îndoială a învăţat limba semitică de la midianiţi (dacă nu cumva o ştia deja de la fraţii israeliţi din Egipt). A văzut el, prin peregrinările din pustiul Sinai, sclavi semitici (israeliţi care fuseseră până atunci înrobiţi în

Egipt) scrijelind grosolan pe pereţii minelor ideea sa cu un nou tip de scriere?

Unora le-ar fi plăcut să-i poată atribui strălucita inovaţie doar lui Moise; ar fi fost plăcut să-l crediteze pe liderul biblic al Exodului ca fiind cel care a inventat alfabetul ce a declanşat o adevărată revoluţie culturală, Moise fiind singurul care a vorbit cu Dumnezeu faţă în faţă, potrivit Bibliei. Dar referirile frecvente la Scrierea Divină, scrierea lui Dumnezeu însuşi şi la faptul că Moise a scris după dictare, sugerează că scrierea alfabetică şi limbajul erau unul dintre „secretele zeilor”. Întradevăr, chiar aceluiaşi Yahve Biblia îi atribuie inventarea/inovarea celorlalte limbi şi scrieri cu o ocazie anterioară – în urma incidentului Turnului Babel.

Într-un fel sau altul, avem senzaţia că Moise a fost cel iniţiat, prin intermediul căruia inovaţia a fost dezvăluită Omenirii. Şi astfel îl putem numi, pe drept cuvânt, *Alfabetul Mozaic*.

Alfabetul este mai mult decât un „secret al zeilor”. El se bazează, în opinia noastră, pe cunoştinţe complexe şi fundamentale – acelea ale codului genetic.

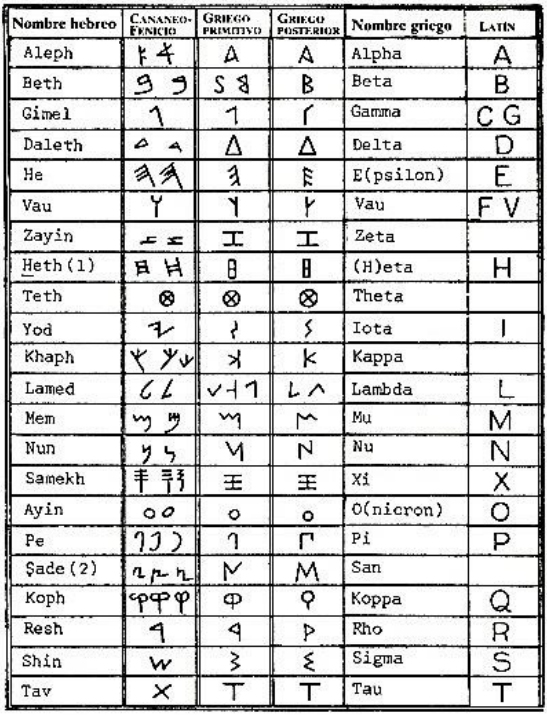

Nombre hebreo	Cananeo-Fenicio	Griego primitivo	Griego posterior	Nombre griego	Latín
Aleph		A	A	Alpha	A
Beth		S	B	Beta	B
Gimel				Gamma	C G
Daleth		Δ	Δ	Delta	D
He				E(psilon)	E
Vau				Vau	F V
Zayin		I	I	Zeta	
Heth(1)				(H)eta	H
Teth		⊗	⊗	Theta	
Yod				Iota	I
Khaph			K	Kappa	
Lamed				Lambda	L
Mem				Mu	M
Nun			N	Nu	N
Samekh				Xi	X
Ayin		o	o	O(nicron)	O
Pe				Pi	P
Şade(2)			M	San	
Koph		Φ		Koppa	Q
Resh				Rho	R
Shin				Sigma	S
Tav		T	T	Tau	T

Fig. 55

Când grecii au adoptat alfabetul mozaic, în urmă cu 1.000 de ani (deşi l-au inversat ca o imagine în oglindă, Fig. 55), ei au considerat necesar să mai adauge litere pentru a permite pronunţia tuturor secretelor.

În fapt, în cadrul limitat de 22 litere al alfabetului mozaic-semitic, unele litere puteau fi pronunţate „moale” (V, Kh, S, Th) sau „dur” (B, K, SH, T), iar celelalte litere au trebuit dublate cu vocale.

Într-adevăr, pe măsură ce analizăm această limitare la 22 – nici mai mult, nici mai puţin – nu putem să nu ne amintim constrângerile impuse de număr sacru 12 (cerinţa ca zeităţile să fie adăugate sau căzute din „*Cercul Olimpian*” în aşa fel ca numărul lor să fie menţinut precis numai la 12). A fost un astfel de principiu secret – de inspiraţie divină – aplicat ca un fel de restricţie la alfabetul original din 22 de litere?

Numărul ar trebui să ne fie familiar în aceste vremuri şi în această eră. Este numărul de cromozomi umani de atunci când Adam a fost creat. Înaintea celui de-al doilea experiment genetic, când au fost adăugaţi cromozomii sexuali „Y” şi „X”!

I-a dezvăluit Atotputernicul lui Moise secretul alfabetului atunci folosind codul genetic ca un cod secret al alfabetului?

Răspunsul pare să fie Da.

Dacă această concluzie vi se pare ciudată, să citim ce a spus Domnul în Isaia 45:11: „Eu sunt Cel care a creat Literele... Eu sunt cel care a făcut Pământul şi l-am creat pe Adam pe el" astfel a spus Yahve, Cel Sfânt al lui Israel. Oricine a fost implicat în crearea Omului, a fost şi cel implicat în crearea literelor care alcătuiesc alfabetul.

Sistemele actuale de computer formează cuvinte şi numere din doar două „litere", un sistem Da-Nu de unu şi zerouri care formează un flux de electroni On-Off (numit binar). Dar interesul s-a schimbat deja spre codul genetic din patru caractere şi către viteza mai mare cu care are loc operaţia în interiorul celulei vii. În mod abstract, limbajul actual al computerului care se exprimă într-o secvenţă cum ar fi 0100110011110011000010100 etc, (şi în numeroase variaţiuni folosind „0" şi „1") poate fi imaginat ca un limbaj genetic al unui fragment al ADN-ului ca nucleotidele CGTAGAATTCTGCGAACCTT şi tot aşa într-un şir al literelor ADN-ului (care este întotdeauna aranjat în cuvinte de trei litere) legate ca perechi de bază, în care A se leagă cu T, C cu G. Problema şi provocarea este cum să creezi şi să citeşti cipuri de computer care nu sunt codate cu electroni „0" şi „1", ci cu biţi de material genetic. Progresele făcute din 1991 de către diverse instituţii academice, precum şi de companii comerciale implicate în cercetări genetice au condus la crearea de cipuri din silicon codate cu nucleotide.

Comparând viteza şi capacitatea Memoriei ADN-ului – aşa cum se numeşte noua ştiinţă – un articol din revista de cercetare *Science* afirma, în octombrie 1997, că „puterea de memorare a informaţiei a ADN-ului este imensă".

În natură, informaţia genetică, ce este codificată în ADN, este decodată cu viteza fulgerului de către un mesager numit RNA care transcrie şi recombină „caracterele" ADN-ului în „cuvinte" alcătuite din trei litere. Acele grupuri din trei litere, s-a stabilit, stau la baza tuturor formelor de viaţă de pe Pământ, pentru că ele explică biologic şi chimic cei 20 de aminoacizi ale căror şiruri formează proteinele care formează viaţa pe tot Pământul – şi probabil oriunde în cosmos. Figura 56 ilustrează schematic şi într-o manieră simplificată cum o secvenţă ADN este decodată şi recombinată în aminoacizi Propralini („Pro"),

Serine („Ser”) etc. prin intermediul codului din cuvinte de trei litere pentru a construi o proteină.

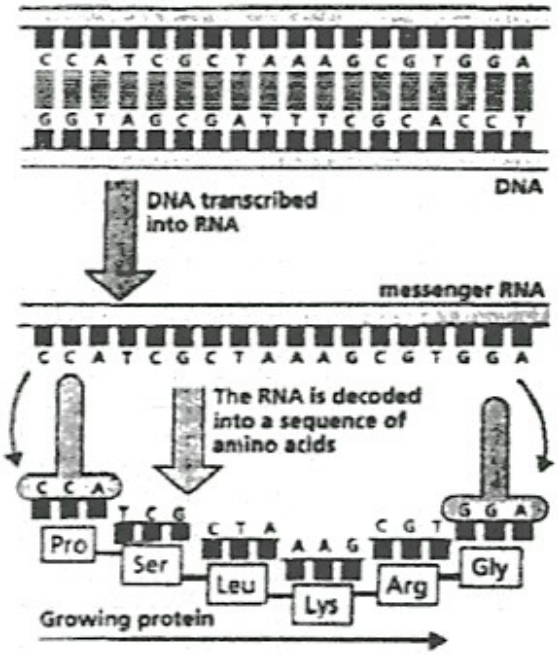
C C A T C G C T A A A G C G T G G A
G G T A G C G A T T T C G C A C C T
DNA
DNA transcribed into RNA
messenger RNA
C C A T C G C T A A A G C G T G G A
The RNA is decoded into a sequence of amino acids
C C A
T C G
C T A
A A G
C G T
G G A
Pro
Ser
Leu
Lys
Arg
Gly
Growing protein

Fig. 56

Limba ebraică, precisă şi bogată, se bazează pe cuvinte „rădăcină” din care provin verbele, substantivele, adverbele, adjectivele, pronumele, timpurile, conjugările şi toate celelalte categorii gramaticale. Din motive pe care nimeni nu le-a putut explica, acele cuvinte rădăcină sunt formate din trei litere. Aceasta este o îndepărtare totală de la limba akkadiană, sursa tuturor limbilor semitice, care era formată din silabe – uneori doar una, alteori din două, trei sau mai multe.

Ar putea fi cuvintele-rădăcină evreieşti din trei litere sursa limbajului ADN din trei litere – chiar însăşi sursa alfabetului, aşa cum am concluzionat? În acest caz, acele cuvinte-rădăcină din trei litere întăresc această concluzie.

„Moartea şi viaţa sunt în limbaj”, spune Biblia în Proverbe (18:21). Afirmaţia trebuie luată în sens figurat. Este timpul, probabil, să o luăm în sens ad litteram: *limbajul Bibliei ebraice şi codul genetic ADN al vieții (şi al morţii) sunt cele două feţe ale aceleiaşi monede.*

Misterele care sunt codificate acolo sunt mai vaste decât şi-ar putea imagina cineva; ele includ, printre alte descoperiri nemaipomenite, şi secretele vindecării.

8. CODURI ASCUNSE, NUMERE MISTICE

Este probabil inevitabil faptul că, odată cu apariţia erei computerului, unii maeştri profesionişti în acest domeniu s-au orientat către un nou scop esenţial: căutarea „codului secret” al Bibliei.

În vreme ce acesta este prezentat în reviste ştiinţifice şi chiar în cărţi ca un rezumat al experienţei moderne, adevărul este că aceasta este de fapt o cercetare actualizată, nu una nouă, deşi o cercetare cu instrumente noi şi mai avansate.

Biblia ebraică include trei părţi, *Tora* („învăţăturile”) care conţine *Pentateuh* (cele Cinci Cărţi ale lui Moise) şi, istoric şi cronologic, acoperă perioada de la Creaţie, peregrinările Exodului şi moartea lui Moise; *Neviyim* („Profeţii”) cuprinde cărţile lui Iosua şi Judecători, Samuel şi Regi, apoi Profeţii mari şi mici, Psalmii, Proverbe şi Iov – istoric de la stabilirea israeliţilor în Canaan până la distrugerea Primului Templu din Ierusalim; şi *Ketuvim* („Scrieri”), începe cu Cântarea Cântărilor şi continuă cu cele atribuite celor doi lideri care au condus exilaţi înapoi în Iudea pentru a reconstrui Templul (Ezra şi Neemia) şi (după canonul Bibliei ebraice) sfârşind cu Cronicile I şi II. Toate cele trei părţi sunt numite cu acronimul *TaNaKh*; acele referinţe de interpretare au fost făcute deja în vremea Profeţilor.

Discuţiile înţelepţilor evrei şi ale liderilor religioşi urmăreau să „citească printre rânduri” paragrafele din *Tora*, apoi ale Profeţilor, s-au intensificat în timpul exilului după distrugerea Primului Templu (de către regele babilonian, Nabucodonosor) şi chiar mai mult după distrugerea celui de-al Doilea Templu (de către romani). Înregistrarea acelor dezbateri se găseşte în *Talmud* („Studiul”). Misticismul ebraic, cunoscut sub numele de *Cabala*, a preluat şi a construit pe acele cercetări timpurii semnificaţii ascunse.

Acele semnificaţii ascunse au existat, Biblia însăşi atestă asta. Cheia a fost alfabetul cu cele 22 de caractere.

Un simplu dispozitiv de codare, pe care îl foloseşte chiar un şcolar, este înlocuirea în serie a literelor. Înţelepţii cabalei din Evul Mediu au folosit ca instrument de cercetare un sistem cunoscut ca ATBSh, în care ultima literă din alfabetul ebraic, Tav

(„T”) este înlocuită cu prima literă Aleph („A”); penultima, Shin („Sh”) cu a doua, Beth („B”) şi aşa mai departe. Kabalistul Avraam ben Jechiel Hacohen a ilustrat sistemul şi a oferit cheia pentru el într-o carte publicată în anul 1.788 d.Chr.

Dar, în fapt, un astfel de sistem de codare a fost folosit de Profetul Ieremia (secolul 7 î.Chr) care, profeţind căderea puternicului Babilon, a înlocuit scrierea B-B-L (Babel) cu literele Sh-Sh-Kh pentru a evita să fie închis (Ieremia 25:26 şi 51:42). *Cartea Plângerii*, atribuită Profetului Ieremia, în care se deplânge căderea şi distrugerea Ierusalimului, foloseşte alt cod, numit *Acrostihuri*, în care prima (sau uneori ultima) literă a unui verset formează un cuvânt sau un nume sau (ca în cazul lui Ieremia) dezvăluie identitatea literelor alfabetice sacre. Primul cuvânt în primul vers (tradus „alas”) începe cu un Aleph, al doilea vers începe cu un Beth şi aşa mai departe până la al 22-lea vers. Acelaşi acrostih foloseşte profetul în al doilea capitol; apoi fiecare literă începe două versuri în al treilea capitol, revenind la unul pentru fiecare vers, în al patrulea capitol. Psalmul 119 este construit cu opt acrostihuri!

Autenticitatea anumitor versete din Psalmi a putut fi verificată observând că fiecare vers are două părţi, fiecare începând alfabetic (ex: Psalm 145); acelaşi indiciu se ascunde în aranjamentul versului din Proverbe 31. În plus, în Psalmul 145, trei versuri (11, 12, 13) care preamăresc domnia lui Yahve încep cu literele Kh-L-M, care se citesc invers *MeLeKh*, „Rege”.

Folosirea acrostihului ca un cod secret, evidentă de asemenea în celelalte cărţi ale Bibliei, se constată şi în cărţile postbiblice (unele dintre ele au fost incluse în adaptarea creştină din Vechiul Testament). Un exemplu evident vine din perioada revoltei împotriva legilor greceşti în secolul II î.Chr. Revolta a luat numele conducătorilor săi, Macabeii – un nume care este de fapt un acronim bazat pe versul din *Cântecul lui Moise* (Exodul 15:11) – „Cine mai este ca tine printre zei, o Yahve” – primele litere ale celor patru cuvinte ebraice formând acronimul M-K-B-I, pronunţat „Macabeu”.

După distrugerea celui de-al Doilea Templu de către romani, în anul 70 d.Chr., pilonul spiritual şi religios al evreilor a fost reprezentat de *Sfintele Scripturi* – o veritabilă comoară de cuvinte profetice şi divine. Au fost ele sortite, au fost prezise? Ce este destinat, ce urmează să se adeverească? Cheile pentru trecut şi pentru viitor trebuie să fie ascunse în scrierile sacre, de atunci sanctificate nu doar cu privire la conţinut, dar şi cu fiecare

cuvânt şi literă. Cercetarea înţelesurilor ascunse prin coduri secrete a devenit cunoscută după distrugerea Templului ca „intrarea în dumbrava interzisă", termenul pentru „dumbravă" – *PaRdES* – fiind el însuşi un acronim creat din primele litere ale celor patru sisteme de înţelegere a mesajului scripturilor: *Peshat* (înţeles literal), *Remez* (sugestie), *Drash* (interpretare) şi *Sod* (secret). O poveste talmudică a urmărit să ilustreze riscurile abordării premature a ceea ce trebuia să rămână nedezvăluit, relatând cum patru înţelepţi rabini au pătruns în Pardes; unul dintre ei „s-a uitat şi a murit", celălalt şi-a pierdut minţile, al treilea a devenit sălbatic şi a început „să smulgă plante"; doar unul, rabinul Akiba, a revenit întreg.

Căutarea înţelesurilor ascunse a fost reluată în vremurile medievale de către cabalişti şi precursorii lor. Ce ar putea să dezvăluie o examinare a Bibliei prin codul ATBSh? Dacă se foloseşte reaşezarea unei alte litere? Dacă un cuvânt este introdus doar pentru a ascunde sensul adevărat şi astfel să camufleze înţelesul real al textului? Printr-o astfel de metodă, de exemplu, se poate dovedi că Psalmul 92 („Cântec de Ziua Sabatului") a fost compus de fapt de Moise în Sinai şi nu de către regele David. În alt caz se afirmă că marele savant evreu Maimonide (Spania şi Egipt, secolul 12 d.Chr.) a fost numit în Cartea Exodului, unde primele litere din ultimele patru cuvinte din versetul 11:9 formează acronimul R-M-B-M – rezultat din numele întreg al lui Maimonides, *Rabbi Moshe Ben Maimon* (explicând referirile frecvente la el ca Rambam).

Dar savanţii medievali s-au întrebat dacă trebuie limitate cercetările doar la primele sau ultimele litere ale cuvintelor, începutul şi sfârşitul versetelor. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar cerceta înţelesurile ascunse prin literele lipsă? Fiecare a doua, fiecare a patra, fiecare a 42-a? Era inevitabil ca odată cu apariţia calculatorului, cineva să-l folosească în chip de instrument în cercetarea rapidă a „codului" bazat pe spaţierea literelor. Ultima avalanşă de interes pentru acest subiect s-a reflectat într-o astfel de aplicaţie pe computer a unor cercetători israeliţi; a fost lansată prin publicarea, în august 1994, a unui articol intitulat „*Equidistant Letter Sequences în the Book of Genesis*", în revista prestigioasă *Statistical Science*, semnat de Doron Witzum, Eliyahu Rips şi Yoav Rosenberg.

În perioada următoare, au apărut o serie de reviste, analize, cărţi *(The Bible Code de Michael Drosnin* şi *The Truth Behind the Bible Code* de Jeffrey Satinover) au abordat, în esenţă, o premisă

de bază: dacă enumeri toate cele 304.805 litere din Pentateuh în şir şi le aranjezi în „grupuri” care împart acele litere în secţiuni constând într-un anumit număr de linii, iar fiecare linie cu un anumit număr de litere, apoi se alege metoda omisiunii – anumite litere vor forma cuvinte care, oricât de incredibil ar suna, constituie predicţii pentru vremurile noastre şi pentru toate timpurile, cum ar fi de exemplu, asasinarea primului ministru rabin al Israelului sau descoperirea teoriei relativităţii a lui Albert Einstein.

Oricum, pentru a finaliza astfel de presupuse „predicţii” ale evenimentelor din viitor din textele scrise cu mii de ani în urmă, cercetătorii trebuie să conceapă reguli variabile şi arbitrare cu care să se poată citi „cuvintele cod”. Literele care formează cuvintele prezicătoare se află uneori una lângă cealaltă, uneori distanţate (cu spaţiile variate şi flexibile), uneori se citesc pe vertical, alteori pe orizontal şi în diagonală, uneori invers, uneori de jos în sus...

Un astfel de arbitrariu în alegerea lungimii şi numărului de linii, orientarea citirii, omisiunea sau prezenţa literelor şi aşa mai departe trebuie să-i lipsească pe cei neiniţiaţi fără o abordare critică a afirmaţiilor codului, care se bazează exclusiv pe litera Bibliei; şi face asta fără o discuţie aprinsă asupra chestiunii dacă textul actual al Pentateuhului este cu precizie textul original, moştenire divină, potrivire cuvânt cu cuvânt. Credem că s-au produs nu doar din cauza unor abateri mici (ex: scrierea anumitor cuvinte cu o vocală sau fără), dar şi potrivit convingerii noastre (expusă în Întâlniri Divine) că a mai existat o literă, un Aleph, la începutul Genezei. Dincolo de implicaţiile teologice, problema imediată este reprezentată de o distorsionare a calculului literelor.

Cu toate acestea, criptarea cuvintelor şi înţelesurilor din textul biblic trebuie acceptată ca o posibilitate, nu doar datorită exemplelor prezentate mai sus, dar din alte două motive foarte importante.

Primul este că exemplele de codificare au fost găsite în textele neebraice din Mesopotamia, deopotrivă din Babilonia şi Asiria. Ele cuprind texte care încep sau se termină cu avertizarea că ele sunt secrete şi trebuie arătate doar persoanelor iniţiate (sau dimpotrivă, că nu trebuie să fie dezvăluite neiniţiaţilor), sub ameninţarea cu moartea din partea zeilor. Astfel de texte folosesc uneori metode de codare descifrabile (cum ar fi acronimele) şi alteori metode de criptare care rămân o enigmă.

Printre ultimele se află un imn al regelui asirian Asurbanipal care îi slăveşte pe zeul Marduk şi soţia sa, Zarpanit. El foloseşte semnele silabice cuneiforme la începutul liniilor pentru a transmite un mesaj secret zeului Marduk. În afara codului acronim, regele foloseşte o a doua metodă de criptare: silabele care au format mesajul secret începe cu linia 1, linia 2 omisă, linia 3 folosită, linia 4 omisă şi aşa mai departe, omiţând întotdeauna o linie până la 9. Apoi mesajul codat omite două linii deodată, întorcându-se la o singură linie sărită la linia 26, se întoarce la elidarea a două linii când ajunge la linia 36 şi sărită revine la o linie sărită până la încheierea tăbliţei (inclusiv partea de pe verso).

Prin această dublă codificare, regele asirian explică regelui următorul mesaj secret (redăm transcrierea orizontală, deşi mesajul pe tăbliţă este citit vertical, de la început la final):

A-na-ku Ah-shur-ba-an-ni-ap-li
Eu sunt Asurbanipal
Sha il-shu bu-ul-li-ta ni-shi-ma Ma-ru-du-uk
Care pe zeul lui îl cheamă să-mi dea viaţă Marduk (şi)
Da-li-le-ka lu-ud-lu
Te voi slăvi pe tine.

Descoperirea unei inscripţii cu acrostih scrisă de Shaggil-kinam-ubbib, un preot din templul lui Marduk din Babilon, indică nu doar accesul preoţimii la un astfel de cod, dar ridică şi o problemă cu privire la vechimea sa. În acel acronim (în care există o a 11-a linie omisă între silabe codificate) este dat numele codificatorului. Din câte se ştie, un preot cu acel nume a slujit în templul Esagil din Babilon în cca. anul 1.400 î.Chr. Aceasta ar putea data conceptul de codificare către perioada Exodului. Cei mai mulţi oameni de ştiinţă consideră această dată timpurie prea greu de acceptat, de aceea ei preferă să îl dateze către secolul VIII î.Chr.

O metodă de codificare oarecum diferită a fost folosită de către regele asirian Esarhaddon, tatăl lui Asurbanipal. Pe o stelă care comemorează invazia sa istorică în Egipt (cunoscută de cercetători ca *Piatra Neagră a lui Esarhaddon*, acum aflată în Muzeul Britanic – Fig. 57), el pretinde că a lansat campania militară nu doar cu binecuvântarea zeilor, ci şi sub egida celor şapte constelaţii care „decid soartele” – o referire certă la constelaţiile zodiacale.

Fig. 57

În inscripţia aflată pe partea din spate a stelei el pretinde că semnele cuneiforme care numesc constelaţiile „sunt asemănătoare scrierii numele meu, *Asshur-Ah-Iddin*” (Asarhaddon sau Esarhaddon în limba engleză).

Este neclar cum funcţionează exact acest cod sau criptare, dar putem descifra un alt înţeles ascuns introdus de acest rege în aceeaşi inscripţie. Ocupându-se de refacerea templului lui Marduk din Babilon, operaţiune pe care regele asirian a iniţiat-o ca pe o metodă de a fi acceptat şi în calitate de conducător al Babiloniei, el aminteşte că Marduk, fiind supărat pe babilonieni, a decis ca oraşul şi templul său să rămână în ruine timp de 70 de ani. Aceasta a fost, scrie Esarhaddon, ceea ce „Marduk a notat în Cartea Soartelor”.

Oricum, răspunzând la apelurile lui Esarhaddon,

Milostivul Marduk,
Într-un moment în care inima sa s-a liniştit,
A întors invers tăbliţa
Şi în al 11-lea an,
A aprobat restaurarea.

Ceea ce poate fi înţeles cu privire la acest oracol ascuns este că acţiunea zeului reprezintă o scamatorie cu cifre – cu simboluri (de asemenea în cuneiforme) care înlocuiesc numere. În sistemul sexagisimal sumerian (însemnând „baza 60”), semnul pentru „unu” ar putea însemna deopotrivă 1 şi 60, în funcţie de poziţie. Semnul pentru 10 a fost un simbol-blazon. Esarhaddon afirma că zeul a luat *Cartea Soartei* în care a decis ca perioada de pustiire să fie de „70” de ani (Fig. 58 a) şi a întors invers, astfel încât semnele cuneiforme să reprezinte cifra „11” (Fig. 58 b).

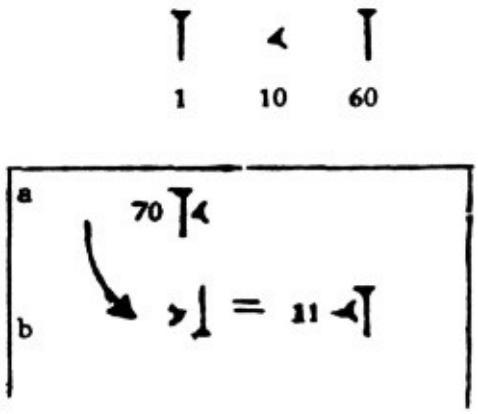

Fig. 58

Asocierea mesajelor ascunse şi a înţelesurilor secrete nu doar pentru cuvinte, dar şi pentru numere a fost mai vizibilă în scrierile lui Sargon II, bunicul lui Asurbanipal. În timpul domniei sale (721 – 705 î.Chr.) el a stabilit o nouă capitală administrativ-militară pe locul unui sat, la 12 mile nord-est de capitala regală antică şi de centrul religios Ninive. Numele său asirian era *Sharru-kin* („Regele cel drept”) şi a numit noul oraş Dur Sharrukin („Fortul Sargon” – un sit arheologic cunoscut acum ca Khorsabad). În inscripţia comemorativă a acestei construcţii, el a scris că zidul puternic pe care l-a construit în jurul oraşului are o lungime de 16.283 coţi, „care este numărul numelui meu”.

O astfel de întrebuinţare a numerelor pentru a codifica silabele-cuvinte apare într-un text cunoscut ca *An Exaltation to Ishtar*, unde credinciosul îşi semna numele nu cu litere, ci cu numere:

21-35-35-26-41

fiul lui 21-11-20-42

Cheia unei astfel de codificări a rămas nedescifrată. Dar avem motive să credem că astfel de metode mesopotamiene de codificare erau cunoscute de profeţii evrei.

Unul dintre cele mai dificile pasaje din Biblie este profeţia lui Isaia despre vremea *Pedepsei*, când „va veni vremea când o mare trompetă va răsuna, vor veni cei care s-au pierdut pe pământul Asiriei și cei care au fost alungaţi pe pământul Egiptului şi ei se vor închina lui Yahve pe Muntele Sfânt din Ierusalim”. La acea vreme, a profeţit Isaia, va domni confuzia, iar oamenii se vor întreba unul pe celălalt, „cine va primi înţelegerea” mesajului care a fost schimbat pentru a-i ascunde sensul:

Regula stă peste regulă,
Regula se află înăuntrul regulii;
Linia este peste linie
Linia este cu linie –
Puţin aici, cumva acolo;
Pentru că într-o limbă
Nedesluşită
Şi într-un grai ciudat
Se va adresa El poporului său.
Isaia 28:10-11

Nimeni nu a înţeles cu adevărat cum o „regulă stă peste regulă” şi „linie cu linie” va conduce la o „limbă nedesluşită” şi un „grai ciudat”. Cuvintele ebraice sunt *Tzav* („regulament”) şi *Kav* („linie”) şi a fost exprimată în traducerile limbii engleze moderne ca „ordin” sau „regulă” respectiv *(The New American Bible)*, „şoaptă” şi „murmur” *(Tanakh, Scripturile Sfinte)* sau chiar „strigăte aspre” şi „strigăte răguşite” (!) *(The New English Bible)*.

Ce limbă ar putea fi nedesluşită sau ce semne scrise au înţeles ciudat prin schimbarea „regulii” şi a unei linii ici şi colo? Sugestia noastră este că profetul Isaia – contemporanul lui Sargon II şi Sennacherib – vorbea despre scrierea cuneiformă a asirienilor şi a babilonienilor!

Nu era, desigur, o limbă necunoscută; dar, aşa cum arată versul de mai sus, mesajul dat în acea limbă nu putea fi înţeles pentru că a fost codificat prin Kav cu Kav, schimbând o „linie” aici şi o „linie” acolo, apoi schimbând „regula” mesajului. „Regulamentul” schimbat, Tzav, sugera metode de codificare (ca A/T-B/Sh) prin schimbarea ordinii literelor.

Această soluţie sugerată cu privire la misterul versetelor 28:10-11 poate explica descrierea ulterioară făcută de Profet (29:10-12) a incapacităţii de a înţelege scrierile pentru că „verbele cărţii v-au fost date ca o carte care a fost sigilată”. Ultimul cuvânt, *hatoom*, este tradus de obicei ca „sigilat”, dar la babilonieni avea sensul de „ascuns”, făcut secret. Era un termen folosit în acelaşi sens în scrierile mesopotamiene codificate care erau ascunse celor neiniţiaţi. Este un termen foarte folosit în profeticul *Cântec al lui Moise* (Deuteronomul 32:34), în care este citat Dumnezeu spunând că lucrurile predeterminate să vină sunt „un secret ascuns de mine, păstrat şi ascuns în comorile mele”. Termenul este folosit de asemenea, în sensul de „cale ascunsă” sau „făcut în secret” în Isaia 8:17; şi chiar mai mult în Cartea lui Daniel, în viziunile şi simbolistica lucrurilor ce urmau să vină la Sfârşitul Vremurilor.

Isaia, ale cărui profeţii au fost preluate la nivel internaţional şi codificările mesajelor regale din vremea sa, poate să fi dat chiar indiciul necesar la „Codul Bibliei”. El a refăcut de trei ori cuvântul *Ototh* („semne”) care era folosit în Biblie pentru a desemna semnele divine sau cereşti pentru a fi citit Otioth – pluralul lui Oth, care însemna deopotrivă „semn” şi „literă”, păstrând înţelesul de litere în profeţia sa.

Am menţionat deja referirea lui Isaia la Yahve ca un creator al Literelor (alfabetului). În versetul 45:11, Profetul, proslăvind unicitatea lui Yahve, spune că El „are aranjate prin litere cele ce vor veni”. O astfel de aranjare codificată ar trebui să fie calea pentru înţelegerea versetului 41:23. Descriind cum oamenii dezorientaţi pe Pământ caută să desluşească viitorul prin interpretarea trecutului, el le citează din milostivul Dumnezeu:

Spune-ne literele din urmă!

Ar fi putut să însemne termenul folosit în mod curent, *Ototh*, „spune-ne semnele din urmă, de la începutul lucrurilor”. Dar Profetul a ales – de trei ori – să scrie „literele” *Otioth*. Dorinţa

clară este de a permite înţelegerea planului divin prin arătarea literelor din urmă, într-un cod în care au fost amestecate literele.

Dar aşa cum arată exemplele mesopotamiene, acrostihul a fost un instrument prea simplu şi adevărata codificare – încă nedescifrată în cazul lui Sargon II – se bazează pe valoarea numerică a semnelor cuneiforme. Am menţionat deja „secretul zeilor” cu privire la numerele rangului lor – numere care uneori sunt scrise sau invocate în locul numelor zeilor. Celelalte tăbliţe în care terminologia sumeriană s-a menţinut, chiar şi în textele akkadiene (multe rămase nedesluşite deoarece tăbliţele s-au sfărâmat), indică faptul că numerologia a fost folosită de timpuriu ca un cod secret, mai ales când erau implicaţi zeii.

Nu este de mirare că literele alfabetului ebraic au primit valori numerice (Fig. 59) şi că astfel de valori au jucat un rol mai mare în codificarea şi decodarea informaţiilor secrete decât înseşi literele. Când grecii au adoptat alfabetul, ei au menţinut practica acordării de valori numerice literelor; de la greci s-a preluat arta şi regulile de interpretare a literelor, cuvintelor sau grupurilor de cuvinte prin valorile lor numerice, ştiinţă care a primit numele de gematria.

א	1
ב	2
ג	3
ד	4
ה	5
ו	6
ז	7
ח	8
ט	9
י	10
כ	20

ל	30
מ	40
נ	50
ס	60
ע	70
פ	80
צ	90
ק	100
ר	200
ש	300
ת	400

Fig. 59

Începând din perioada celui de-al Doilea Templu, gematria numerologică a devenit un instrument folosit de cercetători şi de

scolastici pentru a examina versetele biblice şi numerele nespuse ale cuvintelor din sensurile ascunse sau fragmentele de informaţii sau pentru a schiţa noi reguli atunci când cele biblice erau incomplete. Astfel se considera că, atunci când un bărbat depunea jurământul pentru a deveni nazireu, perioada nespecificată de abstinenţă trebuie să fie de 30 de zile, deoarece cuvântul explicativ YiHYeH („va fi”) în Numeri capitolul 6 are valoarea numerică 30. Compararea cuvintelor și implicaţiilor lor prin echivantele numerice deschide numeroase posibilităţi pentru sensurile ascunse. Ca exemplu, s-a sugerat că Moise şi Iacov au avut o experienţă divină similară deoarece scara către cer *(Suiam*, în ebraică) pe care Iacov a văzut-o într-o viziune pe timpul nopţii şi muntele (Sinai) pe care Moise a primit Tăbliţele Legii au avut aceeaşi valoare numerică, 130.

Folosirea numerologiei şi în mod special a gematriei, pentru a înţelege sensurile ascunse, a atins noi dimensiuni odată cu intensificarea curentului mistic evreiesc cunoscut sub numele de *Cabala*, în perioada evului mediu. În acele cercetări, o atenţie specială a fost dată numelor divine. Suprem a fost denumirea prin care Domnul s-a numit pe sine însuşi faţă de Moise. YHWH: „Eu sunt Cel ce sunt, Yahve este numele meu” (Exodul 3:14-15). Adunate cele patru litere ale numelui divin *(Tetragammaton)* echivalează cu 26 (10+5+6+5); dar cu metode mai complexe susţinute de cabalişti în care numele explicite ale celor patru litere (Yod, Hei, Wav, Hei) erau adunate numeric, totalul ajunge la 72. Echivalentele numerice ale acestor numere formează semne ale înţelegerii celorlalte cuvinte.

(La începuturile creştinismului, o sectă din Alexandria considera că numele creatorului primordial şi suprem era Abraxas, iar suma literelor sale era de 365 – numărul de zile din anul solar. Membrii sectei obişnuiau să poarte medalioane din pietre semipreţioase cu numele şi imaginea zeului – care nu era întotdeauna echivalentul lui YaHU (prescurtarea de la Yahve) – Fig. 60. Acesta este motivul pentru care credem că Abraxas provine din Abresheet, „Tatăl/Creatorul începutului”, pe care noi l-am propus ca primul cuvânt întreg începând cu „A” al Genezei, mai degrabă decât cel curent, Bresheet, care face ca Geneza să înceapă cu „B”. Dacă Geneza are întradevăr o literă în plus, codul secvenţial, acum în vogă, ar trebui reexaminat).

Cât de mult credit trebuie să acordăm codurilor sau sensurilor numerice – un cod inerent în literele înseşi, şi nu într-o spaţiere întâmplătoare între ele? Pentru că o

astfel de întrebuinţare ne conduce la timpurile sumeriene – pentru că erau acceptate în perioada akkadiană şi au fost destinate în toate perioadele să fie „secretele ale zeilor” ce nu se dezvăluiau neiniţiaţilor – şi, datorită legăturii cu ADN-ul, credem că acele coduri numerice sunt codul secret!

În fapt, unul dintre cele mai evidente (şi astfel, ca în povestirile cu detectivi, cel mai ignorat) indiciu este chiar termenul pentru „carte”, *SeFeR* în ebraică. Provenind de la rădăcina SFR, originile sale erau cuvintele pentru scriitor/scrib *(Sofer)*, a spune *(Lesapher)* o poveste sau o istorie *(Sippur)* şi aşa mai departe.

Fig. 60

Dar chiar rădăcina SFR indică tot ce este conectat la numere! A număra era *Lisfor*, numeral este *Sifrah*, număr este *Mispar*, numărătoarea este *Sephirah*. Cu alte cuvinte, chiar din momentul în care a apărut rădăcina din trei litere a cuvintelor în ebraică, să scrii cu litere şi să numeri cu cifre era considerat acelaşi lucru.

Într-adevăr, există exemple în Biblia ebraică unde sensul de „carte” şi cel de „număr” erau alternative, ca în Cronici I 27:24 unde, anunţând un recensământ cerut de regele David, cuvântul „număr” a fost folosit de două ori în aceeaşi propoziţie, o dată pentru a indica numărul (oamenilor număraţi), apoi pentru a se referi la înscrierile din cartea lui David.

Un astfel de dublu înţeles şi probabil triplu sens a reprezentat o provocare pentru traducătorii versetului 15 din

Psalmul 71. Cerând ajutorul Domnului, deşi nu ştia tot despre miracolele sale, psalmistul a promis să povestească faptele salvatoare şi drepte ale Domnului „deşi nu ştiu *Sefuroth*”. Versiunea regelui Iacov traduce cuvântul ca „numere”; mai multe traduceri moderne preferă termenul „a spune” – „vorbe”. Dar, în felul său neobişnuit, psalmistul a inclus un al treilea înţeles, acela de „secrete”.

Cum vremurile au devenit mai agitate în Iudeea, o revoltă (a Macabeilor împotriva legilor greceşti) a fost urmată de o alta (împotriva stăpânirii romane), căutarea mesajelor de speranţă – mesianice – s-a intensificat. Cercetarea textelor timpurii pentru a descoperi numere codate s-a transformat în folosirea numerelor ca nişte coduri secrete. Unul dintre cele mai enigmatice şi bine codificate exemple a fost găsit în Noul Testament: numărul „bestiei” codificat ca „666” în Apocalipsa,

Iată înţelepciunea;
Lasă pe cel care are Înţelegerea
Să numere numărul bestiei;
Pentru că este Numărul Omului;
Şi numărul său este şase sute şi trei de douăzeci şi şase.
Apocalipsa 13:18

Fragmentul are legătură cu aşteptările mesianice, cu prăbuşirea răului şi cu *A doua Venire*, întoarcerea Împărăţiei Cerului pe Pământ. S-au făcut încercări numeroase peste milenii pentru a descifra codul numeric al lui „666” şi, astfel, pentru a se înţelege profeţia. Numărul apare clar în manuscrisul (grecesc) timpuriu al cărţii al cărei titlu integral este Evanghelia după Ioan care începe cu afirmaţia „*La început a fost Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu*” şi care este plin de referiri numerice. Folosind valorile numerice ale literelor greceşti (care urmau îndeaproape ordinea ebraică) şi metodele gematriei, s-a sugerat că „bestia” a fost imperiul roman deoarece valoarea numerică a LATEINOS era 666. Alţii au sugerat că acest cod numeric însemna răul reprezentat de însuşi împăratul Roman (Traian) al cărui nume din mijloc, ULPIOS, exprimă cifra 666. Totuşi, o altă sugestie a fost că acest cod era în ebraică şi făcea trimitere la Nero Cesar („împăratul Nero”), a cărui scriere în ebraică N-R-W-N + Q-S-R se potriveşte cu cifra 666; şi tot aşa, într-o varietate de interpretări ale gematriei, se folosesc deopotrivă adunarea şi metode de triangulaţie.

Posibilitatea ca secretul codului „666” să fie descoperit în ebraică mai degrabă decât în sensurile cuvintelor greceşti sau romane poate să fie la final cheia rezolvării enigmei. Am aflat că 660 în ebraică este echivalentul numeric al lui *SeTeR* (Fig. 61 a) – un lucru ascuns, un mister ascuns; era folosit în Biblie în conexiune cu înţelepciunea divină şi înţelegerea care erau ascunse Omului. Pentru a-l face 666, trebuia adăugată litera Wav (= 6) (Fig. 61 b), schimbând sensul de la un „secret” la „secretul lui”, SiTRO, „lucrul său ascuns”. Unii au folosit această referire la „secretului său” pentru a descrie „întunericul apelor” amintit în Bătălia Cerestră cu Tiamat:

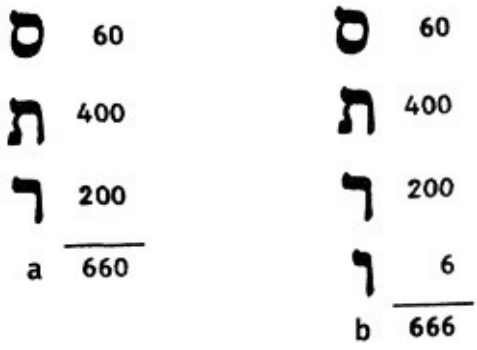

Fig. 61

Pământul s-a scuturat şi s-a cutremurat,
Temeliile dealurilor s-au scuturat...
A ieşit fum prin nările sale,
Un foc devorator prin gura sa...
El a ţinut ascuns secretul său,
Acoperit de un întuneric de ape şi de nori.
Psalmi 18:8-12

Există referiri frecvente în Biblie la acea Bătălie Celestă, care în Epopeea Creaţiei mesopotamiană a avut loc între Nibiru/Marduk şi Tiamat, iar în Biblie între Yahve, Creatorul Primordial, şi Tehom, un „adânc de ape”. Tehom/Tiamat era uneori numit Rahab, „cel semeţ” sau printr-o inversiune a literelor RaBaH („cel mare”) în loc de RaHaB. Formularea din Psalmul 18 reia o exprimare mult mai veche din Deuterom 29:19, în care judecata lui Yahve „pe ultima generaţie” este prezisă şi descrisă ca o vreme în care „fumul va ieşi prin nările”

Domnului. Vremea judecăţii finale este exprimată adesea în Biblie prin adverbul Az – „atunci”, la acel timp viitor.

Dacă autorul Apocalipsei, aşa cum este evident, a avut, de asemenea, în minte acel Az, acel „atunci” al Generaţiei Trecute când Domnul va reapărea ca Cel care crease Cerul şi Pământul în vremea bătăliei cu Tehom Rabah (un termen folosit prin asociere în Arnos 7:4, Psalmii 36:7, Isaia 5:10) atunci interpretarea numerică a enigmei lui „666” ar putea sugera că Apocalipsa vorbea despre întoarcerea Domnului Ceresc într-o reconstituire a Bătăliei Cereşti; pentru că suma totală a valorilor numerice ale lui Az, Tehom şi Rabah este 666 (Fig. 62).

Fig. 62

Încercarea noastră de decodare a numărului „666” prin convertirea lui în litere şi apoi prin căutarea cuvintelor care conţin acele litere în Vechiul Testament nu epuizează posibilităţile. Schimbarea lui Abresheet în Abraxas (cu numărul său valoric 365) ca zeitate ariană, referirile biblice (citate mai devreme) la codificările din scrierile cuneiforme prin schimbarea liniilor în semne cuneiforme precum şi referirea la citirea inversă şi la folosirea A-T-B-Sh pentru a ascunde identitatea zeilor străini, ridică întrebarea: În ce măsură, mai ales că destinul evreilor a devenit complicat în soarta celorlalte naţiuni şi a zeilor lor, au ascuns de fapt, codificările biblice informaţii secrete din scrierile şi panteoanele străine? Dacă relatările despre creaţie din cartea Genezei au fost de fapt versiuni scurtate ale secretelor creaţiei înregistrate în *Enuma elish*, ce putem spune despre acele fragmente secrete care au fost dezvăluite lui Enmeduranki şi Adapa (şi Enoh)?

Am citit în Geneză că, atunci când faraonul care l-a promovat pe Iosif care interpreta visele la o înaltă funcţie, el i-a dat, aşa

cum se făcea în cazul unui oficial egiptean, un nume nou, egiptean: Zophnat-Pa'aneach. Deşi cercetătorii au încercat să reconstituie scrierea hieroglifă şi sensul egiptean al numelui-epitet, era evident că în realitate era un nume al cărui sens a fost codificat în ebraică, pentru că în ebraică acesta însemna „Cel care descifrează” (Pa'aneach) „Lucrurile Secrete/Ascunse” *(Zophnot)*.

Astfel de transformări de limbă/literă/număr întăresc întrebarea (şi posibilitatea) – şi nu doar în ceea ce priveşte logica lui „666” – dacă codurile ar putea include trimiteri la celelalte zeităţi ale panteoanelor cunoscute în antichitate.

Unul dintre aspectele inexplicabile din alfabetul ebraic este că cinci litere sunt scrise diferit când locul lor este la sfârşitul unui cuvânt (Fig. 63 a).

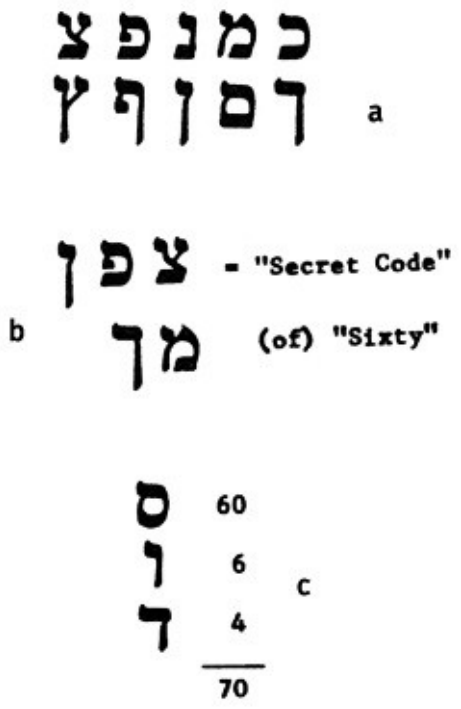

Fig. 63

Dacă vrem să ne aventurăm pe cont propriu în Pardes, „dumbrava interzisă” şi să acceptăm premisa codului combinării literă + număr, putem spune că citirea inversă (de la stânga la dreapta) motivul codificării pentru acele cinci litere este un „cod

secret” (Zophen) al lui „60” (M + Kh), care este numărul lui Anu! (Fig. 63 b).

Dacă este aşa, este doar o coincidenţă că prima literă din cuvântul ebraic pentru „secret” – SOD – („S”) are valoarea numerică „60” şi, mai mult de atât, valoarea numerică a întregului cuvânt este „70” – numărul secret al pustiirii decise de Marduk (şi întoarsă apoi de el) pentru oraşul Babilon? Şi de aceea, ar fi putut fi relatarea (în Ieremia şi în alte cărţi biblice) potrivit căreia pustiirea Ierusalimului şi a Templului său a durat exact 70 de ani – o profeţie care a fost prezentată ca o revelaţie a unui secret, Sod, al Zeului? (Fig. 63 c).

O interpretare care acceptă posibilitatea că Vechiul Testament, ca şi Noul Testament, au preluat pentru codificările lor din scrierile secrete timpurii mesopotamiene, iar rangurile divine conduc la o altă posibilă soluţie a enigmei lui „666”.

Unul dintre puţinele (descoperite) exemple în care numărul „6” a fost revelat ca rang divin a fost în tăbliţa care a fost reconstituită de către Alasdair Livingstone în cartea *Mystical and Mythological Explanatory Works of Assyrian and Babylonian Scholars.* Tăbliţa reconstituită – care conţine un avertisment cu privire la secretele pe care le are şi ce nu trebuie dezvăluite – începe cu 60, ca rang al „zeului dominant, tatăl zeilor”, şi apoi, pe o coloană separată, dezvăluie identitatea sa: Anu. Urmat de Enlil (50), Ea/Enki (40), Sin (30) şi Shamash (20), este trecut Adad, „zeul ploii şi al tunetelor”, cu rangul „6”. Lista continuă pe partea frontală şi pe părţile opuse, enumerând „600” ca numărul secret al lui Anunnaki.

Ce iese în evidenţă din tăbliţa mesopotamiană cu privire la numerele secrete ale zeilor ar putea fi foarte bine cheia soluţiei finale pentru rezolvarea misterului numărului „666” prin abordarea sa ca un cod sumerian:

600 = Anunnaki, „Cei care au venit din Cer pe Pământ”
60 = Anu, conducătorul lor suprem
6 = Adad, unul din zei, care i-a învăţat pe iniţiaţi

---

666 = „Iată înţelepciunea”, „Numarate de cel care are Înţelegerea”

(Apropierea lui Anu de Adad începe în mileniul 2 î.Chr. când a fost găsită nu doar în expresii textuale, dar şi în templele lor combinate. Ar putea suna incredibil, dar Biblia de asemenea îi

pune pe Anu şi pe Adad alături în lista zeilor „celorlalte naţiuni” – Regii II 17:31).

Numerele secrete ale zeilor pot servi ca indicii pentru descifrarea sensurilor secrete ale celorlalte nume divine. Astfel, când a fost conceput alfabetul, litera „M” – Mem, de la Ma'yim, apă, era asemănătoare cu descrierile egiptene şi akkadiene ale apei (o pictogramă a valurilor) ca şi pronunţia termenului în acele limbi pentru „apă”. A fost aşadar o coincidenţă că valoarea numerică pentru „M” în alfabetul ebraic era „40” – rangul numeric secret al lui Ea/Enki, „a cărui casă este apa”, prototipul Vărsătorului?

A fost de asemenea, un cod numeric secret faptul că acesta provine din termenul YaHU din Sumer – forma prescurtată pentru tetragrama YaHWeH? A încercat un iniţiat sumerian să aplice codul numerelor secrete la acest nume teoforic (cum s-au folosit la prefixele şi sufixele numelor personale), se poate spune că YHU este un cod secret pentru „50” (IA = 10, U = 5, IA.U = 10 X 5 = 50), cu toate implicaţiile teologice din acesta.

În vreme ce atenţia a fost orientată către sensul lui „666”, am descoperit în versul criptic din Apocalipsa o afirmaţie cu o semnificaţie esenţială. Codul secret, spune acesta, este *Înţelepciunea* şi ea poate fi descifrată doar de către acei care au *Înţelegerea*.

Aceştia sunt chiar termenii folosiţi de către sumerieni şi cei care au venit după ei, pentru a decoda cunoştiinţele secrete despre care doar iniţiaţii privilegiaţi fuseseră învăţaţi de către Anunnaki.

La baza cunoştinţelor incredibile şi cuprinzătoare ale sumerienilor se află, în egală măsură, cunoştinţele uimitoare ale numerelor. Aşa cum a observat la începutul secolului trecut matematicianul şi astrologul Herman V. Hilprecht, după descoperirea numeroaselor tăbliţe matematice mesopotamiene (The Babylonian Expedition of the University of Pennsylvania), „toate tablele înmulţirii şi împărţirii din bibliotecile templelor din Nippur şi Sippar şi din biblioteca lui Ashurbanipal din Ninive se bazează pe numărul 12.960.000” – un număr astronomic, un număr de o prea uimitoare complexitate pentru a fi înţeles şi a cărui utilitate părea discutabilă pentru oamenii mileniului 4 î.Chr.

Dar analizând acest număr – cu care încep unele tăbliţe matematice – profesorul Hilprecht a ajuns la concluzia că el poate fi legat doar de fenomenul precesiunii – întârzierea Pământului pe orbita sa completă în jurul Soarelui, care este de

25.920 de ani (până când Pământul se întoarce în exact acelaşi punct). Acel ciclu complet al celor 12 case zodiacale a fost numit Marele An; numărul astronomic 12.960.000 reprezintă 500 astfel de Ani Mari. Dar cine, cu excepţia Anunnaki, ar putea pricepe sau folosi o astfel de întindere vastă de timp?

Luând în considerare sistemele numerice şi de calcul, sistemul zecimal („bază 10”) este cel mai evident omenesc, rezultat din numărarea degetelor de la mâini. Chiar şi uimitorul sistem calendaristic Maya numit Haab, care împarte anul solar în 18 luni cu 20 de zile fiecare (plus 5 zile speciale la sfârşitul anului) se poate presupune că a rezultat din numărarea tuturor celor 20 de degete, de la mâini şi picioare. Dar de unde au luat sumerienii sistemul sexagesimal („baza 60”) a cărui expresie se menţine încă în diverse calcule (60 de minute, 60 de secunde) în astronomie (un cerc de 360 de grade) şi geometrie?

În cartea noastră, *La începutul timpului*, am arătat că Anunnaki, venind de pe o planetă a cărei perioadă orbitală (un an pe Nibiru) însemna 3.600 de orbite ale planetei Pământ, aveau nevoie de un fel de numitor comun pentru astfel de perioade diverse – şi au găsit unul în fenomenul precesiunii (pe care numai ei, nu oamenii cu durate mai scurte de viaţă determinate de ciclurile Pământului, puteau să îl descopere). Când ei au împărţit cercul ceresc în 12 părţi, întârzierea precesională – pe care ei puteau să o descopere cu uşurinţă – era de 2.160 de ani pentru fiecare „casă”. Aceasta, am sugerat, ducea la o proporţie de 3.600 : 2.160 sau 10 : 6 (posibilul Raport de aur al grecilor) şi la sistemul 60 care face 6 X 10 X 6 X 10 şi aşa mai departe (rezultând 60, 360, 3.600 şi, astfel, numărul complex 12.960.000).

În acest sistem, câteva numere de însemnătate sacră sau celestă par să fie neobişnuite. Unul este numărul şapte, a cărui semnificaţie în povestea Creaţiei, ca a şaptea zi de Sabat, în numele reşedinţei lui Avraam Beer-Sheba („Originea lui Şapte”) şi aşa mai departe, este uşor de recunoscut. În Mesopotamia era aplicat Celor Şapte care Judecă, Cei Şapte înţelepţi, cele şapte porţi către Lumea de Jos, cele Şapte tăbliţe ale lui *Enuma Elish*. Era un epitet al lui Enlil („Enlil este Şapte”, spuneau sumerienii); şi – fără dubii, originea semnificaţiei numărului – era un număr planetar al Pământului. „Pământul (KI) este al Şaptelea”, spuneau toate textele astronomice sumeriene. Aceasta, aşa cum am explicat, are sens numai pentru cineva care venea din exterior către interiorul sistemului nostru solar. Pentru el (ei)

care venea/veneau de pe îndepărtata Nibiru, Pluto ar fi fost prima planetă, Neptun şi Uranus a doua şi a treia, Saturn şi Jupiter a patra şi a cincea, Marte ar fi fost a şasea (apoi Venus a opta – aşa cum aceste planete au fost descrise pe monumente şi sigilii cilindrice, Fig. 64).

(În imnurile sumeriene adresate lui Enlil „binefăcătorul a toate", el era văzut ca fiind cel responsabil de distribuirea mâncării şi a bunăstării pe pământ; el era invocat de asemenea ca garant al tratatelor şi jurămintelor. Nu este de mirare aşadar, că în ebraică rădăcina de la care porneşte cifra şapte – Sh-V-A – este aceeaşi de unde derivă sensul „de a fi sătul" şi „a jura, a face un jurământ").

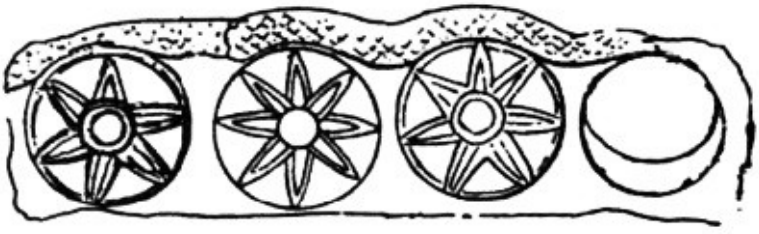

Fig. 64

Numărul „7" este un număr cheie în Apocalipsa (7 îngeri, 7 sigilii, şi aşa mai departe); aşa a fost şi cu următorul număr extraordinar – 12 – sau multiplul său, 144.000 în Apocalipsa 7:33-5, 14:1 etc. Am relatat deja aplicaţiile sale şi semnificaţia sa, ca provenind din numărul membrilor sistemului nostru solar (Soare, Luna şi 10 planete – 9 pe care le ştim, plus Nibiru).

Apoi – aproape trecut cu vederea – era numărul neobişnuit 72. Să spunem, cum au făcut unii, că acesta este o simplă înmulţire a lui 12 cu 6, sau, că atunci când îl înmulţim cu 5, rezultă 360 (ca numărul de grade într-un cerc) înseamnă să spunem ceea ce este evident. Dar de ce 72 în primul rând?

Am observat deja că misticismul Cabalei a ajuns, prin intermediul metodelor gematriei la numărul 72 *ca număr secret al lui Yahve*. Deşi ascuns în relatarea biblică din vremea când Dumnezeu i-a învăţat pe Moise şi pe Aaron să vină la Muntele Sfânt şi să aducă 70 dintre bătrânii neamului Israel, adevărul este că Moise şi Aaron au adus 72 de însoţitori: În plus faţă de cei 70 de bătrâni, Dumnezeu i-a instruit să-i aducă pe cei doi fii ai lui Aaron (deşi Aaron a avut 4 fii), fiind în total 72.

Peste tot găsim acest ciudat număr 72 în poveştile egiptene care se referă la rivalitatea dintre Horus şi Seth. Relatând povestirea sa de surse hieroglife, Plutarh (în *De Iside et Osiride*, unde face o paralelă între Seth şi Typhon din miturile greceşti), spunea că, atunci când Seth la atras pe Osiris în lada fatală, el a făcut-o în prezenţa a 72 de „tovarăşi divini".

De ce apare, aşadar, cifra 72 în momente atât de diferite? Singurul răspuns plauzibil, credem noi, poate fi găsit în fenomenul precesiunii, pentru că acesta este un număr crucial, el putând fi echivalat cu numărul anilor ce semnifică întârzierea Pământului cu un grad.

Până în zilele noastre nu este sigur cum a apărut conceptul Jubileului, perioada de 50 de ani decisă de Biblie şi folosită ca unitate de timp în *Cartea Jubileelor*. Iată un răspuns: pentru Anunnaki, a căror orbită în jurul Soarelui echivala cu 3.600 de ani pământeni, orbita trecea prin 50 de grade precesionale (50 X 72 = 3.600)!

A fost probabil mai mult decât o coincidenţă faptul că numărul rangului secret al lui Enlil – şi numărul dorit de Marduk – era tot 50. Pentru că era unul dintre numerele care exprimau relaţia dintre Timpul Divin (provenind din mişcările lui Nibiru), Timpul Pământesc (legat de mişcările Pământului şi ale Lunii sale) şi Timpul Ceresc (sau timpul zodiacal, rezultat din precesiune). Numerele 3.600, 2.160, 72 şi 50 erau numere ce aparţineau Tăbliţelor Destinului în centrul DUR.AN.KI al lui Nippur; ele erau întradevăr numere ce exprimau „Legătura Cer-Pământ".

Lista Regelui Sumerian arată că 432.000 ani (120 de orbite ale lui Nibiru) au trecut de la sosirea lui Anunnaki pe Pământ şi până la Potop. Numărul 432.000 este, de asemenea, un număr cheie în religia hindusă şi celelalte concepte ale Erelor şi perioadelor de catastrofe care au lovit Pământul.

Numărul 432.000 cuprinde, de asemenea, cu precizie cifra 72 de 6.000 de ori. Şi merită reţinut că, potrivit înţelepţilor evrei, numărătoarea anilor în calendarul evreiesc – 5.758 d.Chr. În 1.998 – ajunge la o completare, la un punct terminus, când atinge cifra de 6.000; atunci va fi un ciclu complet.

Aşa cum este evident din izvoarele vechi cu privire la astfel de iniţiaţi – Adapa, Enmeduranna, Enoh – esenţa cunoştinţelor şi înţelepciunii care le-a fost dezvăluită lor a constat în astronomie, calendar şi matematici („secretul numerelor"). Într-adevăr, aşa

cum au arătat practicile de codare şi criptare din antichitate, legătura dintre ele, indiferent de limba folosită, era dată de numere. Dacă odată a existat o singură limbă universală pe Pământ (aşa cum afirmă textele sumeriene şi Biblia), ea trebuie să se fi bazat pe matematică; şi dacă – sau mai degrabă când – vom lua legătura cu extraterestrii, cum s-a întâmplat cândva cu Anunnaki în vizitele lor pe Pământ şi cum vom face când ne vom aventura în spaţiu, limbajul cosmic va fi unul bazat pe numere.

În fapt, sistemele actuale de computere au adoptat deja limbajul universal al numerelor. Atunci când la maşina de scris este apăsată tasta „A”, o pârghie ce ţine această literă este activată şi bate pe hârtie „A”. La computere, când este apăsată tasta „A”, este activat un semnal electronic care exprimă litera „A” ca o serie de numere „0” sau „1” – aceste litere au fost digitalizate. Calculatoarele moderne, cu alte cuvinte, au convertit literele în numere; se poate spune că ele au scriere *gematriatizată*.

Şi dacă se iau în serios afirmaţiile sumeriene şi biblice referitoare la faptul că includerea cunoştinţelor medicale în Cunoaştere şi Înţelegere a fost moştenită de către noi – există undeva în toate textele antice, atât de meticulos copiate cu precizie deoarece ele fuseseră „canonizate”, cheia împărtăşirii cu noi a cunoştinţelor genetice care au dus la crearea noastră şi astfel ne însoţesc încă în sănătate, boală şi moarte?

Am ajuns în stadiul în care cercetătorii noştri au identificat o genă specială – numind-o, să spunem, P51 – la un loc specific pe numărul de cromozom 1 sau 13 sau 22, care este răspunzătoare pentru viaţă sau boală. Este o genă şi o locaţie care pot fi exprimate pe computer – cu numere, litere sau combinaţii între acestea.

Există acolo în acele texte antice şi, în mod special, în Biblia ebraică, astfel de informaţii genetice codate? Dacă am putea să descifrăm un astfel de cod, am putea deveni fiinţe asemănătoare „Modelului Perfect”, aşa cum au dorit Enki şi Ninharsag să creeze.

9. PROFEŢIA: SCRIERI DIN TRECUT

Convingerea îndelungată a omenirii că cineva din trecut putea să prevadă viitorul – că, în limbajul sumerian, cineva a cunoscut Destinul şi putea decide Soarta – se baza pe Cuvântul Scris. Dezvăluită sau secretă, directă sau criptată, informaţia trebuia înregistrată, notată. Un legământ, un tratat, o profeţie – ce valorau ele pentru cei de atunci sau pentru cei din viitor, dacă nu erau notate cuvintele?

Când arheologii fac excavaţii la un sit antic, nimic nu pare mai semnificativ şi captivant decât „ceva" scris – un obiect, o cărămidă, o placă din piatră, cioburi din ceramică şi, inutil să mai menţionăm, un text sau un fragment inscripţionate pe o tăbliţă de lut sau un pergament de papirus. Din ce loc provine, care a fost numele său antic, cărei culturi i-a aparţinut, cine au fost conducătorii ţării? Câteva litere mâzgălite, un grup de cuvinte oferă răspunsuri; şi cu atât mai mult, desigur, textele complete.

Unul dintre cei mai vechi arhivişti, dacă nu chiar un arheolog în toată puterea cuvântului, a fost regele asirian, Asurbanipal. Având convingerea că propria sa soartă şi Destinul său pe pământ au fost decise în trecut, el a înregistrat în scris despre premiile şi prăzile din cuceririle sale; biblioteca din palatul său din Ninive era pe atunci (secolul 7 î.Chr.) probabil cea mai mare colecţie de tăbliţe din lut şi de nenumărate texte vechi cu „mituri" şi poeme, anale regale şi ceea ce se numeau atunci „cărţile" (pe tăbliţe din lut) de astronomie, matematici, medicină şi celelalte texte nepreţuite. Tăbliţele au fost aranjate cu grijă pe rafturi din lemn şi fiecare raft începea cu un catalog de enumerare a tăbliţelor care se aflau pe raft. Se afla acolo adunată o minunată comoară de cunoştinţe vechi, înregistrări şi profeţii. O mare parte din textele cunoscute astăzi vin de la tăbliţele sau fragmentele găsite la Ninive. În acelaşi timp, catalogul tăbliţelor de la începutul fiecărui raft arată cât de multe s-au pierdut sau au rămas nedescoperite.

Ceea ce cu siguranţă s-a pierdut – pentru că nu s-au realizat copii – a fost ceea ce însuşi Asurbanipal a identificat ca „scrierile de dinainte de Potop"; ştim că ele au existat pentru că Asurbanipal se lăuda că putea citi acea scriere.

Afirmaţia regelui, trebuie notat, nu a fost luat în serios de către asiriologii moderni. Unii au modificat afirmaţia regelui pentru a o citi ca „scrieri în sumeriană”, pentru că pare incredibil nu doar să pretinzi că a existat scriere cu milenii înaintea tăbliţelor sumeriene, dar şi că astfel de scrieri (sau alte tăbliţe) ar fi supravieţuit catastrofei globale.

Totuşi celelalte texte sau surse, fără legătură cu Asurbanipal sau vremea sa, chiar fac astfel de afirmaţii. Adapa – un iniţiat din perioada prediluviană – a scris o carte al cărei titlu, preluat în sumeriană, era U.SAR Dingir ANUM Dingir ENLILA (Scrieri cu privire la Timpul divinului Anu şi divinului Enlil).

Enoh, un alt strămoş din prediluviu, întors din cer cu 360 de „cărţi” – un număr nu doar cu o referire celestă/matematică, dar şi cu una care arată, trebuie să observăm, că atunci când îl convertim în litere se pronunţă SeQeR (60 + 100 + 200) – „care este ascuns”. Numele locului Saqqarah în Egipt, „locul ascuns” al vechilor piramide regale şi morminte, provine din aceeaşi rădăcină.

Cartea lui Enoh (cunoscută ca Enoh I) se presupune a fi scrisă de însuşi Enoh, ca relatare la persoana întâi. Deşi, după opinia tuturor cercetătorilor era o scurtă compilaţie dinaintea erei creştinismului, citatele din ea găsite în celelalte texte timpurii şi asemănătoare cu celelalte scrieri extrabiblice (precum şi faptul că a fost canonizată în vremurile creştinismului timpuriu), arată că ea s-a bazat cu adevărat pe textele antice). În însăşi textul cărţii, după o scurtă introducere care explică cine au fost *Nefilim* (renumiţi în Geneza 6), Enoh declară că ceea ce urmează este „cartea cuvintelor de dreptate şi dojana a eternului Nefilim”, pe care le-a auzit în timpul viziunii şi pe care el le-a notat „într-o limbă umană” – un limbaj „pe care Cel Măreţ l-a dat oamenilor să converseze între ei”.

După ce i s-au dat cunoştinţe despre cer, Pământ şi misterele lor, lui Enoh i s-a spus să noteze profeţii despre evenimentele viitoare (potrivit Cărţii Jubileelor, lui Enoh i s-a arătat „ce a fost şi ce urma să fie”). Deşi cercetătorii cred că „profeţiile” erau de fapt retrospective, includerea în *Enoh I* a textelor timpurii şi canonizarea lor ulterioară arată că la vremea Celui de-al Doilea Templu exista convingerea fermă că viitorul putea şi a fost prevestit în trecut prin inspiraţia divină – chiar dictat oamenilor de însuşi Domnul sau de Îngerii săi, pentru a fi înregistrat, notat şi transmis generaţiilor viitoare.

Chiar mai categorică în afirmaţia potrivit căreia Enoh a adus cu el cărţi care conţin nu doar cunoştiinţe ştiinţifice, dar şi profeţii despre viitor, este versiunea cunoscută ca Enoh II sau cu titlul său complet *Cartea Secretelor lui Enoh*. Ea spune că Dumnezeu l-a învăţat pe Enoh „să dea cărţile scrise de mână copiilor săi" în aşa fel încât ei să le poată transmite „din generaţie în generaţie şi din naţiune în naţiune". Atunci Dumnezeu i-a dezvăluit „secretele Creaţiei" şi ciclurile de evenimente de pe Pământ. „La începutul celor 8.000 de ani va fi un timp fără Numărătoare, (o vreme) fără ani, luni, săptămâni, nici zile sau ore" (Enoh II 33:1-2).

Este făcută o referire atunci la scrierile mai vechi care aparţineau strămoşilor lui Enoh: Adam şi Seth – „scrierile de mână care nu trebuiau distruse până la sfârşitul timpului". Există o referire la o „hartă" pe care Domnul a „pus-o pe Pământ" şi „a ordonat să fie păstrată şi ca scrierile de mână ale părinţilor tăi să fie păstrate şi că aceasta nu va pieri în Potopul pe care îl voi aduce peste neamul tău".

Referirea la un viitor Potop, inclusă în *Enoh II* ca o revelaţie profetică a Domnului dată lui Enoh, vorbeşte deci despre „scrieri de mână" ale lui Adam şi ale fiului său, Seth, şi despre o „hartă" divină care au fost aduse pe Pământ şi urmau să supravieţuiască Potopului. Dacă astfel de „scrieri de mână" au existat vreodată, ele trebuie să se fi numărat printre scrierile prediluviene pierdute. La vremea celui de-al Doilea Templu s-a considerat că, printre astfel de scrieri prediluviene, se aflau Cărţile lui Adam şi ale Evei, în care erau oferite multe detalii, completând povestea biblică.

Cercetătorii sunt de acord că *Enoh I* a inclus cu siguranţă, cuvânt cu cuvânt, secţiuni din cele mai timpurii manuscrise numite *Cartea lui Noe*, o lucrare ce a fost menţionată în celelalte scrieri alături de *Cartea lui Enoh*. Ea ar fi putut fi la fel de bine sursa celor opt versete enigmatice din capitolul 6 al Genezei; precedând versiunea biblică a Potopului şi pe eroul său, Noe, acele versete vorbesc despre Nefilim, „fiii lui Elohim", care s-au căsătorit cu Fiicele lui Adam, ca motivaţie a deciziei Domnului de a şterge omenirea de pe faţa pământului. În ea povestea este spusă în întregime, Nefilim sunt identificaţi, natura furiei divine este explicată. Revenind, după toate probabilităţile, la vremurile şi sursele sumeriene, ea cuprinde câteva detalii cunoscute doar din textul mesopotamian *Atra Hasis*.

Este mai mult decât probabil ca cele două cărţi menţionate mai sus – *Cărţile lui Adam şi ale Evei* şi *Cartea lui Noe* – să fi existat, într-o formă sau alta, şi să fi fost cunoscute celor care au compilat Vechiul Testament. După ce descrie crearea lui Adam şi a Evei, incidentul din Grădina Edenului şi naşterea lui Cain şi al lui Abel, apoi a lui Enosh, Geneza reîncepe (în capitolul 5) înregistrarea genealogică, spunând „Aceasta este cartea generaţiei lui Adam" şi relatează povestea creaţiei. Cuvântul ebraic pentru „generaţii" *(Toledoth)* înseamnă mai mult decât „generaţii" – vorbeşte despre „istoria lui"; textul care urmează dă impresia unui rezumat după un text anterior mai lung.

Cu acelaşi termen, *Toledoth*, începe povestea lui Noe şi a Potopului. Din nou traduse „Acestea sunt generaţiile lui Noe", cuvintele încep într-adevăr povestea nu atât a lui Noe, cât a Potopului – o poveste bazată, fără dubii, pe textele sumeriene timpurii, (şi apoi akkadiene).

O lumină interesantă şi uimitoare asupra a ceea ce Cartea lui Noe ar putea conţine urmează să fie descoperită în *Cartea Jubileelor*, alta dintre cărţile apocrife (extrabiblice) din perioada celui de-al doilea Templu (sau mai devreme). Ea spune că îngerii „iau explicat lui Noe toate despre medicină, boli şi despre cum să le vindece cu ierburi de pe pământ; şi Noe a notat toate lucrurile într-o carte, referitor la fiecare fel de medicament". După Potop, Noe „a dat tot ceea ce notase fiului său, Sem".

Un nou capitol, nu doar al Bibliei, ci şi în chestiuni umane care începe de asemenea cu cuvântul *Toledoth* este găsit în capitolul 10 al Genezei. Având legătură cu vremurile postdiluviu, el începe, „Acum, acestea sunt ‚generaţiile' fiilor lui Noe: Sem, Ham şi Iafet; şi din ei s-au născut fii după Potop". Lista generală, numită de cercetătorii biblici Tabla Naţiunilor, revine la Sem şi descendenţii săi şi acordă o atenţie specială liniei fiului mijlociu, Arpackhshad, deopotrivă în acest capitol şi prin întoarcerea la subiect în capitolul 11 cu începutul „Acestea sunt ‚generaţiile' lui Sem". Semnificaţia, vom constata curând, este că era linia directă veche a familiei lui Avraam.

Existenţa unei cărţi pe care am putea-o numi arbitrar cu titlul Cartea lui Sem, sau mai specific, *Cartea lui Arpackhshad*, este sugerată de o altă tradiţie cu privire la scrierile de dinainte de Potop. Referirea este găsită în *Cartea Jubileelor* ne spune că Arpackhshad, un nepot al lui Noe, a fost învăţat de către tatăl său, Sem, să scrie şi să citească; căutând un loc unde să se stabilească, „el a găsit o scriere pe care primele generaţii au

cioplit-o pe o piatră, el a citit-o şi a transcris-o". Printre alte informaţii „ea include învăţături de la Nefilim despre cum să observe semnele de la soare, lună şi stele şi semnele cerului". Această descriere a conţinutului scrierilor lui Nefilim – şi deci de dinainte de Potop – asemănătoare formulării din *Cartea lui Enoh* despre cunoştinţele despre Soare, Lună şi stele/planete pe care le-a învăţat din „tăbliţele cereşti şi tot ce fusese scris deasupra". Tot ceea ce fusese transmis de către Enoh fiului său Matusalem, spunându-i lui:

Toate aceste lucruri pe care ţi le povestesc ţie
Şi le-am notat pentru tine;
Ţi-am dezvăluit ţie totul
Şi îţi dau ţie cărţile cu privire la toate.
Aşadar păstrează, fiul meu, Matusalem,
Cărţile din mâinile tatălui tău
Şi transmite-le generaţiilor lumii.

O referinţă precisă la scrierile prediluviene şi la ce s-a întâmplat cu ele, precum şi distrugerea prin avalanşa de ape este găsită în scrierile lui Berossus. Preot şi istoric babilonian care a compilat o istorie a Omenirii pentru conducătorii greci din Orientul Apropiat după moartea lui Alexandru, el a avut cu certitudine acces la o bibliotecă cu scrieri antice în akkadiană (şi, posibil, de asemenea, în sumeriană: În primul volum al scrierilor sale, descriind evenimente de la aterizarea lui Ea la Potop, el l-a numit pe eroul Marii Inundaţii cu numele său sumerian, Ziusudra). În fragmentele din scrierile lui Berossus, care sunt disponibile de la istoricii greci, se spune că, după ce Ea/Enki a dezvăluit lui Sisithros (= Ziusudra) că urma să vină un Potop, „el i-a poruncit să ascundă fiecare scriere disponibilă în Sippar, oraşul lui Shamash. Sisithros a îndeplinit toate aceste lucruri, navigând imediat către Armenia, şi apoi tot ce a anunţat zeul s-a întâmplat". Acele scrieri erau despre „început, mijloc şi sfârşit".

Berossus a continuat să relateze că, printre cei care erau pe arcă şi au supravieţuit Potopului, se afla *Sambethe*, soţia unuia dintre fiii lui Ziusudra/Noe – numele său provenind din sumerianul sau akkadianul *Sabitu* („Al Şaptelea"). Potrivit lui Berossus „ea a fost prima dintre sibile şi ea a profeţit construirea Turnului din Babilon şi tot ce s-a întâmplat proiectanţilor acestei construcţii; aceasta a fost înaintea separării limbilor".

Acestei prime femei din linia prezicătoarelor (dintre care cea mai renumită a fost Sybil din Delfi) i-a fost atribuit un rol de intermediar între zei şi supravieţuitorii Potopului. Ea a rostit către ei cuvinte care erau ca „o voce din aer”, care le-a spus cum să supravieţuiască după Potop şi cum „să recâştige din Sippar cărţile care descriau viitorul Omenirii”.

Prezenţa tradiţiilor şi amintirile cu privire la scrierile de dinainte de Potop persistă în mod clar în susţinerea faptului că, dincolo de toate tipurile de cunoştinţe, ele conţin de asemenea profeţii referitoare la viitor. De cele mai multe ori, astfel de profeţii se referă nu doar la evenimente inevitabile ce se pot întâmpla indivizilor şi naţiunilor, ci şi la destinul final al omenirii şi al Pământului.

Lui Enoh i s-a arătat „ce a fost şi ce urma să fie” şi el a notat pentru generaţiile viitoare secretele creaţiei şi ciclurile de evenimente de pe Pământ. Domnul a pus o „hartă” pe Pământ hotărând destinul planetei şi al tuturor de pe ea. Scrierile de dinainte de Potop erau despre „început, mijloc şi sfârşit”.

Întradevăr, după cum relatează credinţele ce conţin toate aceste afirmaţii, se poate înţelege de ce editorii Genezei în versiunea sa ebraică au omis litera Aleph şi au făcut ca începutul să pornească cu un „B” („Beth”). Deoarece chiar noţiunea de început conţinea în ea noţiunea unui sfârşit. Chiar avertismentul că scrierile antice, conţinând tot ce urma să fie cunoscut – acele antice „informaţii arhivate” de folosire a limbajului computerului – trebuie păstrate până la „sfârşitul vremii”, „sfârşitul zilelor” înseamnă că un astfel de sfârşit a fost predestinat. Pornind cu începutul, editorii Bibliei subscriu la acea credinţă.

Aceste concepte au pătruns în Biblie chiar de la început, în Geneză trecând prin cărţile Profeţilor şi până la finalul cărţilor (ale Bibliei ebraice). „Şi Iacov i-a chemat pe fiii săi şi le-a spus: Veniţi, strângeţi-vă şi vă voi spune ce vi se va întâmpla la sfârşitul zilelor” (Geneza 49:1). Temânduse că israeliţii ar putea abandona poruncile după moartea sa, Moise i-a alarmat cu privire la „răul care li se va întâmpla în ultimele zile” (Deuteronom 31:29). Împreună cu acest avertisment era şi o predicţie – o profeţie – a Soartei şi a viitorului fiecăruia dintre triburile lui Israel. Viziunile profetice ale lui Isaia se deschid cu afirmaţia „Şi va fi la sfârşitul zilelor” (2:2); şi profetul Ieremia a explicat în mod clar că ceea ce va fi „la sfârşitul zilelor” a fost plănuit „în inima lui Yahve” chiar de la început (23:20). „El spune

Sfârşitul încă de la Începutul”, l-a lăudat Isaia pe Domnul Dumnezeu (46:10).

Domnul a fost cel mai de seamă profet şi sursa profeţiilor. Acea opinie biblică îşi găseşte expresia chiar acolo unde textul pare doar să relateze evenimente. Pedeapsa dată lui Adam şi Evei după ce ei au mâncat din fructul interzis în Grădina Edenului prevede viitorul fiinţelor umane. Lui Cain i s-a dat un semn protector pentru că altfel el şi descendenţii săi puteau fi răzbunaţi pentru 77 de generaţii. Într-un legământ făcut de Dumnezeu cu Noe şi fiii săi, El a promis că nu va mai fi niciodată un Potop. Într-un legământ cu Avraam, Dumnezeu a prezis viitorul său ca tată al unei multitudini de naţiuni; dar a prezis că ar putea veni o vreme când urmaşii săi ar putea fi înrobiţi pe un pământ străin – o experienţă amară care ar putea dura 400 de ani (cum s-a întâmplat cu pribegia evreilor în Egipt). Şi cu referire la sterila Sara, Dumnezeu a prezis că ea ar putea avea un fiu şi din ea ar putea proveni naţiuni şi regi.

Cuprinzând povestea umanităţii de la Adam şi Eva, trecând prin distrugerea Primului Templu din Ierusalim şi reconstruirea sa prin întoarcerea din exil în secolul 6 î.Chr., Vechiul Testament arată, de asemenea, indirect şi aproape imperceptibil, schimbarea profeţiei de la comunicarea directă de la Dumnezeu prin unul din îngeri (textual: emisari) şi apoi prin Profeţi. Deşi Moise a fost numit un Profet al lui Dumnezeu, extinderea fenomenului este arătată prin relatarea din povestea biblică a lui Bile'am sau Balaam. El a fost un clarvăzător din vremea Exodului şi a fost oprit de regele moabit să blesteme avansul israeliţilor; dar de fiecare dată când era pregătit un loc pentru blestem şi ritualuri, Yahve îi apărea poporului său ales, israel, şi îl avertiza să nu cadă pradă blestemului. După câteva încercări, el a fost convins de către regele moabit să mai încerce o dată; dar atunci, într-o viziune divină, el a putut „auzi spusele lui Dumnezeu şi distinge cunoaşterea Celui Prea Înalt”. „Deşi nu este aproape, îl pot vedea”, a spus Bala'am despre Steaua lui Iacov;” „deşi nu este acum, merge mai departe”. Şi aceasta spune mesajul divin, a spus el: fiii lui israel se vor apăra şi vor cuceri naţiunile aflate în calea lor. În mod incredibil, listele acelor naţiuni sortite a inclus Asiria – o naţiune care nu exista în Canaan la vremea Exodului şi ai cărei regi au asaltat abia peste mai multe secole regatele israelite care nu se formaseră încă.

Un caz de profeţie bazat pe profeţiile trecutului a fost viitoarea mare bătălie între Gog şi Magog care a fost revelată

Profetului Ezechiel (capitolul 38 şi 39) – o bătălie care în literatura apocaliptică a vremii şi-a asumat rolul confruntării finale din ultimul mileniu, Armaghedonul din Noul Testament. Deşi în ultimele scrieri Gog şi Magog erau consideraţi ca două persoane sau naţiuni diferite, Ezechiel vorbeşte despre Gog ca fiind un conducător al teritoriului lui Magog şi prezice că finalul dominaţiei sale va veni atunci când el va ataca pământul Ierusalimului, „centrul Pământului”. Prezicând că va avea loc la timpul şi va fi totodată un semn al „Sfârşitul Zilelor”, Yahve a spus prin Ezechiel: „Deşi vei veni numai la sfârşitul zilelor, Gog –

Tu eşti cel
Căruia i-am vorbit în zilele vechi
Prin Profeţii lui Israel
Care au profeţit în acele zile.

În acele vremuri finale, Yahve a anunţat prin Ezechiel, vor fi un mare cutremur, mari distrugeri, boli şi vărsări de sânge, puhoaie de apă, foc şi pucioasă din ceruri.

Un alt Profet care aminteşte prevestirile vechi – „Primii Profeţi” – a fost Zaharia (1:4, 7:7,7:12) care a văzut, de asemenea, viitorul în termenii trecutului, aşa-zisele „Primele Zile”. Aceasta a fost conform tuturor profeţiilor biblice: În prezicerea viitorului, Profeţii au precizat că Sfârşitul a fost ancorat în început. Văzând naţiunile lumii strânse laolaltă să afle ce le aşteaptă, profetul Isaia şi le-a imaginat întrebându-se una pe alta „Cine dintre noi poate spune viitorul auzind Primele Lucruri?”. Ridiculizând naţiunile care voiau să ştie despre trecut şi viitor nu prin Dumnezeu, ci una de la alta, Isaia a spus că numai Yahve, Domnul Savaot, are acea cunoştinţă (Isaia, capitolul 43). Aceasta este relatată mai pe larg în Isaia capitolul 48, unde Yahve spunea:

Eu sunt cel care a spus primele lucruri,
Din gura mea au fost ele rostite.
Şi le voi spune îndată;
Şi când voi face asta, se vor împlini.

Cercetarea trecutului ascuns pentru a ghici viitorul divin, a apărut nu doar în cărţile Profeţilor, ci şi în cărţile biblice ale Psalmilor, Proverbelor şi Iov. „Deschide urechile, popor al meu, la învăţăturile mele, deschide urechile tale la cuvintele din gura

mea; Voi vorbi cu parabole şi voi rosti ghicitori din vremurile vechi", spune psalmistul (78:2-3) despre amintirile moştenite din generaţie în generaţie. Susţinând că el a fost calificat să spună acele ghicitori, a explicat: „Pentru că eu am calculat zilele din vechime şi ani din vremurile antice" (77:6).

Această abordare: „Hai să vedem ce s-a întâmplat în trecut ca să putem şti ce urmează să vină" s-a bazat pe experienţa omenirii pe parcursul unor milenii de amintiri ale umanităţii – „mituri" pentru cei mai mulţi, amintiri ale evenimentelor reale pentru noi. Pentru orice cunoscător al poveştilor antice – nu doar de acum, ci şi din vremurile biblice – este evident faptul că orice cotitură şi transformare a Omenirii a depins de planurile şi capriciile creatorilor săi, *Elohim*.

La început, noi cei de astăzi şi oamenii (şi cu siguranţă Profeţii) de acum câteva milenii am fost informaţi că am luat fiinţă ca rezultat al discuţiei din consiliul zeilor, reunit să rezolve revolta din minele de aur. Crearea noastră genetică a fost decisă de doi Anunnaki – Enki şi Ninmah – care au lucrat deopotrivă cu seriozitate şi superficialitate. Consiliul Marilor Zei a fost locul unde s-a votat să se pună capăt unui experiment al creaţiei şi să se lase Omenirea să dispară la Potop. Şi tot în întâlnirea din consiliu, zeii Anunnaki au decis ca după Potop să dea Omenirii „Regalitatea" în cele trei regiuni – civilizaţia mesopotamiană, cea din Valea Nilului şi cea din Valea Indusului.

Curios cu privire la înscrisurile începuturilor, la istoria umană de la Creaţie pe parcursul Potopului şi ridicarea naţiunilor, poporul din ultimul mileniu î.Chr. – vremea Profeţilor biblici – se întreba de asemenea cu privire la Vechile Zile, evenimentele din mileniul sau cele două milenii anterioare – vremea când Biblia s-a întors către oraşul Ur al caldeenilor din Sumer, Avraam, Războiul Regilor şi prăbuşirea Sodomei şi Gomorei. Spune-ne despre acele Vechi Zile astfel ca noi să putem şti la ce să ne aşteptăm, au cerut oamenii celor ce deţineau cunoştinţe şi puterea de a face profeţii.

Biblia menţionează câteva astfel de înregistrări – „cărţi" – care ar fi putut avea răspunsuri, dar care au dispărut complet. Una este *Cartea lui Jashar, Cartea Justeţii,* dacă se traduce textual, dar probabil înţelesul este cel de Lucruri Drepte. Cealaltă, şi probabil cea mai importantă, a fost *Cartea Războaielor lui Yahwe*, care, după titlul enigmatic, se referă la conflictele şi războaiele din neamul Elohim.

Astfel de conflicte mici care se transformau uneori în război deschis au fost înregistrate în scrierile sumeriene; şi astfel de scrieri din trecut erau cu adevărat Cuvinte Divine, pentru că textele erau deopotrivă notate de către Scribii Divini sau dictate de către zei scribilor umani. Au fost înregistrate în original de către înşişi zeii, evenimentele de pe Nibiru ce implicau confiscarea tronului de acolo de către Anu şi continuarea bătăliei de succesiune pe altă planetă, pe Pământ; povestea lui Zu; disputa dintre Horus şi Seth (care a condus la prima menţionare a Omenirii într-un război între zei). În acea categorie, a scrierilor ce aparţineau zeilor înşişi, intră un „Text Profetic" care ne-a ajuns în versiunea akkadiană şi nu este altceva decât o *autobiografie a lui Marduk*. În cealaltă categorie, cea a cărţilor dictate direct de către zei, a fost un text cunoscut ca *Erra Epos*, o înregistrare a evenimentelor aşa cum au fost spuse de către Nergal. Amândouă acele texte reprezentau încercări ale zeilor de a explica Omenirii cum cele două milenii de civilizaţie – Vechile Zile – se îndreptau brusc către un sfârşit.

Este mai mult decât o ironie faptul că evenimentele care declanşaseră sfârşitul marii civilizaţii sumeriene au coincis cu epoca sa cea mai glorioasă. O „carte veche" – un text sumerian – a lăsat însemnări cu privire la Consiliul Marilor Zei, în cadrul căruia s-a decis acordarea Regalităţii (civilizaţiei) Omenirii:

Marii Anunnaki care decid Soartele
Stau şi dezbat cu privire la pământ.
Cei care au creat cele patru regiuni,
Cei care au stabilit aşezămintele, cei care controlează pământul,
Erau prea semeţi pentru Omenire.

Şi astfel ei au decis că trebuia creată instituţia Regalităţii, deopotrivă ca un tampon şi ca o legătură între Cei Semeţi şi masa umanităţii. Imediat după aceea, Pământenilor li s-a permis să trăiască lângă zonele sacre din oraşele zeilor; după aceea, ei au început să-şi creeze propriile oraşe, conduse de către LU. GAL, „Oameni Mari" – regi – care erau consideraţi locţiitori ai conducătorilor divini.

Când Anunnaki s-au întors în Edin, câmpia aflată între Tigru şi Eufrat după ce aceasta se uscase suficient de bine după Potop, ei au restabilit Oraşele Zeilor după planul exact de dinainte de Potop. Primul care a fost reconstruit a fost Eridu, oraşul lui Enki;

şi atunci, credem noi, a fost momentul în care s-a decis să se dea Omenirii civilizaţia; dovezile arheologice arată că era cca. anul 3.800 î.Chr.

Dar, în conformitate cu decizia zeilor, Domnia Oamenilor trebuia să înceapă în Oraşul Oamenilor, şi acesta a fost un nou aşezământ numit Kish. Data a fost marcată prin primirea calendarului de către Omenire, un calendar creat în „centrul de cult" al lui Enlil, Nippur. Acesta a început să funcţioneze începând cu anul 3.760 î.Chr.

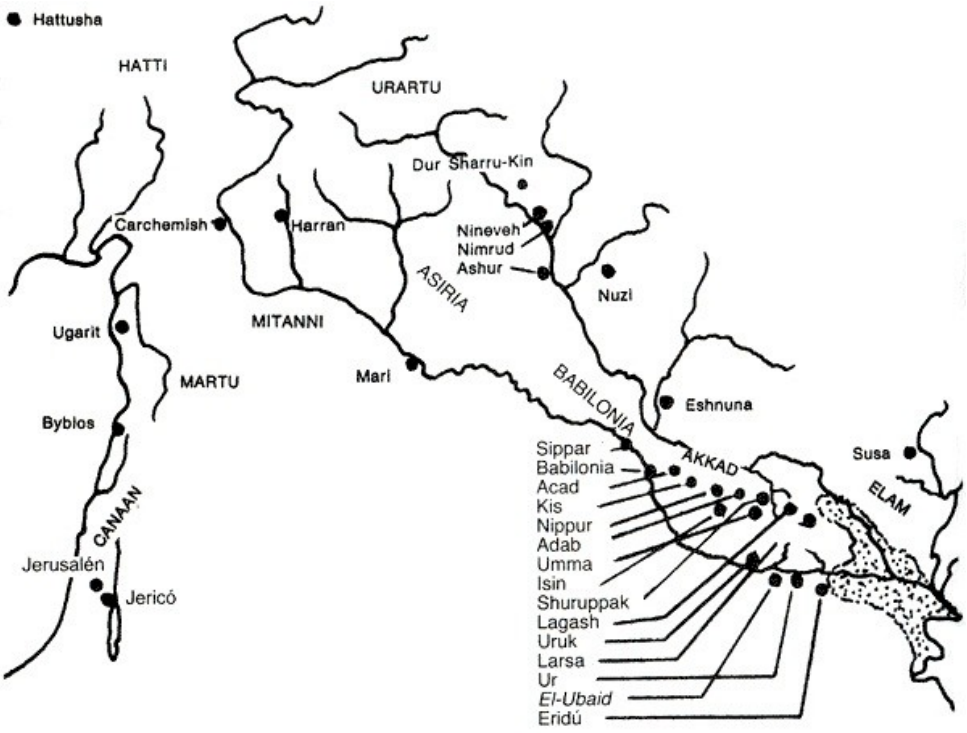

Lista Regelui Sumerian a înregistrat transferul repetat al oraşului care era capitala pământului de la un Oraş al Oamenilor către altul din Sumer. Astfel de schimbări erau legate de noroc şi de schimbarea echilibrului de putere între zeii înşişi sau chiar de rivalităţile dintre ei – deopotrivă în Prima Regiune (Mesopotamia şi teritoriile vecine), a Doua Regiune (Valea Nilului) şi a Treia Regiune (Valea Indusului) (civilizaţii care s-au succedat între 3.100 î.Chr. şi 2.900 î.Chr.). Ieşea la suprafaţă din când în când conflictul violent dintre Marduk şi Ninurta – moştenitorii direcţi ai

lui Enki şi respectiv Enlil, care au preluat rivalitatea de odinioară a părinţilor lor. Într-adevăr, nu a fost Pace pe Pământ de când Marduk – provocând moartea lui Dumuzi – a primit sentinţa de a fi îngropat de viu în interiorul Marii Piramide şi apoi aceasta a fost comutată în pedeapsa cu exilul. A fost aceeaşi pedeapsă – exilul pe un pământ îndepărtat – pe care Marduk a impus-o fratelui său vitreg Ningishzidda/Thoth, care fusese alungat peste oceane pentru a deveni zeul Şarpe cu Pene (Quetzalcoatl) în America Centrală.

A existat o perioadă de relativă stabilitate ce a început cu mileniul III î.Chr. când civilizaţia sumeriană s-a extins pe teritoriile vecine şi a înflorit sub marii regi, cum a fost Ghilgameş. Pe parcursul câtorva secole, expansiunea în nord a inclus triburile semitice; în cca. anul 2.400 î.Chr., s-a format cel mai mare dominion sub regele drept (Sharru – kin) – Sargon I – cu o capitală în noul oraş Agade. Era cunoscut atunci ca regatul unit al Sumerului şi Akkadului.

Numeroase texte – fragmentate în mare parte – au înregistrat cursul evenimentelor – aventurile zeilor şi ale oamenilor – în secolele care au urmat. Centrul imperiului a continuat să se schimbe. În final, în anul 2.113 î.Chr., a început capitolul cel mai glorios din istoria Sumerului şi Akkadului. Istoricii se referă la această eră ca perioada Ur III, deoarece era a treia oară când Ur devenise capitala imperiului. Era „centrul de cult” a lui Nannar/Sin, care locuia în zona sa sacră (Fig. 65) cu soţia sa, Ningal. Domnia lor a fost una binevoitoare şi luminată. Regele care a fost desemnat să înceapă noua dinastie, Ur-Nammu („Bucuria lui Ur”) a fost înţelept, drept şi stăpânul comerţului internaţional prin care Sumerul schimba grâne şi produse din lână pentru metale şi cherestea; hainele lor colorate erau apreciate, potrivit Bibliei, chiar şi în îndepărtatul Ierihon. „Comercianţii din Ur” erau recunoscuţi internaţional şi respectaţi; prin ei, civilizaţia sumeriană, cu toate aspectele sale, s-a răspândit până departe. În căutare de mai multă lână, sumerienii au exploatat câmpiile de păşunat spre regiunile din nord unde au stabilit un avanpost comercial important la graniţa către Asia Mică, pământurile hitiţilor. Acesta a fost numit Harran – „Caravana”.

Urmând să fie folosit ca un Ur în miniatură, un Ur-departe-de-Ur, Harran a concurat Ur în ceea ce priveşte aspectul şi templele sale.

În tot acest timp, din exilul său, Marduk urmărea aceste evoluţii cu un sentiment de frustrare şi furie. În autobiografia sa (o copie a acesteia a fost descoperită în biblioteca lui Asurbanipal), Marduk îşi aminteşte cum, după ce a pribegit pe multe pământuri „de unde răsare soarele până unde apune”, el a sosit pe Pământul Hatti (al hitiţilor). „24 de ani în mijlocul lui m-am aşezat”, a scris el. Şi în toţi aceşti ani el a continuat să întrebe consiliul zeilor: „Până când?”

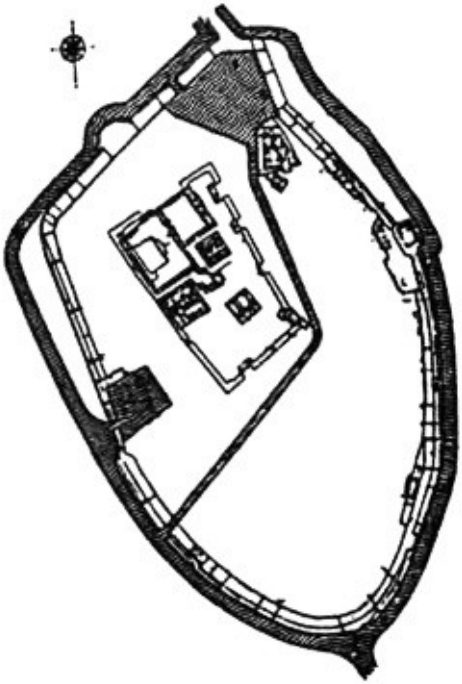

Fig. 65

În lipsa unui răspuns clar şi satisfăcător, Marduk privea către ceruri. Soarta, am spus deja, are 12 staţii; Soarta – staţie (casa zodiacală) a lui Marduk era constelaţia Berbecului (Aries); şi deoarece precesiunea continua să împingă prima zi de primăvară tot mai departe de constelaţia Taurului (Taurus) – casa zodiacală a lui Enlil – ea s-a apropiat de „intrarea” Soartei – Staţiei Berbecului lui Marduk. Sigur ca a venit timpul ca Destinul său să se împlinească, Marduk se vedea pe sine însuşi întorcându-se în Babilon cu mare alai, numind un rege merituos, supraveghind naţiunile în pace şi prosperitate – o viziune profetică ce urma să se petreacă în Zilele din Urmă, când

Babilonul urma să se ridice la nivelul numelui său: *Bab-ili*, „Poarta Zeilor”.

Celelalte texte din acea vreme, pe care cercetătorii le consideră ca parte din colecţia Profeţiilor Akkadiene, înregistrează relatări ale astronomilor care căutau pe cer semne planetare conectate cu constelaţia Berbecului. Semnele, oricum, erau în mare parte despre război, sclavie, jafuri, distrugere; acele profeţii, mai degrabă decât cele favorabile lui Marduk, care urmau să se petreacă. Ceilalţi zei, conduşi de către Ninurta şi propriul frate al lui Marduk, Nergal, folosind instrumente ştiinţifice „din Zilele Vechi”, „artefacte ale Cerului şi Pământului”, pretindeau că trecerea la Era Berbecului nu trebuia să se întâmple încă. Nerăbdător, Marduk l-a trimis pe fiul său, Nabu, să ridice o armată a oamenilor dintre supuşii lor în Pământurile din Vest – teritoriile de la vestul fluviului Eufrat. În anul 2.024 î.Chr., Nabu a lansat cu succes o invazie în Mesopotamia şi a deschis porţile Babilonului pentru tatăl său, Marduk.

Erra Epos relatează acele evenimente memorabile din punctul de vedere al lui Nergal (numit Erra, Distrugătorul) şi al lui Ninurta (numit I*shum*, Asprul). Sunt povestite detaliat negocierile frenetice în vederea rezolvării paşnice a disputei, solicitarea către Marduk să aibă răbdare; discuţii nesfârşite la Consiliul lui Anunnaki care la sfârşit s-a întrunit într-o şedinţă continuă; îngrijorare cu privire la adevăratele intenţii ale lui Nabu şi a armatei sale de oameni; şi la final, suspiciunile că în vreme ce Marduk vorbea de Babilon ca Poartă a Zeilor, fiul său – cu discipolii în zonele de graniţă ale aeroportului spaţial din Sinai – dorea de fapt să cucerească *portul spaţial* şi astfel să controleze legătura cu planeta-mamă, Nibiru.

Văzând că nu există cale de a-i opri pe Marduk şi pe Nabu, Consiliul Marilor Zei i-a autorizat pe Nergal şi Ninurta să deschidă cele „Şapte Arme Teribile”, care fuseseră ascunse cu lacăt şi sigiliu în Abzu (locuinţa lui Enki în sud-estul Africii). A fost declanşat un holocaust nuclear; acesta a distrus portul spaţial, lăsând o tăietură uriaşă pe suprafaţa peninsulei şi o vastă zonă înnegrită în jurul ei. „Oraşele păcătoase” care au fost de partea lui Nabu, situate în ceea ce era atunci valea fertilă din sudul Mării Moarte, au fost de asemenea distruse – o prăbuşire pe care Avraam a putut-o vedea din locuinţa sa din sudul Canaanului.

Dar după cum a decis Soarta, „norul morţii” nuclear purtat de vântul mediteranean a plutit în derivă spre est, către

Mesopotamia; în drumul său, tot ce era în viaţă – oameni, animale, plante – au avut o moarte groaznică. Când norul mortal s-a apropiat de Sumer, zeii Anunnaki şi-au abandonat oraşele. Dar Nannar/Sin nu a putut accepta prăbuşirea oraşului său splendid, Ur. Apelul său către Anu şi Enlil să găsească o cale să salveze oraşul Ur nu a fost de niciun folos; şi în vreme ce el stătea neajutorat, Enlil i-a spus direct, „Ur a primit domnia – nu a fost dată o domnie veşnică... Domnia sa, regalitatea sa a încetat" – nu a fost veşnică NAM.TAR a sa, un Destin ce poate fi întrerupt şi înfrânt, Soarta.

Dar după cum i-a fost soarta, vânturile, după ce au ajuns în Mesopotamia, şi-au schimbat cursul către sud-est. Şi în vreme ce Sumerul şi marile sale oraşe vechi zăceau distruse şi pustiite, oraşul Babilon la nord a fost cruţat complet.

Până atunci Marduk privise către ceruri la soarta sa divină. Cruţarea miraculoasă a Babilonului de la moarte nucleară şi pustiire l-a făcut să se întrebe dacă nu cumva drumul său liber către supremaţie era mai mult decât Soarta – dacă nu era cumva Destinul său.

Marduk nu era o zeitate, unii ar putea spune că ceea ce a urmat a fost zeificarea sa. În aceste condiţii, să-i spunem celestializarea sa. Calea pentru aceasta a fost o alterare (termenul „falsificare" poate fi folosit) a textului sfânt *Enuma elish:* să numească planeta Nibiru „Marduk" şi apoi să facă unul şi acelaşi zeul suprem planetar cu zeul suprem de pe Pământ. După ce „Marduk" a fost suprapus peste Nibiru în povestea Bătăliei Cereşti, cuvintele cruciale i-au fost aplicate lui: obţinând Tăbliţa Destinelor de la Kingu, şeful oştirii Tiamat,

Tăbliţa Destinelor a luat-o pentru el,
A sigilat-o cu un sigiliu,
Pe propriul (său) piept a fixat-o.

Avea acum un Destin. Şi zeii, în Adunarea lor, „acordau atenţie la această rostire". Ei s-au plecat şi au strigat: „Marduk este rege!". Acceptând inevitabilul, Anu şi Enlil (în cuvintele dintr-o inscripţie a regelui babilonian Hammurabi),

Hotărâte de Marduk, primul născut al lui Enki,
Sarcinile lui Enlil peste toată omenirea,
L-a făcut pe el mare printre zeii care privesc şi văd,
Numit Babilon ce urmează să fie înălţat,

l-a făcut suprem în lume;
şi a stabilit pentru Marduk, în mijlocul său,
Domnia veşnică.

Încoronarea – pentru a folosi un termen inteligibil – a lui Marduk ca „rege al zeilor" a avut loc printr-o ceremonie solemnă, într-o adunare a celor 50 de Mari Zei şi cei „7 Zei ai Destinului" şi în prezenţa a sute de ranguri şi şiruri de Anunnaki. În mod simbolic, Enlil a întins înaintea lui Marduk arma sa divină, Arcul (care în ceruri avea ca omolog steaua – Arc). Apoi transferul puterilor lui Enlil către Marduk a fost celebrată mai mult prin transferul către Marduk a rangului numeric secret al lui 50. Aceasta s-a făcut prin recitarea, unul câte unul, a celor „50 de nume". Ei au început cu numele adevărat al lui Marduk, susţinând că însuşi Anu era cel care l-a numit aşa pe Marduk atunci când s-a născut, continuând cu restul numelor-epitet, şi sfârşind cu Nibiru – transformarea zeului de pe Pământ într-un zeu suprem planetar.

Cele 50 de nume erau formate din cuvinte sumeriene sau combinaţii de silabe – epitetele oricui posedă cele 50 de nume înaintea *Poemului Creaţiei* au fost modificate pentru a le adapta la Marduk: şi deşi creatorii babilonieni ai textului (scris în limba akkadiană) au încercat să explice contemporanilor lor silabele sumeriene enigmatice, era clar că nici ei nu au putut înţelege pe deplin mesajul secret pe care îl transmitea fiecare nume. Substratul înţelesurilor secrete sau codate ale celor 50 de nume a fost recunoscut de către renumitul asirolog şi cercetător biblic E.A. Speiser; interpretând *Enuma elish* în engleză pentru *Ancient Near Eastern Texts Relating to the Old Testament,* el a observat că „textul stabileşte etimologia numelor într-o manieră familiară Bibliei; etimologiile care însoţesc efectiv fiecare nume de pe lista lungă par să aibă un sens mai degrabă simbolic şi cabalistic decât unul strict lingvistic".

Dar există o natură „cabalistică" mai profundă în cele 50 de Nume decât ne arată observaţia de mai sus. Primele nouă nume sunt trecute la finalul celei de-a şasea tăbliţe a lui *Enuma elish* şi sunt însoţite de mai multe versete acoladă. Aşa cum a notat Franz M. Th. Boln în cartea sa *Die fünfzig Namen des Marduk*, rostirea acelor prime nouă nume a fost atribuită primilor părinţi nu doar ai lui Marduk, ci şi ai lui Anu însuşi; trei dintre ele conţin fiecare un triplu înţeles; şi într-un astfel de înţeles în cadrul altui înţeles, singura capacitate (altfel nerelatată) de a „reînvia zeii

morţi” a fost atribuită lui Marduk. Aceea, a sugerat Franz Bohl, ar putea fi o referire la moartea şi învierea lui Osiris (a ştiinţei egiptene), pentru că următoarele trei nume (numerele 10, 11, 12) sunt variante ale numelui-epitet ASAR *(Asaru* în akkadiană) şi, potrivit lui Bohl, sunt trei epitete care imită cele trei epitete ale zeului egiptean.

Cu acele trei nume-epitet, *Enuma elish* trece la tăbliţa a şaptea – nu fără implicaţii legate de cele şapte zile ale Creaţiei din Geneză (dintre care primele şase erau destinate acţiunii, iar a şaptea zi era pentru odihnă şi divină contemplare); şi şapte era, ne vom aminti, numărul planetar desemnat pentru Pământ şi al lui Enlil, în calitate de comandant al Pământului.

Cele trei epitete ASAR, după care numele-epitet devin variate şi diverse, aduc totalul numelor la 12. Ele sunt explicate în plus în patru versete dând patru înţelesuri celor trei nume ASAR, sugerând din nou o încercare de a include cifra 12 în text. Recitarea celor 50 de nume include aşadar, rangul numeric divin al lui Enlil şi numărul său planetar, numărul membrilor din sistemul solar şi al constelaţiilor.

„Toate instrucţiunile mele sunt incluse în cele 50 de nume”, a afirmat Enki la finalul ceremoniei. În acele nume, „toate riturile au fost combinate”. Cu propria sa mână „el a notat asta, a păstrat pentru viitor” şi a cerut ca scrierea să fie depusă în templul Esagil pe care zeii îl vor construi pentru Marduk în Babilon. Acolo cunoştinţele secrete vor fi păstrate în siguranţă de către generaţiile preoţilor iniţiaţi, trecute din tată în fiu: „Să fie păstrate (acolo), să le explice bătrânii; tatăl înţelept şi cunoscător să împărtăşească fiului”.

Ce sensuri profunde, ce cunoştinţe secrete poartă cele 50 de nume care, potrivit lui Enki, combină în ele tot ceea ce urmează să ştim?

Probabil că într-o zi vom şti, atunci când o nouă descoperire ne va da capacitatea de a decoda criptările numerice ale regilor asirieni şi babilonieni.

10. CENTRUL PĂMÂNTULUI

Cu 24 de ani înaintea catastrofei nucleare, două trasee s-au intersectat, şi nu întâmplător. Unul era al unui zeu care era sigur că Soarta sa devenise un Destin; celălalt era al unui bărbat al cărui Destin devenise Soarta sa. Zeul era Marduk; bărbatul era Avraam; locul în care căile lor s-au intersectat era Harran.

Consecinţa acestui fapt urma să dureze până în vremile noastre, când Babilonul (acum Irak) a trimis rachete mortale pe pământul Ierusalimului (acum Israel).

Faptul că Avraam a călătorit în Harran este cunoscut din Biblie. Faptul că Marduk a cutreierat pe teritorii îndepărtate şi că s-a oprit pe pământurile hitiţilor îl ştim din autobiografia sa. Faptul că locul special în care şi-a petrecut 24 de ani era Harran l-am presupus din chiar începutul „autobiografiei" lui Marduk: El şi-a început întrebarea „Până când?" prin adresarea către *ilu Haranim*, „zeii lui Harran" (Fig. 66) ca zeii prezenţi atunci şi abia apoi către îndepărtaţii Mari Zei Care Judecă.

Fig. 66

Într-adevăr, să se afle în Harran era o alegere logică pentru că era un centru urban şi religios important – aşezat la intersecţia rutelor comerciale – şi un punct central de comunicare, la graniţa Sumerului şi Akkadului, dar nu chiar în interiorul Sumerului. Harran era un centru perfect pentru zeu, al cărui fiu pregătea o invazie armată.

O călătorie de 24 de ani de dinaintea invaziei şi a catastrofei nucleare care a avut loc în 2.024 î.Chr., aceasta înseamnă că Marduk a sosit la Harran în anul 2.048 î.Chr. Aceasta după calculele noastre bazate pe o atentă sincronizare a datelor biblice, mesopotamiene şi egiptene) era chiar pe urmele lui Abram/Avraam. El s-a născut, după calculele noastre, în 2.123 î.Chr. Fiecare mutare a lui Terah şi a familiei sale, am arătat în *Războaiele zeilor cu oamenii*, era legată de desfăşurarea rapidă a evenimentelor din Ur şi imperiul sumerian. Biblia ne informează că Abram/Avraam a părăsit Harran, la instrucţiunile lui Dumnezeu, la vârsta de 75 de ani. Era atunci anul 2.048 î.Chr. – chiar anul în care Marduk sosise în Harran! Şi era atunci când Yahve – nu doar „Stăpânul Dumnezeu" – „i-a spus lui Abram: Mergi afară din ţara ta, afară din locul tău de naştere şi în locuinţa tatălui tău, spre locul pe care ţi-l voi arăta". Era o triplă plecare – din ţara lui Abram (Sumer), din locul în care se născuse (Nippur) şi din locul în care locuia tatăl său (Harran); spre o destinaţie nouă şi necunoscută pe care Yahve urma să i-o arate.

Luându-i pe soţia sa, Sarai şi pe nepotul său, Lot, cu el, Abram a plecat către „pământul Canaanului". Sosind din nord (traversând probabil pe unde nepotul său Iacov ar fi făcut-o mai târziu), el s-a îndreptat repede spre sud, ajungând într-un loc numit Alon-Moreh – un nume care textual înseamnă „stejarul care arată", un indicator bine cunoscut pe care un călător nu-l putea trece cu vederea. Pentru a fi sigur că se află pe drumul cel bun, Abram a aşteptat mai multe instrucţiuni „şi Yahve i-a apărut lui Abram acolo", „confirmându-i că se află pe drumul corect". Continuând să meargă, Abram a ajuns la Beth-El („Lăcaşul Domnului") şi din nou „strigând numele lui Yahve", a continuat fără oprire spre Negev („Uscăciunea"), partea cea mai sudică a Canaanului, la graniţa cu peninsula Sinai.

El nu a stat mult acolo. Nu se găsea de mâncare acolo. Astfel că Abram a plecat spre Egipt. Abram era descris în mod obişnuit ca un şef de trib beduin nomad, petrecându-şi zilele îndrumând turmele şi odihnindu-se în cortul său. În fapt, el trebuie să fi făcut mai mult decât atât, altfel de ce ar fi fost ales de către Yahve să

fie trimis cu o misiune divină? El descindea dintr-o linie de preoţi; numele său şi al soţiilor fratelui său, *Sarai* („prinţesa”) şi *Milcah* („regina”) indică o legătură cu linia regească sumeriană. Curând după ce Abram a ajuns la graniţa egipteană, el a instruit-o pe soţia sa cum să se comporte dacă vor fi primiţi la curtea faraonului (şi mai târziu, în Canaan el vorbea cu regii săi ca un egal al lor). După o călătorie de cinci ani în Egipt, când lui Abram i s-a poruncit să se întoarcă în Negev, el a primit de la faraon un mare număr de femei şi bărbaţi în serviciul său, turme de oi şi cirezi de boi, măgari şi asini – precum şi o turmă de cămile foarte scumpe. Oferirea cămilelor este semnificativă, pentru că ele aveau un scop militar în condiţii de deşert.

Faptul că se pregătea un conflict militar îl aflăm din capitolul următor din Geneza (capitolul 4) referitor la invazia în sudul Canaanului a unei coaliţii a regilor din est – din Sumer şi protectoratele sale (cum ar fi Elamul în Munţii Zagros, care era renumit pentru războinicii săi). Cucerind oraş după oraş, ei au urmat *Drumul Regelui*, au înconjurat Marea Moartă şi se îndreptau direct către Peninsula Sinai (vezi harta de la p. 25). Dar acolo Abram şi armata sa au blocat calea invadatorilor. Dezamăgiţi, invadatorii s-au mulţumit să jefuiască cele cinci oraşe (inclusiv Sodoma şi Gomora) din câmpia fertilă la sudul Mării Moarte; printre prizonieri, ei l-au luat şi pe Lot, nepotul lui Abram.

Când a auzit vestea că nepotul său a fost luat captiv, Abram i-a urmărit pe invadatori cu 318 bărbaţi aleşi, tot drumul către Damasc. Deoarece a trecut ceva timp până când un refugiat din Sodoma i-a spus lui Abram despre capturarea nepotului său, i-a luat destul timp lui Abram să-i ajungă pe invadatori care ajunseseră deja la Dan, în nordul Canaanului. Sugestia noastră este că „bărbaţii tineri instruiţi” aşa cum îi numeşte Geneza, era cavaleria cu cămile (Fig. 67) din sculptura mesopotamiană.

„A fost după acele evenimente”, spune Biblia (Geneza 15), „când Yahve i-a vorbit lui Abram într-o viziune, spunându-i: Nu-ţi fie teamă Abram; Eu sunt scutul; răsplata ta va fi mare”.

Este timpul să revedem povestea lui Abram până la acest punct şi să punem câteva întrebări. De ce i s-a spus lui Abram să părăsească totul şi să meargă într-un loc complet străin? De ce era aşa de special Canaanul? De unde graba de a părăsi Negev spre graniţa cu peninsula Sinai? De ce primirea regească în Egipt şi reîntoarcerea cu o armată şi o cavalerie de cămile? Care era ţinta invadatorilor din est? De ce a fost lăsată apărarea în

mâinile lui Abram în schimbul unei „mari răsplate” din partea lui Dumnezeu?

Fig. 67

Departe de descrierea obişnuită a lui Abram ca un păstor nomad, el s-a transformat într-un lider militar şi un actor important pe scena internaţională. Toate se explică, sugerăm noi, doar dacă acceeptăm realitatea prezenţei lui Anunnaki şi luăm în considerare celelalte evenimente majore care s-au petrecut în acelaşi timp. Singura răsplată importantă într-un război internaţional – chiar în vremea în care Nabu organiza luptătorii pe teritoriile de la vest de Eufrat – era portul spaţial din Sinai.

A fost locul unde Abram – aliat cu hitiţii şi instruit de către ei în arta războiului – a fost trimis în grabă pentru a-l proteja. În acelaşi scop i-a dat faraonul din Memphis – el însuşi confruntându-se cu invazia adepţilor lui Ra/Marduk aşezaţi în Teba în sud – cavaleria de cămile şi un număr mare de oameni care să-l servească. De aceea Abram a apărat cu succes poarta către portul spaţial, primind asigurări din partea lui Yahve că va primi o mare răsplată – precum şi promisiunea că va fi apărat de o viitoare răzbunare a celui înfrânt.

Războiul Regilor a avut loc, după calculele noastre, în 2.041 î.Chr. La un an după aceasta, prinţii din sud au cucerit Memphisul din Egipt şi l-au detronat pe aliatul lui Abram, declarând supunere lui Amon/Ra, „cel ascuns” sau „nevăzut”, Ra/Amon, care era atunci în exil. (După câştigarea supremaţiei de către Marduk, noii conducători ai Egiptului au început construirea în Karnak, o suburbie a capitalei Teba, a celui mai mare templu în onoarea lui Amon-Ra; ei au construit drumul maiestuos care ducea la templu cu sfincşi cu cap de berbec – Fig. 68 – onorându-l pe zeul a cărui eră sosise, Era berbecului).

Lucrurile nu erau mai puţin agitate în Sumer şi în imperiul său. Semne cereşti, inclusiv o eclipsă totală de lună în 2.031 î.Chr., preziceau venirea sfârşitului. Sub presiunea războinicilor lui Nabu, ultimii regi ai Sumerului şi-au retras forţele şi avanposturile de protecţie mai aproape de capitala Ur. Nu mai exista confort nici în apelurile la zei, pentru că ei înşişi erau antrenaţi într-o acută confruntare cu Marduk. Zei şi oameni priveau către cer în aşteptarea semnelor. Un om, chiar pregătit sau ales ca Abram, nu mai putea proteja portul spaţial al lui Anunnaki. Şi astfel, în 2.024 î.Chr., cu încuviinţarea Consiliului Marilor Zei, Nergal şi Ninurta au folosit armele nucleare pentru a răpi trofeul de la Marduk. Totul este descris în detaliu şi foarte viu în *Erra Epos*; este relatat ca un spectacol prăbuşirea „oraşelor păcătoase” care includ şi Sodoma şi Gomora.

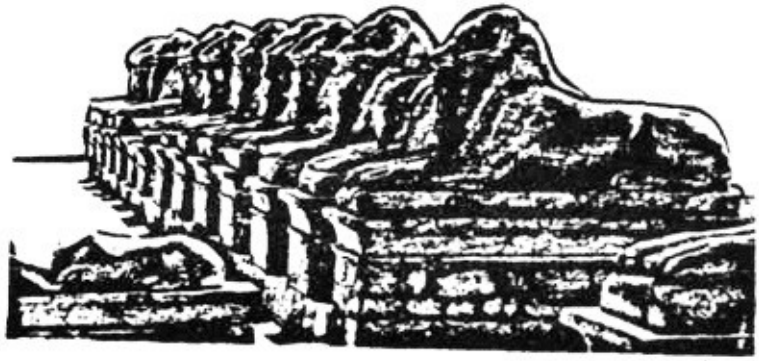

Fig. 68

Avraam a fost prevenit cu privire la ce urma să se întâmple; la cererea sa, doi îngeri ai Domnului au venit la Sodoma în ziua de dinaintea distrugerii cu arma nucleară a portului spaţial şi a oraşelor, pentru a-l salva pe Lot şi familia sa. Cerând timp pentru

a-şi strânge familia, Lot a încercat să convingă cele două fiinţe divine să amâne distrugerea până când el şi familia sa puteau ajunge în siguranţă în munţi. Aşadar, evenimentul nu a fost o calamitate naturală – el putea fi previzibil şi amânat.

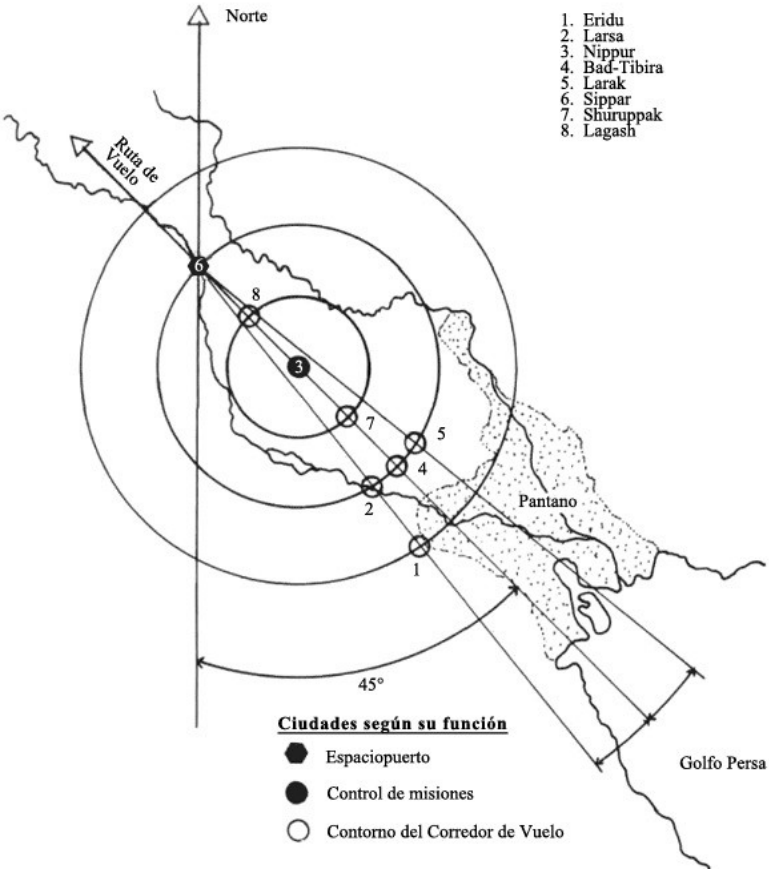

Fig. 69

„Şi dimineaţa Avraam s-a trezit devreme şi a mers către locul unde a stat înaintea lui Yahve” cu o zi înainte; „şi a privit către Sodoma şi Gomora şi către toată câmpia; şi iată, a văzut fum ridicându-se din pământ, ca un abur de fum de la un cuptor”.

La poruncile Domnului, Avraam a părăsit locul, mergând aproape de ţărmurile mării. În munţii din sud-estul Iordanului, Lot şi fiicele sale s-au ghemuit de frică; mama lor a fost vaporizată de explozia nucleară deoarece a zăbovit în urma lor când fugeau

din Sodoma. (Traducerea obişnuită a cuvintelor, aceea că ea s-a transformat într-un stâlp de sare, provine dintr-o înţelegere greşită a cuvântului sumerian care ar putea însemna deopotrivă „sare” şi „vapor”). Convinse că tocmai au fost martorele sfârşitului lumii, cele două fiice ale lui Lot au decis că singura cale de a perpetua rasa umană era să se culce cu propriul lor tată. Fiecare dintre ele a avut astfel un fiu; ei au fost, potrivit Bibliei, precursorii celor două triburi de la estul râului Iordan: moabiţii şi amoniţii.

Ca şi pentru Avraam: „Domnul şi-a amintit de Sara aşa cum a promis” (când le-a apărut cu cei doi îngeri cu un an înainte), „şi Sara a conceput şi i-a născut un fiu lui Avraam la vârsta sa înaintată”, „şi ei l-au numit pe fiu Isaac. Avraam avea atunci 100 de ani; Sara avea 90”.

Odată cu dispariţia portului spaţial, s-a terminat şi misiunea lui Avraam. Acum depindea de Dumnezeu să-şi îndeplinească promisiunea. El a „făcut un legământ” cu Avraam să-i dea lui şi descendenţilor săi ca o moştenire veşnică, pământurile dintre pârâul Egiptului şi fluviul Eufrat. Şi acum, prin Isaac, promisiunea trebuia să fie ţinută.

Exista, de asemenea, întrebarea cu privire la ce se întâmpla cu celelalte facilităţi spaţiale.

Existau două astfel de facilităţi, în plus faţă de portul spaţial. Una era Locul Aterizării, către care îşi stabilise traseul Ghilgameş. Cealaltă era Centrul de Control al Misiunii – nefolosită, dar încă intactă; un „Centru al Pământului” postdiluviu, servind aceleiaşi funcţii ca „Centrul Pământului” din perioada prediluviu, care fusese Nippur.

Pentru a înţelege funcţiile asemănătoare şi, prin urmare, aspectele similare, ar trebui să comparăm schiţele facilităţilor spaţiale din perioada pre şi post diluviu. Înaintea Potopului (Fig. 69), Nippur – desemnat „Centrul Pământului”, deoarece era în centrul cercurilor concentrice delimitând Coridorul Aterizării – a servit drept Centru de Control al Misiunii. Oraşele Zeilor ale căror nume însemnau „Văzând Lumina Roşie” (Larsa), „Văzând Aureola la Şase” (Lagash) şi „Văzând Aureola Luminoasă” (Laraak) au marcat deopotrivă spaţiul echidistant şi calea de aterizare către Sippar („Oraşul Păsării”), locul portului spaţial. Calea de aterizare, în interiorul unui Coridor de Aterizare întins, avea punctele pe vârfurile gemene ale Muntelui Ararat – cel mai proeminent în topografia Orientului Apropiat. Portul spaţial a fost construit acolo unde acea linie intersecta cu precizie linia

nordică. Astfel, Calea Aterizării forma cu precizie un unghi de 45 de grade cu paralela geografică. După Potop, când omenirea a primit cele trei Regiuni, Anunnaki au reţinut pentru ei a patra Regiune – peninsula Sinai. Acolo, în câmpia centrală, pământul era deopotrivă plat şi greu (o zonă perfectă pentru tanc, cum au arătat armatele moderne), spre deosebire de terenul mlăştinos şi înfundat din câmpia mesopotamiană în perioada postdiluviană. Alegând din nou vârfurile gemene ale munţilor Ararat ca punct de ancorare, Anunnaki au trasat o cale de aterizare la acelaşi unghi de 45 de grade cu paralela geografică – paralela 30 nord (Fig. 70).

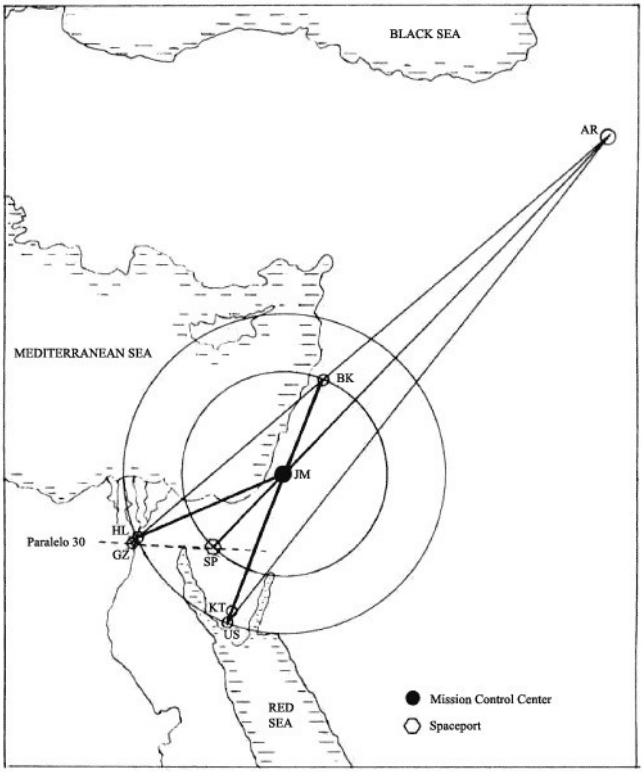

Fig. 70

Acolo, în câmpia centrală din peninsula Sinai, unde linia diagonală intersecta paralela 30, urma să fie portul spaţial. Pentru a completa instalaţia spaţială, mai era nevoie de două componente: stabilirea unui nou Centru de Control al Misiunii şi delimitarea (şi ancorarea) Coridorului de Aterizare.

Credem că trasarea Coridorului de Aterizare a precedat alegerea locului pentru Centrul de Control al Misiunii. Motivul? Existenţa Locului Aterizării, în Munţii Cedru din Liban.

Folclorul şi legendele legate de acest loc repetă aceeaşi afirmaţie, că locul a existat de dinainte de Potop. Imediat ce Anunnaki au aterizat din nou pe Pământ după Potop, pe vârfurile Ararat, ei au avut la dispoziţie un Loc al Aterizării real şi funcţional – nu un port spaţial în puterea cuvântului, dar un teren pe care să aterizeze.

Toate textele sumeriene care se referă la primirea de către Omenire a plantelor şi animalelor „domesticite" (schimbate genetic), descriu un laborator genetic în Munţii Cedru, cu Enlil şi Enki lucrând împreună acum pentru a readuce viaţa pe Pământ. Toate dovezile ştiinţifice moderne arată că din această zonă specială au venit grâul, orzul şi primele animale domesticite. (Iată din nou cum studii avansate în genetică vin să confirme: un studiu publicat în revista *Science* în noiembrie 1997 indică precis locul în care grâul sălbatic a fost tratat genetic pentru a crea „Cultura fondatoare" a opt cereale diferite: undeva acum 11.000 de ani în acel colţ special din Orientul Apropiat!)

Au existat toate motivele să includă acest loc – o vastă platformă din piatră a construcţiei masive – în noua facilitate spaţială. Acesta în schimb, a decis prin cercurile concentrice echidistante locaţia Centrului de Control al Misiunii.

Pentru a completa facilităţile spaţiale, era nevoie să se lege Coridorul Aterizării. În capătul său sud-estic, cele două vârfuri apropiate – unul dintre ele venerat până în zilele noastre sub numele de Muntele Moise – erau la îndemână. În marginea echidistantă nord-vestică nu existau vârfuri, doar un platou. Anunnaki – nu muritorul faraon – a construit acolo doi munţi artificiali, cele două piramide de la Gizeh (cea mai mică dintre ele, a treia piramidă, am arătat în *The Stairway to Heaven*, a fost construită prima ca un test). Peisajul a fost completat cu un animal „mitologic" săpat în piatră naturală – sfinxul. El se uită cu precizie de-a lungul paralelei 30, în direcţia est, către portul spaţial din Sinai.

Acestea au fost componentele portului spaţial postdiluviu al lui Anunnaki din peninsula Sinai, care a fost construit de ei în cca. anul 10.500 î.Chr. Când locul de aterizare şi de decolare din câmpia centrală a Sinaiului a fost aruncat în aer, componentele auxiliare ale portului spaţial au rămas: piramidele de la Gizeh şi Sfinxul, Locul

Aterizării din Munţii Cedru şi Centrul de Control al Misiunii.

Locul Aterizării, după cum ştim din aventurile lui Ghilgameş, era acolo în cca. 2.900 î.Chr. Ghilgameş a fost martor acolo, cu o noapte înainte de a încerca să intre, la ridicarea unei rachete. Locul s-a menţinut după Potop – o monedă feniciană a descris în culori foarte vii ceea ce stătea în vârful platformei din piatră (Fig. 71). *Vasta platformă din piatra încă există*. Locul se numeşte Baalbeck – pentru că era „Locul Secret al Nordului" al zeului canaanit Ba'al. Biblia cunoştea locul ca Beth-Semesh, „Casa/Locuinţa lui Shamash" (Zeul Soarelui) şi era în interiorul domeniilor regelui Solomon. Grecii de după Alexandru au numit locul *Heliopolis*, ce însemna „Oraşul lui Helios", zeul Soarelui, şi au construit acolo temple pentru Zeus, sora sa, Afrodita şi fiul său, Hermes.

Fig. 71

După aceea, romanii au ridicat temple pentru Jupiter, Venus şi Mercur. Templul lui Jupiter a fost cel mai mare construit de romani vreodată oriunde în imperiu, pentru că ei credeau că pe acel loc se afla cel mai important oracol din lume, unul care putea prezice soarta Romei şi a imperiului său.

Rămăşiţele templelor romane încă se află pe culmea vastei platforme din piatră; la fel şi platforma însăşi, în ciuda trecerii timpului, a ravagiilor naturii şi oamenilor. Partea plată a acesteia stă strat pe strat („cursuri") din blocuri mari din piatră, unele cântărind sute de tone. Recunoscut din antichitate este *Trilithon*

– un grup din trei blocuri imense din piatră, stând unul lângă altul şi formând un rând mijlociu unde platforma era susţinută acolo unde greutatea sa cea mai mare (Fig. 72, cu un om care trece, pentru comparaţia mărimilor). Fiecare dintre acei uriaşi megaliţi cântăreşte aprox 1.100 de tone; este o greutate pe care niciun echipament modern nu ar putea să o ridice şi să o mişte.

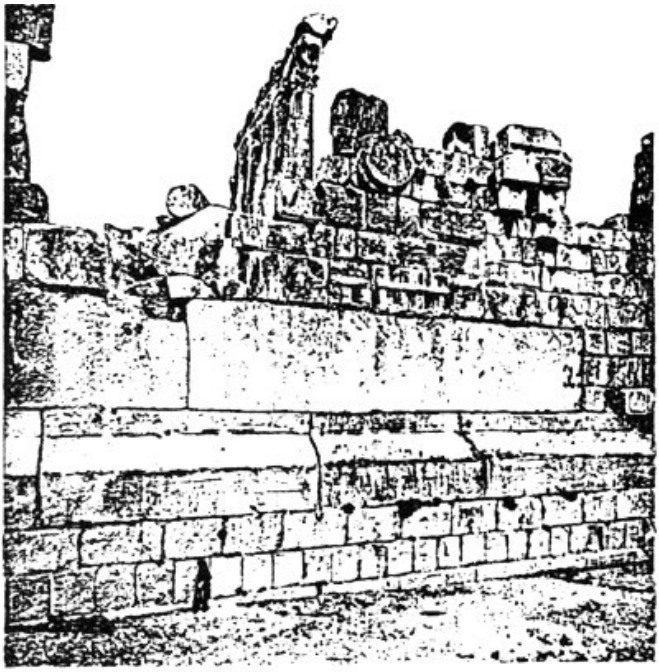

Fig. 72

Dar cine ar fi făcut asta în antichitate? Legenda locală spune că Uriaşii. Ei nu doar au aşezat acele blocuri din piatră, ci le-au şi exploatat, tăiat şi purtat pe o distanţă de câteva mile; aceasta e sigur deoarece cariera de piatră a fost găsită. Acolo, unul dintre blocurile uriaşe din piatră iese din partea de munte pe jumătate exploatat (Fig. 73); un om stând pe el arată ca o muscă pe un bloc de gheaţă.

Jos, către capătul estic al Coridorului Aterizării, piramidele din Gizeh încă stau acolo, sfidând explicaţiile tradiţionale, provocându-i pe egiptologi să accepte că ele au fost construite cu milenii înainte de faraoni şi nu de către unul dintre ei. Sfinxul încă priveşte cu precizie spre est, de-a lungul paralelei 30, păstrând pentru el secretele sale – probabil chiar secretele *Cărţii lui Thoth*.

Dar Centrul de Control al Misiunii?
Acesta există, de asemenea; este un loc numit *Ierusalim*.

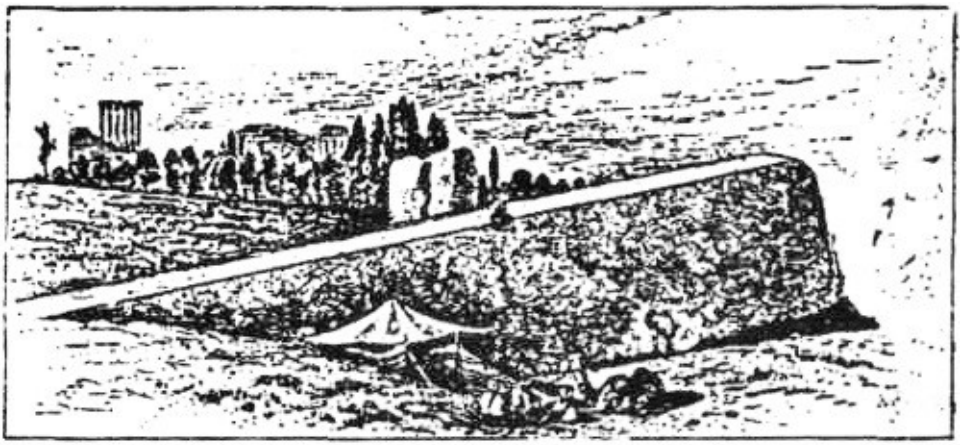

Fig. 73

Şi acolo, de asemenea, o platformă mare şi sacră se află peste blocuri uriaşe din piatră pe care niciun om sau maşină antică nu ar fi putut-o muta, ridica sau amplasa.

Înregistrarea biblică a sosirilor şi plecărilor lui Avraam din Canaan include două momente de aparent inutilă deviere; în ambele momente locul spre care s-a deviat a fost locul viitorului Ierusalim.

Prima dată devierea este amintită ca un epilog la povestea despre *Războiul Regilor.* Luptând şi înfrângând invadatorii de-a lungul drumului către nord lângă Damasc, Avraam s-a întors în Canaan cu captivi şi pradă;

Şi regele Sodomei s-a îndreptat către el –
După ce s-a întors de la înfrântul Khedorlaomer
Şi regii care erau cu el –
Către Valea lui Shaveh care este valea regelui.

Şi Melhisedec regele lui Shalem –
Şi el era un preot al Dumnezeului Cel Prea Înalt –
A adus pâine şi vin,
Şi l-a binecuvântat, spunând:

„Binecuvântat fi, Abram, de Dumnezeu Cel Prea Înalt,
Creator al Cerului şi Pământului;
Şi binecuvântat fie Dumnezeu Cel Prea Înalt,
Care a dat duşmanii pe mâinile tale”.

Melhisedec (al cărui nume însemna în ebraică exact ce însemna în akkadiană Sharrukin, „Regele Drept”) i-a oferit lui Abram să păstreze o zecime din toată prada pe care o dobândise. Regele Sodomei a fost mai generos: „Păstrează toată avuţia, a spus el, dă-mi doar prizonierii.” Dar Abram nu a vrut nimic din acestea; jurând pe „Yahve, Dumnezeu Prea Înalt, Creator al Cerului şi Pământului”, el a spus că nu poate lua nici măcar un şiret de pantof (Geneza, capitolul 14).

(Cercetătorii au dezbătut îndelung şi încă mai continuă să discute dacă Avram a jurat pe „Dumnezeu Prea Înalt” al lui Melhisedec sau a vrut să spună: Nu, Yahve este Dumnezeul Prea Înalt, căruia i-am jurat).

Aceasta este prima referire din Biblie la Ierusalim, numit aici Shalem. Faptul că aceasta este o referire la ceea ce mai târziu a fost cunoscut ca Ierusalim se bazează nu doar pe tradiţiile îndelungate, dar şi pe identificarea clară din Psalm 76:3. Este în general acceptat faptul că numele întreg, *Yeru-Shalem* în ebraică înseamnă „Oraşul lui Shalem”, Shalem fiind numele unei zeităţi. Unii sugerează, totuşi, că numele ar putea însemna de asemenea, „Fondat de Shalem”. Şi se poate argumenta, de asemenea, că *Shalem* nu a fost un nume sau chiar un substantiv, ci un adjectiv, ce însemna „complet”, „fără defect”. Aceasta ar presupune că numele locului înseamnă „Locul Perfect”. Sau, dacă Shalem este numele unei zeităţi, ar putea însemna locul „Celui care este perfect”.

Fie că onora un zeu, că fusese întemeiat de un zeu, sau că înseamnă Locul Perfect, Shalem/Ierusalim a fost aşezat în cel mai neobişnuit loc, în ceea ce priveşte Oraşele Omului. A fost amplasat în zona aridă montană, nici la intersecţia drumurilor comerciale sau militare, nici lângă surse de hrană sau apă. Întradevăr, era un loc lipsit complet aproape de apă, furnizarea apei de băut fiind în mod constant problema principală şi vulnerabilitatea Ierusalimului. Shalem/Ierusalim nu a apărut nici în călătoriile lui Avraam, nici pe ruta de invazii din est, nici în urmărirea invadatorilor de către Avraam. De ce atunci un ocol pentru o sărbătorire a victoriei – un ocol, unii înclină să spună, către un „loc pustiu” – poate fi explicat doar dacă locul nu era cu

adevărat un loc părăsit de Dumnezeu. Era un loc – singurul din Canaan – unde a fost localizat un preot care servea lui Dumnezeu Prea Înalt. Şi întrebarea este, de ce acolo? Ce era aşa de special cu acel loc?

A doua digresiune aparent inutilă trebuie să fi avut legătură cu testarea devotamentului lui Avraam de către Dumnezeu. Abram împlinise deja misiunea sa în Canaan. Dumnezeu îi promisese că răsplata sa va fi mare, şi anume că însuşi Dumnezeu îl va proteja. Miracolul fiului său şi Moştenitor Legal la o vârstă înaintată se întâmplase; Numele lui Abram a fost schimbat în Avraam, „Tatăl unei mulţimi de naţiuni". Pământul fusese promis lui şi descendenţilor săi; promisiunea a fost inclusă într-un legământ care implica şi un ritual magic. Sodoma şi Gomora fuseseră distruse şi toate erau gata pentru a fi date lui Avraam şi fiului său, să se bucure de pace şi linişte la care ei erau cu siguranţă îndreptăţiţi.

Atunci, pe neaşteptate, „era după toate acele lucruri", Biblia spune (Geneze, capitolul 22) „că Dumnezeu l-a testat pe Avraam" spunându-i să meargă într-un anumit loc şi acolo să-l sacrifice pe propriul său fiu:

Ia-l cu tine pe fiul tău Isaac,
Singurul pe care îl iubeşti cel mai mult,
Şi du-te la Pământul lui Moria;
Şi oferă-l acolo ca sacrificiu,
Pe unul dintre munţi
Pe care ţi-l voi arăta ţie.

De ce a hotărât Dumnezeu să-l testeze pe Avraam în acest mod chinuitor, nu explică Biblia. Avraam, gata să îndeplinească porunca divină, a aflat în ultimul moment că era doar un test al devotamentului său. Un înger al Domnului i-a arătat un berbec prins în tufişuri şi i-a spus că acela urma să fie sacrificat, nu Isaac. Dar de ce testul, dacă era nevoie de el, nu a fost făcut acolo unde locuiau Avraam şi Isaac, lângă Beersheba? De unde nevoia de a face o călătorie de trei zile? De ce au mers spre o parte a Canaanului pe care Dumnezeu a identificat-o ca fiind *Pământul lui Moria* şi acolo într-un loc special, pe munte – pe care însuşi Dumnezeu l-a arătat – pentru a face acolo testul?

În primul moment, acolo trebuie să fi fost ceva special în legătură cu locul ales. Citim (Geneza 22:4) că „în a treia zi, Avraam a ridicat ochii şi a văzut locul de la distanţă". Zona era

bogată, în orice caz, cu munţi sterpi; din apropiere şi sigur de la distanţă, toate arătau la fel. Totuşi, Avraam a recunoscut muntele special „de la distanţă”. Trebuie să fi fost ceva special care îl distingea de toţi ceilalţi munţi. Atât de mult încât atunci când chinul s-a terminat, el a dat un nume de neuitat: Muntele Unde Yahve a fost Văzut. Muntele Moria a fost vârful din Ierusalim pe care s-a construit în cele din urmă Templul.

Chiar din vremea în care Ierusalimul a devenit un oraş, el a cuprins trei munţi. Enumeraţi de la nord est la sud vest ei au fost Muntele *Zophim* („Muntele Observatorilor”, numit acum Muntele Scopus în engleză), Muntele *Moria* („Muntele Ghid, Indicator”) în centru şi Muntele *Zion* („Muntele Semnal”); acestea sunt precizări ale funcţiilor care ne amintesc de numele-funcţii ale Oraşelor Călăuză ale lui Anunnaki marcând Nippurul şi Calea Aterizării atunci când portul spaţial fusese în Mesopotamia.

Legendele ebraice spun că Avraam a recunoscut Muntele Moria de la distanţă deoarece el a văzut deasupra „un stâlp de foc ce ajungea de la Pământ la Cer şi un nor ceresc în care se vedea Gloria lui Dumnezeu”. Acest limbaj este aproape identic cu descrierea biblică a prezenţei Domnului peste Muntele Sinai în timpul Exodului. Dar punând astfel de cunoştinţe alături, credem că ceea ce a văzut Avraam şi l-a făcut să identifice muntele ca fiind diferit de ceilalţi munţi de acolo, *a fost marea platformă de pe el*.

O platformă care, deşi mai mică decât Locul Aterizării de la Baalbek, făcea de asemenea parte din facilităţile spaţiale ale lui Anunnaki. Pentru că Ierusalimul (înainte de a se chema Ierusalim), sugerăm noi, a fost Centrul de Control al Misiunii din perioada postdiluviu.

Şi, la fel ca cea de la Baalbek, acea platformă, de asemenea, există încă.

Motivul (pentru prima) şi scopul (pentru a doua) digresiunilor sunt aşadar în centrul atenţiei. Îndeplinirea misiunii sale a fost marcată printr-o sărbătorire formală, inclusiv o binecuvântare preoţească a lui Avraam cu pâine ceremonială şi vin, la locul – singurul loc în Canaan – conectat în mod direct la prezenţa lui *Elohim*. A doua digresiune a fost legată de testul de calificare a lui Avraam pentru un statut de ales *după* distrugerea portului spaţial şi dezmembrarea echipamentelor Centrului de Control al Misiunii; şi pentru a reînnoi acolo legământul în prezenţa succesorului lui Avraam, Isaac. O astfel de reînnoire a legământului divin a urmat imediat după test:

Şi îngerul lui Yahve
l-a chemat pe Avraam pentru a doua oară
din cer, spunând, acesta este cuvântul lui Yahve:
„Acesta este jurământul meu:
Pentru că tu ai făcut acest lucru,
Şi nu ai refuzat pe fiul tău, unicul.
Te voi binecuvânta pe tine
Şi îţi voi înmulţi sământa...
Şi în sământa ta naţiunile Pământului
Vor fi binecuvântate.”

Prin reînnoirea jurământului în acest loc special, însuşi locul – pământ sfinţit de atunci – a devenit parte din moştenirea lui Avraam evreul şi a descendenţilor săi. Promisiunea Divină către Avraam, spusă de către Dumnezeu, urma să se adeverească numai după trecerea timpului şi după sclavia pe un pământ străin pentru 400 de ani. Se spune că 1000 de ani mai târziu descendenţii lui Avraam au luat în posesie muntele sacru, Muntele Moria. Când israeliţii au sosit în Canaan după Exod, ei au aflat că un trib al Jebusiţilor se stabilise în partea de sud a muntelui sacru şi i-au lăsat, pentru că nu sosise timpul să deţină cel mai sfânt pământ. Singura răsplată a primit-o regele David care în cca. anul 1.000 î.Chr, la 1.000 de ani după testarea lui Avraam, a capturat aşezarea iebusită şi a mutat capitala din Hebron în locul pe care Biblia l-a numit Oraşul lui David.

Este important să înţelegem că aşezarea iebusită pe care a cucerit-o David şi noua sa capitală nu a fost „Ierusalim” cum se crede acum, nici chiar „Vechiul Oraş” fortificat. Zona cucerită de David şi cunoscută apoi ca Oraşul lui David a fost pe Muntele Zion, nu Muntele Moria. Chiar şi când succesorul lui David, Solomon, a extins oraşul către nord spre o secţiune numită Ophel (Fig. 74) a fost oprit să depăşească limitele zonei unice la nord. Aceasta arată, sugerăm noi, că *platforma sacră care se extindea către nord spre Muntele Moria exista deja* în vremea lui David şi a lui Solomon.

Aşezarea iebusită nu a fost aşadar pe Muntele Moria şi platforma sa, ci în sudul său. (Locuinţele umane de lângă – şi nu din interiorul – zona sacră erau asemănătoate „centrelor de cult” din Mesopotamia, cum era Ur (vezi Fig. 65) sau chiar oraşul lui Enlil, Nippur, aşa cum arată o hartă actuală a lui Nippur descoperită schiţată pe tăbliţele din lut, Fig. 75).

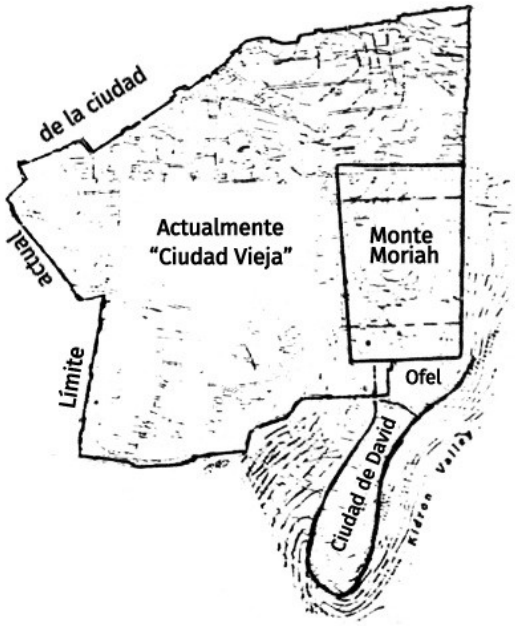

Fig. 74

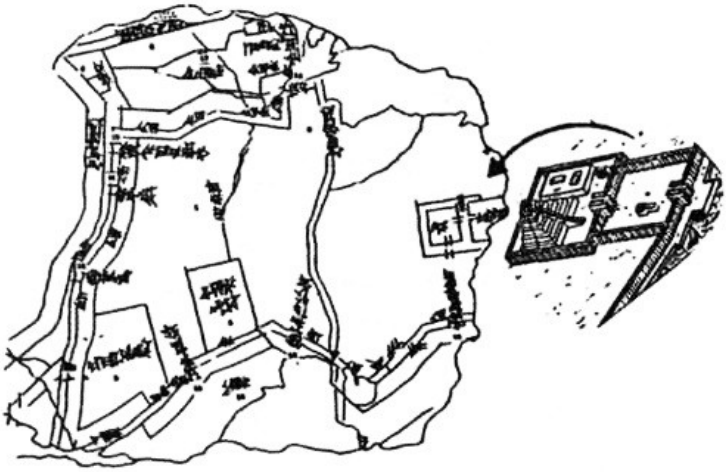

Fig. 75

Una dintre primele acţiuni ale lui David a fost să transfere Chivotul Legământului din ultima sa locaţie temporară în capitală, pentru a pregăti aşezarea lui într-o Casă a lui Yahve potrivită, pe care David avea în plan să o ridice. Dar această onoare, i-a spus Profetul Nathan, nu era de partea lui datorită

sângelui de pe mâinile sale, pe care l-a vărsat în timpul războaielor naţionale şi al conflictelor personale; onoarea, i-a spus el, ar putea reveni fiului său, Solomon. Ceea ce i se permitea să facă în acest timp era să ridice un altar; locul exact pentru aceasta i-a fost arătat lui David de către un „înger al lui Yahve, stând între Cer şi Pământ". I s-a arătat, de asemenea, un *Tavnit* – un model – al viitorului templu şi i s-au dat instrucţiuni arhitecturale detaliate, pe care, la timpul potrivit, el le-a dat lui Solomon, într-o ceremonie publică, spunând:

Toate acestea, în scris prin mâna Sa,
Mi le-a făcut Yahve
Înţelege –
Toate lucrările Tavnit.

(Amploarea acelor indicaţii detaliate pentru templu şi secţiunile sale diverse şi instrumentele rituale pot fi evaluate în Cronici 28:11-19).

În al patrulea an al domniei sale – 480 de ani după începerea Exodului, Biblia spune – Solomon a început construirea Templului, „pe Muntele Moria, cum i-a fost arătat tatălui său." În timp ce cheresteaua a fost tăiată din Pădurea de Stejar din Liban, cel mai pur aur de Ophir a fost adus, iar cuprul pentru bazine speciale a fost exploatat şi topit în celebrele mine ale lui Solomon, însăşi structura sa a trebuit să fie ridicată cu „pietre cioplite şi tăiate, pietre mari şi costisitoare".

Piatra cioplită trebuia pregătită şi tăiată în altă parte la dimensiunea şi forma necesare, deoarece la construirea Templului existau interdicţii cu privire la folosirea instrumentelor din metal. Blocurile din piatră au trebuit transportate şi aduse la locul construcţiei doar pentru asamblare. „Casa, când a fost în construcţie, a fost ridicată din piatră înainte să fie adusă acolo; astfel că acolo nu a fost auzit niciun ciocan, topor sau orice alt instrument din metal cât s-a lucrat la Casă" (Regii 6:7).

A fost nevoie de şapte ani pentru a termina construcţia Templului şi pentru a-l dota cu instrumente ritualice. Atunci, la sărbătorirea următorului An Nou („în a şaptea lună"), regele şi preoţii şi tot poporul au asistat la transferarea Chivotului Legământului în locul său permanent, în Sfânta Sfintelor a Templului. „Nu exista nimic în Chivot cu excepţia celor două tăbliţe din piatră pe care Moise le-a pus acolo" la Muntele Sinai.

Nu mult după ce Chivotul a fost pus sub Heruvimul înaripat, „un nor a umplut Casa lui Yahve”, facându-i pe preoţi să năvălească afară. Atunci, Solomon, stând la altarul care era în curte, s-a rugat la Domnul „care locuieşte în ceruri” să vină şi să se aşeze în Casa Sa. Noaptea, târziu, Yahve i-a apărut lui Solomon în vis şi i-a promis prezenţa sa divină: „Ochii mei şi inima mea vor fi în ea pentru totdeauna”.

Templul a fost împărţit în trei părţi; se intra printr-o poartă mare flancată de doi stâlpi speciali (Fig. 76). Partea din faţă a fost numită *Ulam* („Hol”); partea cea mai mare din mijloc era *Ekhal*, un termen ebraic provenind din sumerianul E.GAL („Marele lăcaş”). Aceasta proteja partea interioară, *Sfânta Sfintelor*. Se numea textual Dvir. – Oratoriul – pentru că în el se afla Chivotul Legământului împreună cu doi Heruvimi pe el (Fig. 77) de la care Dumnezeu vorbise lui Moise în timpul Exodului. Marele altar şi chiuvetele erau în curte, nu în interiorul Templului.

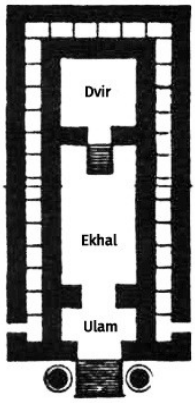

Fig. 76 Fig. 77

Informaţiile biblice şi referinţele, vechile tradiţii şi dovezile arheologice spun fără dubii că Templul construit de Solomon (Primul Templu) se afla peste marea platformă din piatră care domină încă Muntele Moria (cunoscut de asemenea ca Muntele Sfânt, Muntele Domnului sau Muntele Templului). Date fiind dimensiunile Templului şi mărimea platformei, există un consens general cu privire la locul Templului (Fig. 78) şi la faptul că Chivotul Legământului din interiorul Sfintei Sfintelor a fost amplasat pe o stâncă deschisă, o Stâncă sfântă care, potrivit

tradiţiilor, a fost cea pe care Avraam se pregătea să-l sacrifice pe Isaac. Stânca a fost numită în scripturile ebraice *Even Sheti'yah* – „Piatra Fundaţiei" – pentru că era acea stâncă de unde „întreaga lume a fost mişcată". Profetul Ezechiel (38:12) a identificat-o ca fiind Centrul Pământului. Tradiţia a fost atât de înrădăcinată încât artiştii creştini din Evul Mediu au descris locul ca *Centru al Pământului* (Fig. 79 a) şi au continuat să facă asta chiar şi după descoperirea Americii (Fig. 79 b).

Fig. 78

Templul pe care l-a construit (Primul Templu) a fost distrus de regele babilonian Nubocodonosor în anul 576 î.Chr. şi a fost reconstruit după întoarcerea evreilor din Exil din Babilon, 70 de ani mai târziu. Acel Templu reconstruit, cunoscut ca al Doilea Templu, a fost ulterior extins şi consolidat de către regele iudeu Irod, în timpul domniei sale, între anii 36 şi 4 î.Chr. Dar al Doilea Templu, în toate fazele sale, a respectat aspectul original, locaţia şi plasarea Sfintei Sfintelor pe Stânca Sacră. Atunci când arabii au cucerit Ierusalimul, în secolul 7 d.Chr., ei au pretins că de pe Stânca Sacră a urcat Mohamed către cer pentru o vizită nocturnă; ei au consacrat locul prin construirea Cupolei Stâncii (Fig. 80) care să-l adăpostească şi să-l mărească.

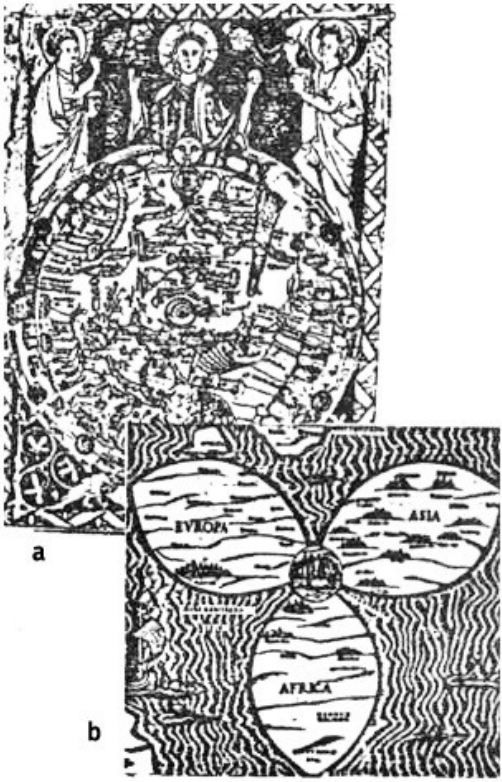

Fig. 79

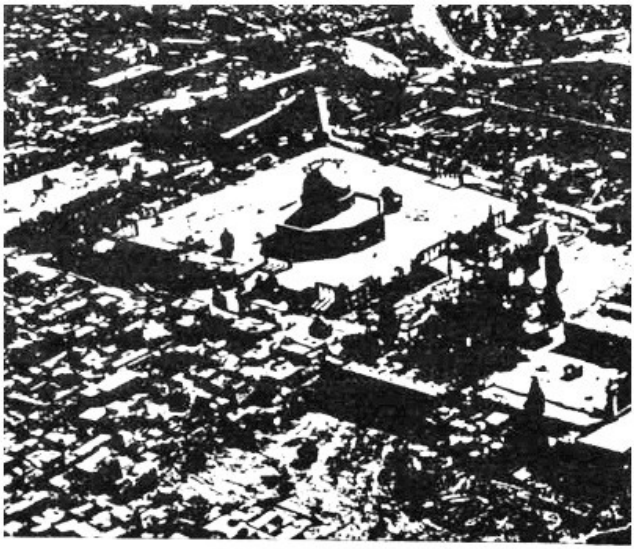

Fig. 80

Geologic, stânca este o revărsare a rocii naturale de dedesubt, proeminentă peste nivelul platformei din piatră de cinci sau şase picioare. Dar este cea mai neobişnuită „revărsare” în mai multe feluri. Faţa sa vizibilă a fost tăiată şi împărţită, cu un unghi de o precizie impresionantă (Fig. 81 a) pentru a forma recipiente şi nişe dreptunghiulare, alungite, verticale şi orizontale de mărimi şi adâncimi diferite. Aceste recipiente şi nişe trebuie să fi avut un scop de cel care făcuse inciziile în piatră. Ceea ce a fost bănuit de multă vreme (ex: Hugo Gressmann, *Altorientalische Bilder zum Alten Testament)* a fost confirmat de către cercetătorii recenţi (cum ar fi Leen Ritmeyer, *Locating the Original Temple Mount)*: Chivotul Legământului şi pereţii de la Sfânta Sfintelor fuseseră amplasate acolo unde se aflau o tăietură dreaptă şi celelalte nişe de pe suprafaţa stâncii.

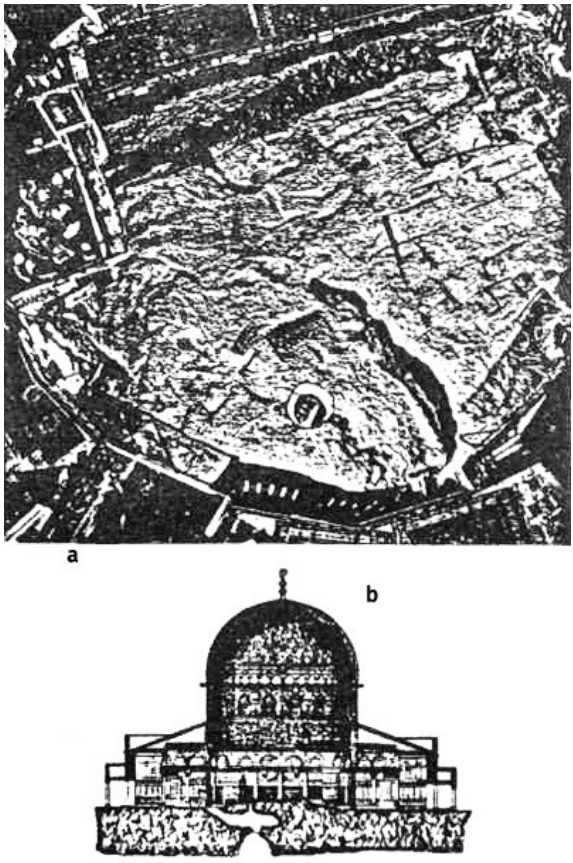

Fig. 81

Implicaţia acestor constatări este că tăieturile şi nişele de pe suprafaţa stâncii datează cel puţin din vremea Primului Templu. Nu există, oricum, nicio menţiune în pasajele relevante din Biblie cu privire la tăieturi făcute de către Solomon; întradevăr, ar putea fi imposibil – din cauza interdicţiilor stricte împotriva folosirii topoarelor din metal sau a celelalte instrumente pe Munte!

Secretul Stâncii Sacre şi a ceea ce stă în vârful ei este amplificat de misterul a ceea ce s-ar putea afla sub ea. Pentru că stânca nu este o simplă revărsare de rocă. *Este o scobitură!*

În fapt, având acordul, se poate coborî pe scări construite de autorităţile arabe şi se ajunge într-o cavernă ca o peşteră al cărei acoperiş din rocă este partea proeminentă de deasupra Stâncii Sacre. Această cavernă – nu se ştie dacă este naturală sau nu – are, de asemenea, nişe şi containere deopotrivă în pereţii din rocă, dar şi în podea (după cum s-a putut vedea înainte, podeaua era acoperită cu covoraşe de rugăciune). La prima vedere se ghiceşte o deschidere într-un tunel întunecat; dar ce este şi unde duce el este un secret bine păstrat de către arabi.

Călătorii secolului al XIX-lea au precizat că această cavernă nu este ultima cavitate legată de Stânca Sacră; ei au spus că există o alta, o cavitate interioară sub ea (Fig. 81 b). Cercetătorii israelieni, alungaţi din zonă, au descoperit cu ajutorul unui radar în sol şi a tehnologiei sonarului că într-adevăr există acolo o încăpere mai mare sub Stânca Sacră.

Aceste încăperi misterioase au dat naştere la speculaţii nu doar cu privire la posibile comori ale Templului sau înscrisuri ale Templului care ar fi putut fi ascunse acolo atunci când Primul Templu, apoi al Doilea Templu erau pe cale să fie cucerite şi distruse.

Există chiar speculaţia potrivit căreia Chivotul Legământului, pe care Biblia a încetat să îl menţioneze după ce faraonul egiptean Sheshak a jefuit (dar nu a distrus) Templul în cca. 950 î.Chr., ar fi putut fi ascuns acolo. Aceasta deocamdată trebuie să rămână doar o speculaţie.

Este sigur totuşi faptul că Profeţii biblici şi Psalmiştii se referă la această Stâncă Sacră când folosesc de obicei termenul „Stânca lui Israel” ca un eufemism pentru „Yahve”. Şi Profetul Isaia (30:29) vorbind de vremurile viitoare ale mântuirii universale în Ziua Domnului, prevesteşte că naţiunile de pe

Pământ vor merge la Ierusalim să se roage Domnului „pe muntele lui Yahve, la stânca lui Israel”.

Muntele Templului este acoperit de o platformă orizontală din piatră de formă perfect dreptunghiulară (datorită contururilor terenului), a cărui mărime este de 1.600 pe 900 picioare, astfel că zona totală din piatră este de aproape 1.500.000 picioare pătrate. Deşi se crede că platforma actuală include secţiuni, la extremitatea sudică şi posibil în nord, care fuseseră adăugate între construirea Primului Templu şi distrugerea celui de-al Doilea Templu, este o certitudine că cea mai mare parte a platformei este originală; acest lucru este sigur în ceea ce priveşte partea ridicată uşor, unde a fost aşezată Stânca Sacră (şi deci Cupola Stâncii).

Aşa cum arată părţile vizibile ale pereţilor de susţinere a platformei şi aşa cum au dezvăluit săpăturile recente, temelia naturală a Muntelui Moria se înclină considerabil de la nord spre sud. Deşi nimeni nu poate spune cu certitudine ce mărime avea platforma în vremea lui Solomon, nici să estimeze precis adâncimea înclinaţiilor care au trebuit umplute, o presupunere este că platforma măsura doar 1.000.000 picioare pătrate şi o medie a adâncimii de 60 picioare (mult mai puţin în nord, mai mult în sud), rezultând o suprafaţă ce necesita 60.000.000 metri cubi (fundaţie, câmp de piatră). Aceasta era o construcţie semnificativă.

Totuşi nicăieri în Biblie nu apare nicio menţiune sau aluzie la o astfel de iniţiativă. Instrucţiunile pentru Primul Templu acoperă pagini întregi în Biblie; este dat fiecare mic detaliu, măsurătorile sunt uimitor de precise, este indicat unde şi ce ustensilă sau obiect trebuie folosit, este specificat cât de lungi trebuie să fie stâlpii care ţin Chivotul şi aşa mai departe. Dar totul se referă la Casa lui Yahve. Niciun cuvânt despre platforma pe care urma să stea; şi aceasta poate însemna doar că platforma deja exista acolo; nu a fost nevoie să fie construită.

Ieşind în evidenţă contrastul complet cu acea lipsă a menţionării sunt cele două referinţe în Samuel II şi Regi I la *Millo*, literalmente „umplerea” – un proiect început de David şi extins de Solomon de a umple partea inclinaţiilor pe colţul sud-estic al platformei sacre, astfel încât să facă posibil ca Oraşul lui David să se extindă către nord, mai aproape de platforma veche. În mod clar, cei doi regi au fost destul de mândri de această realizare şi s-au asigurat că a fost înregistrată în cronicile regale.

(Săpături recente în acea zonă indică oricum faptul că ceea ce s-a făcut a fost să se ridice nivelul înclinat prin construirea unor serii de terase care erau mai mici pe măsură ce se urca; aceasta a fost mult mai simplu decât împrejmuirea primei zone extinse cu pereţi înalţi de susţinere şi umplerea golului cu material).

Această comparaţie întăreşte fără dubii concluzia că nici David, nici Solomon nu au construit marea platformă de pe Muntele Moria cu ziduri imense de siguranţă şi cu cantităţi imense de material de umplere. Toate aceste dovezi arată că platforma exista deja când se urmărea construcţia Templului.

Cine a construit aşadar platforma, cu toate terasamentele şi lucrările din piatră de care a fost nevoie? Răspunsul nostru desigur este: aceiaşi maeştri constructori care au construit platforma de la Baalbeck (şi de fapt, platforma vastă şi precis poziţionată pe care se află Marea Piramidă de la Gizeh).

Marea platformă care acoperă Muntele Templului este înconjurată de pereţi care servesc deopotrivă ca ziduri de rezistenţă şi ca fortificaţii. Biblia spune că Solomon a construit astfel de ziduri, aşa cum au făcut şi regii iudei după el. Părţile vizibile ale zidurilor, în special pe părţile din sud şi est, reproduc construcţii din diferite perioade de mai târziu. Invariabil, nivelurile inferioare (şi deci mai vechi) sunt construite din blocuri de piatră mai mari şi mai bine tăiate. Din aceste ziduri, doar Zidul de Vest, prin tradiţie şi aşa cum a confirmat cercetarea arheologică, a rămas sfânt ca un vestigiu din perioada Primului Templu – cel puţin nivelurile sale inferioare unde piatra cioplită (tăiată perfect în blocurile de piatră) este cea mai mare. De aproape două milenii evreii ţin la acest vestigiu, îl venerează, se roagă la Domnul acolo, caută ajutor introducând bucăţele de hârtie cu rugăminţi către Domnul printre pietre, plângând distrugerea Templului şi împrăştierea poporului evreiesc – astfel încât, în timp, cruciaţii şi alţi cuceritori ai Ierusalimului au poreclit Zidul Vestic „Zidul Plângerii”.

Până la reunificarea Israelului, în 1967, Zidul de Vest nu era decât o bucată de zid de aproximativ 100 de picioare care se strecura printre case. În faţă a fost lăsat un spaţiu îngust pentru cei care se roagă şi pe ambele părţi având casă peste casă, acesta se întinde pe Muntele Sfânt. Atunci când casele au fost mutate, s-a format o mare piaţă în faţa Zidului Vestic şi a fost realizată o extindere a sa spre colţul său sudic (Fig. 82). Şi pentru prima dată în aproape două milenii, s-a realizat că zidurile de susţinere se extind în jos aproape la fel de mult ca cele aflate

deasupra a ceea ce s-a considerat nivelul solului. Aşa cum arată partea vizibilă în zilele noastre a „Zidului Plângerii”, nivelurile inferioare erau mai mari, mai bine împărţite şi desigur mult mai vechi.

Fig. 82

Partea extinsă către nord a Zidului de Vest este o provocare şi promite secrete vechi.

Acolo, căpitanul Charles Wilson a făcut cercetări în anii 1860 la o arcadă (care încă îi poartă numele) care duce spre nord la un pasaj ca un tunel, iar la vest către o serie de camere cu arcade şi bolte. Mutarea locuinţelor din zonă a dezvăluit faptul că actualul nivel al solului se întinde peste câteva niveluri inferioare, acum subterane, niveluri cu structuri antice care includeau mai multe pasaje şi arcade. Cât de departe în jos şi spre nord s-au extins toate acestea? Acesta a fost un mister pe care arheologii israelieni au început în sfârşit să-l discute.

La final, ceea ce au descoperit era zguduitor.

Folosind informaţii din Biblie, din Cartea Macabeilor şi din scrierile istoricului evreu roman Josephus (şi luând în considerare

chiar legenda medievală potrivit căreia regele David cunoştea un drum care urca pe Munte din vest), arheologii israelieni au ajuns la concluzia că Arcada lui Wilson era o cale de intrare spre ceea ce trebuie să fi fost în vremurile vechi o alee exterioară care mergea de-a lungul Zidului de Vest şi că însăşi Zidul s-a extins către nord cu sute de metri. Curăţarea amănunţită a dărâmăturilor, confirmând acele presupuneri, a dus la deschiderea în 1996 a „Tunelului arheologic" (eveniment ce a ţinut paginile ziarelor pentru mai multe motive).

Extinzându-se cu aproximativ 1600 de picioare de la începutul său la Arcada lui Wilson către ieşirea sa la Via Dolorosa (unde Iisus a mers purtând crucea), Tunelul Zidului Vestic descoperă şi expune rămăşiţe de străzi, tuneluri de apă, bazine, arcade, structuri şi pieţe din vremurile bizantină, romană, irodiană, hasmoneană şi biblică. Emoţia şi experienţa misterioasă a trecerii prin tunel în adâncimea nivelului solului sunt asemănătoare unei călătorii cu maşina timpului – înapoi în trecut cu fiecare pas.

Peste tot vizitatorul poate vedea – şi atinge – părţi din rămăşiţele zidului vestic din cele mai vechi timpuri. Niveluri care au fost ascunse de milenii sunt expuse acum. În cea mai nordică parte a tunelului se poate vedea roca naturală de bază care se înclină în sus. Dar cea mai mare surpriză pentru vizitator, dar şi pentru arheologi, se află în cea mai sudică secţiune a zidului descoperit:

Acolo – la nivelul vechi al străzii, dar nu şi cel mai de jos nivel – au fost amplasate blocuri masive din piatră, iar deasupra lor, patru blocuri imense, fiecare cântărind sute de tone!

În acea parte a Zidului Vestic, o secţiune de 120 de picoare este făcută din blocuri de piatră care au înălţimea uluitoare de 11 picioare, aproape dublu decât mărimea şi aşa neobişnuită a blocurilor care formează nivelul de dedesubt. Doar patru blocuri din piatră formează această secţiune: unul dintre el are 42 de picioare lungime (Fig. 83); altul are 40 de picioare lungime şi al treilea peste 25 de picioare lungime. Radarul subteran şi celelalte instrumente au arătat că aceste pietre se află la o adâncime de 14 picioare. Cea mai mare dintre cele trei este aşadar o masă din piatră de aproximativ 6.500 picioare cub, cântărind 1.200.000 pounds[1], adică aproape 600 de tone! O alta

[1] 1 pounds = livre, 1.200.000 livre = 600.000g = 600 kg (n. red.)

ceva mai mică are aproape 570 de tone, iar a treia aproape 355 tone.

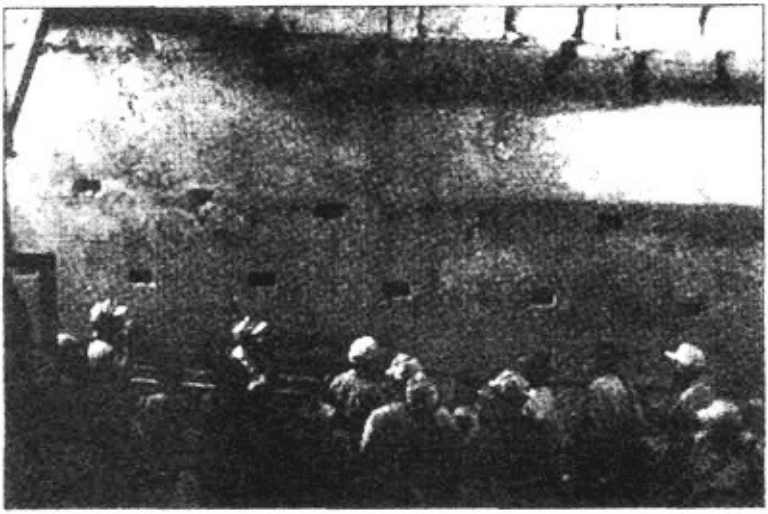

Fig. 83

Acestea sunt mărimi şi greutăţi peste orice etalon de măsurare; blocurile folosite la construirea Marii Piramide de la Gizeh aveau 2,5 tone fiecare, cea mai mare cântărind aproape 15 tone. Întradevăr, singura comparaţie care ne vine în minte se referă la cele trei construcţii Trilithon de la marea platformă din Baalbeck, care de asemenea formează un nivel deasupra mai mic, dar de asemenea cu blocuri colosale din piatră (Fig. 72).

Cine ar fi putut amplasa astfel de blocuri colosale din piatră şi pentru ce?

Deoarece blocurile de piatră sunt îndreptate spre marginile lor, arheologii cred că sunt din perioada celui de-al Doilea Templu (sau mai exact din perioada irodiană, primul secol d.Chr). Dar chiar cei care consideră că platforma originală din piatră a fost mai mică decât cea actuală, sunt de acord cu faptul că partea centrală care cuprinde Stânca Sacră, şi căreia îi aparţine zidul masiv, a existat din vremea Primului Templu. La acea vreme, interzicerea folosirii instrumentelor din fier (aceasta era din vremea lui Iosua) era respectată cu stricteţe. Toate blocurile din piatră folosite de Solomon, fără excepţie, erau exploatate, tăiate, împărţite şi pregătite în altă parte, pentru a fi aduse apoi la locul respectiv pentru asamblare. Faptul că aşa s-a

întâmplat cu privire la uriaşele blocuri din piatră despre care vorbim este confirmat în plus prin faptul că ele nu fac parte din piatra locală; aceasta se află dedesubtul ei şi are o nuanţă diferită, (în fapt, ultimele descoperiri din Ierusalimul de vest arată că ele ar fi putut veni dintr-o carieră de acolo). Cum au fost ele transportate şi ridicate la nivelul cerut, apoi împinse pe amplasamentul necesar rămân întrebări la care arheologii nu pot da răspunsuri.

Oricum, s-a oferit un răspuns la întrebarea pentru ce. Arheologul şef al şantierului, Dan Bahat, scriind în *Biblical Archaeology Review*, spunea: „Credem că pe cealaltă parte (estică) a zidului vestic la acest punct, sub Muntele Templului, este o sală imensă; teoria noastră este că Nivelul Superior” (cum s-a numit această parte) „a fost instalat pentru susţinere şi serveşte ca o contra pondere la bolta interioară”.

Secţiunea cu blocurile imense din piatră se află doar la sud de locul Stâncii Sacre. Pentru a arăta, cum facem noi, că acea secţiune masivă era necesară pentru impactul greu legat de funcţionarea locului ca un Centru de Control al Misiunii cu echipamentele sale instalate pe ea şi în interiorul Stâncii Sacre. În cele din urmă, aceasta pare să fie singura explicaţie plauzibilă.

11. UN TIMP AL PROFEŢIEI

A fost amânarea începutului construcţiei Templului Ierusalimului datorată unui motiv anume – vărsare de sânge pe care a făcut-o David printre duşmani în războaie şi certuri – sau a fost acesta doar o scuză, ascunzând un alt motiv mai profund?

Unii consideră că este ciudat că, în urma amânării, intervalul de timp care a trecut de la reînnoirea legământului cu Avraam (şi cu Isaac, de asemenea, cu aceeaşi ocazie) pe Muntele Moria până la începutul construirii Templului a fost de exact 1.000 de ani. Este ciudat, deoarece exilul lui Marduk a durat de asemenea 1.000 de ani; şi asta pare să fie mai mult decât o simplă coincidenţă.

Biblia arată clar că sincronizarea construirii Templului a fost decisă de însuşi Dumnezeu; deşi detaliile arhitecturale şi chiar un model erau gata, El a fost cel care a zis, prin Profetul Nathan: Nu încă, nu David, ci următorul rege, Solomon. De asemenea, este evident că nu Marduk însuşi a fost cel care a stabilit timpul pentru sfârşitul exilului său. Într-adevăr, el a strigat aproape cu disperare: Până când? Şi aceasta trebuie să fi însemnat că sfârşitul zilelor sale de exil era necunoscut pentru el; acesta a fost decis de ceea ce trebuie să se fi numit Soarta – sau, în mod deliberat, de o mână nevăzută a Domnului Domnilor, Dumnezeul pe care evreii l-au numit Yahve.

Concepţia că un mileniu – 1000 de ani – semnifică mai mult decât un eveniment calendaristic, prevestind evenimente apocaliptice, este de obicei considerat ca provenind din relatarea vizionară a Apocalipsei, capitolul 20, în care se prezicea că „Dragonul, acel Şarpe bătrân, care este Răul şi Satan”, „va fi legat pentru 1.000 de ani, aruncat într-o groapă şi închis acolo pentru 1.000 de ani, incapabil să înşele naţiunile”, „până se vor împlini cei 1.000 de ani”. Atunci urma vremea în care Gog şi Magog vor fi implicaţi într-un război mondial”; se va petrece Prima Înviere a morţilor şi Vremurile Mesianice vor veni.

Acele cuvinte vizionare, introducând în creştinism conceptul (şi aşteptarea) unei apocalipse milenare, au fost scrise în primul secol d.Chr. Aşadar, deşi cartea numeşte Babilonul ca «imperiu

al răului», oamenii de ştiinţă şi teologii cred că acela a fost numele de cod pentru Roma.

Dar chiar şi aşa, este semnificativ faptul că datele din Apocalipsă le amintesc pe cele ale Profetului Ezechiel (secolul 6 î.Chr), care a avut o viziune a învierii morţilor în Ziua Domnului (capitolul 37) şi războiul mondial al lui Gog şi Magog (capitolele 38, 39); va avea loc, a spus Ezechiel, „la Sfârşitul Anilor". „Totul a fost prezis, a spus el, de Profetul lui Yahve în Zilele Vechi", „care a profeţit atunci despre Ani".

„Anii" care urmează să se împlinească, numărătoare până la „Sfârşitul Anilor". Au fost întradevăr multe secole înaintea vremii lui Ezechiel, când Biblia a dat un indiciu:

O mie de ani,
În ochii tăi.
Sunt dar ca o zi care a trecut.

Afirmaţia, în Psalmul 90:4, este atribuită în Biblie lui Moise însuşi; aplicarea a 1.000 de ani la măsurătoarea timpului divin ne duce înapoi, cel puţin la vremea Exodului. Întradevăr, Deuteromul (7:9) atribuie ca durată a Legământului lui Dumnezeu cu Israel o perioadă de „1.000 de generaţii", iar în Psalmul lui David compus atunci când Chivotul Legământului a fost adus în Oraşul lui David, durata de 1.000 de generaţii a fost amintită încă o dată (Cronici 16:15). Ceilalţi Psalmi folosesc în mod repetat numărul „o mie" pentru Yahve şi minunile sale; Psalmul 68:18 dă chiar cifra de 1.000 de ani ca durată a Carului lui Elohim.

Cuvântul ebraic pentru „o mie", *Eleph*, este scris cu trei litere *Aleph* („A"), *Lamed* („L") şi *Peh* („P" sau Ph), care poate fi citit ca *Aleph*, însemnând prima literă din alfabet, iar numeric „1". Adunând împreună cele trei litere, avem valoarea numerică 111 (1 + 30 + 80), care poate fi luată ca o triplă afirmaţie a Unicităţii lui Yahve şi a monoteismului, „Unul" fiind un cuvânt cod pentru „Dumnezeu". Nu întâmplător, aceleaşi trei litere rearanjate (P-L-A) dau Peleh – o minune a minunilor, un epitet pentru munca lui Dumnezeu şi misterele Cerului şi Pământului care sunt dincolo de înţelegerea umană. Acele minuni ale minunilor se referă în principal la lucrurile create şi prezise în trecutul îndepărtat: ele sunt, de asemenea, subiect al cercetării lui Daniel atunci când căuta să afle divinul Sfârşit al Zilelor (12:6).

Acele versete privind perioada milenară par, aşadar, să fie roţi în interiorul roţilor. Înţelesuri în înţelesuri, coduri în coduri: nu doar calculul numeric continuu al trecerii timpului, dar şi durata încorporată a Legământului, o afirmaţie codată a monoteismului şi o profeţie cu privire la mileniu şi la Sfârşitul Zilelor.

Şi aşa cum arată clar Biblia, cei 1.000 de ani a căror numărătoare a început prin construirea Templului – coincizând cu ceea ce este numit acum ultimul mileniu d.Chr – a fost un timp al profeţiei.

Pentru a înţelege evenimentele şi profeţiile din ultimul mileniu, trebuie să întoarcem ceasul în urmă la mileniul precedent, la catastrofa nucleară şi la presupusa supremaţie a lui Marduk.

Textele Plângerii, descriind ravagiile şi distrugerea care au năpădit Sumerul şi Akkadul ca un nor nuclear mortal plutind către Mesopotamia, descriu foarte viu cum zeii sumerieni şi-au abandonat în grabă „centrele de cult” pe măsură ce Vântul Rău se îndrepta către ei. Unii „s-au ascuns în munţi”, alţii „au fugit pe câmpii îndepărtate”. Inanna lăsându-şi posesiunile în urmă, a navigat către Africa într-un vas submersibil: soţia lui Enki, Ninki, „zburând ca o pasăre” a plecat către Abzu, în Africa, unde a căutat să fie în siguranţă spre nord; Enlil şi Ninlil au plecat către destinaţii necunoscute, aşa cum a făcut şi celibatara Ninharsag. În Lagash, zeiţa Bau a rămas singură pentru că Ninurta plecase de la explozia nucleară; ea „a vărsat lacrimi amare pentru templul ei” şi a zăbovit acolo; rezultatul a fost tragic, pentru că „în acea zi furtuna a prins-o, ca şi cum era o muritoare, furtuna a luat-o cu ea”.

Lista zeilor fugari continuă până ajunge la Ur şi la zeităţile sale. Acolo, aşa cum am menţionat deja, Nannar/Sin a refuzat să creadă că soarta oraşului său a fost pecetluită. Într-o lamentaţie pe care ea însăşi a scris-o ulterior, soţia sa, Ningal, a descris cum în ciuda mirosului respingător al morţilor ale căror cadavre umpleau oraşul, ei au rămas „şi nu au fugit”. Nu au fugit nici în noaptea care a urmat acelei zile îngrozitoare. Dar dimineaţă, cei doi zei, retraşi în camera subterană a ziguratului, au înţeles că oraşul era condamnat şi au plecat şi ei.

Norul nuclear, schimbat către sud de vânturi, a ocolit Babilonul; şi asta a fost luat ca un semn susţinând primirea de către Marduk a celor 50 de nume ca un indiciu al supremaţiei

sale meritate. Primul său pas a fost să îndeplinească sugestia tatălui său că înşişi Anunnaki au construit pentru el templul său/casa sa în Babilon, E. SAG IL („Casa Conducătorului Măreţ”). Pentru asta a fost adăugat în zona sacră un alt templu pentru sărbătorirea Anului Nou şi citirea poemului revizuit *Enuma elish*; numele său, E.TEMEN.AN.KI („Casa Fundaţiei Cer-Pământ”) dorea în mod clar să arate că el a înlocuit DUR.AN.KI al lui Enlil („Legătura Cer-Pământ”), care fusese în centrul Nippurului când era Centrul de Control al Misiunii.

Cercetătorii nu au dat suficientă atenţie chestiunii matematicilor din Biblie, lăsând nediscutat ceea ce ar fi trebuit să fie considerat un mister: De ce Biblia ebraică a adoptat complet sistemul zecimal, deşi Avraam era un *Ibri* – un sumerian din Nippur – şi toate poveştile din Geneză (cum se reflectă în Psalmi şi oriunde) se bazează pe textele sumeriene? De ce nu se regăseşte deloc sistemul sexagesimal sumerian („bază 60”) în numerologia biblică – o practică care a culminat în conceptul mileniului?

Unii se întreabă dacă Marduk ştiuse despre această chestiune. El marcase supremaţia sa prin proclamarea Anului Nou (acela al Berbecului), prin revizuirea calendarului şi construirea unei noi Porţi a Zeilor. În aceşti paşi se poate distinge dovada unor noi matematici – o schimbare tacită de la sistemul 60 la cel zecimal.

Punctul central al acelor schimbări era templul zigurat ridicat în onoarea sa, pe care Enki îl indicase să fie construit de către înşişi Anunnaki. Descoperirile arheologice făcute la rămăşiţele sale (după reconstruiri repetate), precum şi informaţiile oferite de tăbliţe cu date arhitecturale precise, dezvăluie faptul că ziguratul s-a ridicat în şapte nivele, cel mai înalt dintre el servind ca locuinţă actuală a lui Marduk. Planificat (după cum a pretins însuşi Marduk) „după scrierile Cerurilor înalte”, acesta avea o structură pătrată a cărei bază sau prim nivel măsura 15 gar (aprox 110 picioare); deasupra sa era al doilea nivel, mai mic şi mai scurt; şi tot aşa, până ce întregul templu ajungea la o înălţime combinată de 300 de picioare, la fel ca baza sa. Rezultatul a fost un cub a cărui circumferinţă era de 60 gar în fiecare dintre cele trei dimensiuni, dând structurii numărul cerestru 3.600 când înmulţim (60 X 60) şi 216.000 când triplăm (60 X 60 X 60). Dar în acel număr a fost ascunsă o schimbare către sistemul zecimal, pentru că el reprezintă numărul zodiacal 2.160 înmulţit cu 100.

Cele patru colţuri ale ziguratului au fost orientate cu precizie către cele patru puncte cardinale ale busolei. Aşa cum au arătat studiile paleoastronomilor, înălţimea repartizată fiecăruia dintre cele şase niveluri a fost calculată cu precizie pentru a permite observaţiile cereşti pentru fiecare locaţie geografică specială. Scopul ziguratului aşadar nu era doar de a depăşi construcţia Ekur de odinioară a lui Enlil, ci să preia funcţiile astronomice/calendaristice ale lui Nippur.

Aceasta a fost pusă în practică prin revizuirea calendarului – o chestiune de prestigiu teologic, dar şi de necesitate deoarece schimbarea zodiacală (de la Taur la Berbec) – avea nevoie de asemenea, de o ajustare a unei luni în calendar dacă *Nissan* („Purtătorul Stindardului”) urma să fie prima lună şi luna echinocţiului de primăvară. Pentru a face asta, Marduk a poruncit ca ultima lună din an, *Addaru*, urma să fie dublată anul acela. (Procedeul dublării lui Addar de şapte ori într-un ciclu de 19 ani a fost adoptat în calendarul ebraic ca o metodă de realiniere periodică a anilor lunari şi solari).

Cum a fost în Mesopotamia, la fel a fost şi cu calendarul revizuit în Egipt. Conceput acolo de Thoth, al cărui „număr secret” era 52, acesta împărţea anul în 52 de săptămâni de 7 zile fiecare, rezultând un an solar de doar 364 de zile (o chestiune abordată în *Cartea lui Enoh)*. Marduk (la fel ca Ra) a instituit în schimb un an bazat pe împărţirea în 10: el a împărţit anul în 36 „decani” de 10 zile fiecare; cele 360 de zile care au rezultat au fost urmate atunci de cinci zile speciale, pentru a completa până la 365.

Noua Eră inaugurată de Marduk nu a fost una a monoteismului. Marduk nu s-a declarat pe sine însuşi singurul zeu; într-adevăr, el avea nevoie de ceilalţi zei să fie prezenţi şi să-l aclame ca suprem. În acest scop el a creat în zona sacră a altarelor mici temple şi reşedinţe pentru toţi ceilalţi zei principali şi i-a invitat să-şi facă acolo propriile lor case. Nu este nicio indicaţie în niciun text referitoare la acceptarea invitaţiei de către ceilalţi zei. De fapt, în perioada aproximativă în care se presupune că dinastia regală a lui Marduk a fost instaurată în Babilon, în cca. anul 890 î.Chr., zeii dezbinaţi au început să-şi stabilească propriile lor noi domenii în Mesopotamia.

Printre ele, de remarcat a fost Elam în est, cu Susa (mai târziu biblicul Shushan), capitala sa şi Ninurta ca zeu suprem. În vest, un regat a cărei capitală a fost numită Mari (din termenul *Amurru*, Cel Vestic), a înflorit pe malul vestic al fluviului Eufrat;

palatele sale magnifice erau decorate cu picturi murale arătând-o pe Ishtar învestind regele (Fig. 84), dovedind prezenţa acelei zeiţe acolo. Pe pământurile muntoase ale hitiţilor, unde aceştia îl venerau deja pe cel mai mic dintre fiii lui Enlil, *Adad*, cu numele său hitit *Teshub* (Zeul Vântului/Furtunii), a început să se ridice un regat cu putere şi aspiraţii imperiale. Între domeniul hitiţilor şi Babilonia s-a ridicat un nou regat – acela al Asiriei – cu un panteon identic celui al Sumerului şi Akkadului, cu excepţia zeului naţional care se numea *Ashur* – „Cel Care Vede”. El îmbină puterile şi identităţile lui Enlil şi Anu, iar descrierile sale ca un zeu în interiorul unui obiect circular înaripat (Fig. 85) domină monumentele asiriene.

Fig. 84

Iar în îndepărtata Africă exista Egiptul, Regatul Nilului. Dar acolo o perioadă haotică, numită de cercetători A doua Perioadă Intermediară, a determinat ieşirea ţării de pe scena internaţională până la aşa-numitul Nou Regat, care a început în cca. anul 1.650 î.Chr.

Fig. 85

Cercetătorii găsesc cu greu o explicaţie la întrebarea de ce a devenit agitat vechiul Orient Apropiat în acea perioadă. Noua dinastie (a 17-a) care a preluat controlul în Egipt s-a extins cu o fervoare imperială, intrând în Nubia în sud, Libia în vest şi terenurile de-a lungul coastei Mediteranei în est. Pe domeniile hitiţilor, un nou rege a trimis armata de-a lungul barierei Munţilor Taurus şi de-a lungul coastei Mediteranei; succesorul său a invadat Mari. În Babilon, poporul casiţilor, apărut de niciunde (de fapt din regiunea montană nord estică de la graniţa cu Marea Caspică) a atacat Babilonul şi a adus sfârşitul brusc al dinastiei care începuse cu Hammurabi.

Deoarece fiecare naţiune pretindea că porneşte războiul în numele sau la poruncile zeului său naţional, conflictele în creştere ar fi putut fi interpretate ca o bătălie între zei prin intermediul oamenilor. Un indiciu care pare să confirme aceasta este faptul că numele teoforice ale faraonilor din dinastia 18 au renunţat la prefixul sau sufixul Ra sau Amon în favoarea lui Thoth. Schimbarea care a început cu Tutmes I (uneori spus Tutmos) în 1.525 î.Chr., a marcat de asemenea şi începutul represiunii israeliţilor. Motivul invocat de faraon este edificator: Lansând expediţiile militare către Naharin, pe Eufratul Superior, el se temea că israeliţii ar fi putut deveni o coloană a cincea internă. Motivul? Naharin era foarte aproape de zona unde era aşezat Harran şi unde poporul era alcătuit din descendenţii rudelor Patriarhilor.

Pe cât de mult explică raţiunile opresiunii israeliţilor, pe atât face inexplicabil de ce şi mai ales pentru ce au trimis egiptenii –

care îl venerau acum pe Thoth – armate pentru a cuceri Harran. Este un mister care ne rămâne în memorie.

Expediţiile militare, pe de o parte, şi asuprirea israeliţilor, culminând cu edictul care cerea uciderea tuturor nou-născuţilor israeliţi de sex masculin, a ajuns la un apogeu în vremea lui Tutmes III şi l-a obligat pe Moise să fugă după ce a ridicat poporul său. El s-a putut întoarce în Egipt din pustiul Sinaiului numai după moartea lui Tutmes III, în 1.450 î.Chr. După 17 ani, după solicitări repetate şi o serie de nenorociri aduse de către Yahve peste „Egipt şi zeii săi”, israeliţii au fost lăsaţi să plece şi a început Exodul.

Două întâmplări menţionate în Biblie şi o schimbare majoră în Egipt indică implicaţiile teologice asupra celorlalte popoare ca un rezultat al miracolelor şi minunilor atribuite lui Yahve în sprijinul poporului său ales.

„Şi când Jethro, Preotul Midian, socrul lui Moise, a auzit de tot ce a făcut Dumnezeu pentru Moise şi pentru poporul său, Israel” citim în capitolul 18 din Exodul, el a venit în tabăra israeliţilor şi, după ce a ascultat întreaga poveste a lui Moise, Jethro a spus: „Acum ştiu că Yahve este mai mare decât toţi zeii”; şi a oferit sacrificii lui Yahve. Următoarea întâmplare (descrisă în Numeri, capitolele 22-24) a avut loc atunci când regele moabit l-a reţinut pe clarvăzătorul Bile'am (tradus şi cu numele Bala'am) să oprească înaintarea israeliţilor. Dar „spiritul lui Dumnezeu a venit peste Bilam” şi într-o „viziune divină” el a văzut cum Casa lui Iacov a fost binecuvântată de Yahve şi cum cuvântul Său nu putea fi anulat.

Recunoaşterea de către un preot neevreu şi clarvăzător a puterilor şi supremaţiei lui Yahve a avut un efect neaşteptat asupra familiei regale egiptene. În 1.379 î.Chr. – chiar când israeliţii îşi făceau intrarea în Canaan – un nou faraon şi-a schimbat numele în Akenaten – Aten fiind reprezentat de Discul Înaripat (Fig. 86), a mutat capitala într-un loc nou şi a început să venereze un singur zeu. A fost un experiment de scurtă durată, căruia preoţii lui Amon-Ra i-au pus capăt rapid... De scurtă durată a fost de asemenea conceptul de pace universală care însoţea credinţa într-un Dumnezeu universal. În 1.296 î.Chr., armata egipteană care a invadat regiunea Harran a fost înfrântă decisiv de către hitiţi, în bătălia de la Kadesh (unde este acum Libanul).

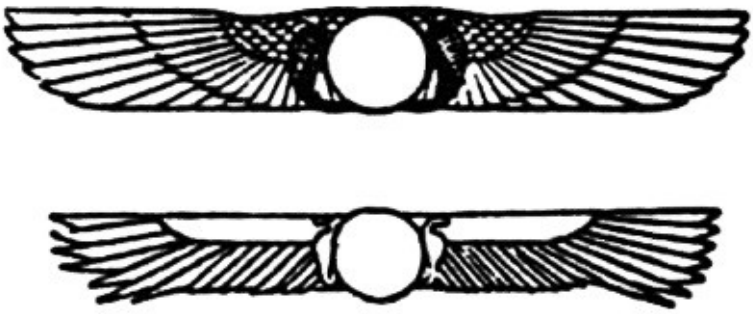

Fig. 86

Deoarece hitiţii şi egiptenii s-au epuizat reciproc, era momentul acum pentru asirieni să se afirme ei înşişi. O serie de incursiuni în toate direcţiile a culminat cu recucerirea Babilonului de către regele asirian Tukulti – Ninurta I – un nume teoforic ce indica loialitatea religioasă – şi stăpânirea zeului Babilonului, Marduk. Ceea ce a urmat este tipic pentru politeismul timpului: Departe de a denigra zeul, el a fost adus în capitala asiriană şi, când a venit vremea pentru ceremoniile Anului Nou, Marduk, şi nu Ashur, a fost acela care a apărut în vechile ritualuri. Această „unificare a bisericilor”, pentru a folosi o expresie, nu a reuşit să oprească epuizarea printre regatele cândva imperiale; şi pentru următoarele câteva secole, cele două puteri de odinioară ale Mesopotamiei s-au alăturat Egiptului şi Regatului hitit în procesul de micşorare a zelului cuceritor.

Fără îndoială retragerea tentaculelor imperiale a făcut posibilă evoluţia spre prosperitate a oraşelor-state din vestul Asiei, în mod special de-a lungul coastei Mediteranei, în Asia Mică, chiar în Arabia. Ridicarea lor, oricum, a devenit o atracţie pentru migraţii şi invadări din toate direcţiile. Invadatori care veneau în vapoare – „Popoarele Mării” cum i-au numit egiptenii – au încercat să se stabilească în Egipt şi au sfârşit prin a cuceri coasta Canaanului. În Asia Mică, grecii au trimis o mie de nave împotriva Troiei. Popoare care vorbeau limbi indoeuropene şi-au făcut drum în Asia Mică, apoi în jos către fluviul Eufrat. Înaintaşii perşilor au năvălit în Elam. În Arabia triburile care au devenit înstărite prin controlul rutelor de comerţ, au pus ochii pe pământurile fertile de la nordul ei.

În Canaan, obosiţi de bătăliile frecvente purtate între ei de către regii oraşelor şi domni peste tot în jurul lor, israeliţii au

cerut lui Yahve prin înaltul Preot Samuel: Fă-ne o singură naţiune, dă-ne un rege!

Primul dintre ei a fost Saul; după el a venit David şi s-a făcut apoi transferul capitalei la Ierusalim.

Biblia prezintă Oamenii Domnului în timpul acelei perioade, numindu-i chiar „profeţi" în strictul sens al cuvântului: „purtători de cuvânt" ai lui Dumnezeu. Ei au dus mesajele divine, dar erau mai mult prin oracolele preoţeşti cunoscute celor din antichitate.

Doar după construirea Templului lui Yahve acea profeţie – prezicerea lucrurilor ce urmau să se întâmple – a început să se răspândească. Şi nu era nimic asemănător profeţiilor ebraice din Biblie, care îmbinau predicile referitoare la dreptate şi moralitate cu prezicerea lucrurilor ce urmau să vină, sau oriunde în lumea veche.

Perioada care acum este numită retrospectiv primul mileniu î.Chr. era de fapt *ultimul mileniu* din povestea omului de 4.000 de ani care a început cu ridicarea civilizaţiei sumeriene. Centrul dramei umane a cărei poveste am spus-o în *Cronicile Pământului* era holocausul nuclear, căderea Sumerului şi Akkadului şi predarea ştafetei lui Avraam şi urmaşilor săi. Acela a fost momentul de cumpănă după primii 2.000 de ani. Acum, următoarea jumătate a poveştii, ultimele două milenii cu ceea ce a început în Sumer şi o vizită pe Pământ a lui Anu, în cca. anul 3.760 î.Chr., va duce de asemenea, către un sfârşit.

Acesta, într-adevăr, este firul de legătură a marilor profeţii biblice din acea vreme: Ciclul urmează să se închidă, ceea ce a fost prezis la începutul Anilor urmează să se adeverească la Sfârşitul Anilor.

Omenirii i s-a dat ocazia să se căiască, să se întoarcă la dreptate şi moralitate, să recunoască faptul că există un singur Dumnezeu, chiar un Dumnezeu al lui *Elohim* însăşi. Cu fiecare lume, viziune, actul simbolic al Profeţilor strigă mesajul: Timpul se scurge; mari evenimente urmează să se întâmple. Yahve nu caută moartea celor care fac rău – El vrea întoarcerea lor către dreptate. Oamenii nu îşi pot controla Destinul, dar pot controla Soarta; oameni, regi, naţiuni pot alege cursul pe care să îl urmeze. Dar dacă răul va predomina, dacă nedreptatea va conduce relaţiile dintre oameni, dacă naţiunile vor continua să ridice sabia împotriva altor naţiuni, toate vor fi judecate şi condamnate în Ziua Domnului.

Aşa cum însăşi Biblia ne informează, nu a fost un mesaj către o audienţă receptivă. Înconjuraţi de popoare care păreau să ştie

pe cine venerează, evreilor li s-a cerut să adere la standarde stricte cerute de un Dumnezeu nevăzut, unul a cărui imagine era pur şi simplu necunoscută. Adevăraţii profeţi ai lui Yahve au avut mână liberă să se confrunte cu «falşii profeţi» care pretindeau de asemenea că spun cuvântul Domnului. Sacrificiile şi donaţiile către Templu vor ispăşi toate păcatele, spuneau ultimii; Yahve nu vrea sacrificiul vostru ci să trăiţi în dreptate, spunea Isaia; Nu, nu, vine Pacea, spuneau falşii profeţi.

Pentru a fi crezuţi, Profeţii biblici au recurs la miracole – aşa cum Moise, învăţat de Dumnezeu, a recurs la miracole pentru a obţine de la faraon eliberarea israeliţilor, apoi pentru a-i convinge pe israeliţi de atotputernicia lui Yahve.

Biblia descrie în detaliu greutăţile cu care s-a confruntat profetul Ilie în timpul domniei (în nordul regatului, Israel) lui Ahab şi a soţiei sale feniciene Izabela, care a adus cu ea venerarea zeului Canaanit, Ba'al. După ce şi-a creat reputaţia făcând o femeie sărmană să aibă pentru totdeauna făină şi ulei şi după ce înviase un băiat care murise, cea mai mare provocare a lui Ilie a fost o confruntare cu „profeţii lui Ba'al” pe Muntele Cârmei. Cine era „adevăratul profet” urma să se hotărască în faţa unei mari mulţimi de oameni în fruntea căreia se afla regele, prin realizarea unui miracol: a fost pregătit un sacrificiu pe o grămadă de lemne, dar nu a fost aprins niciun foc – focul urma să vină din cer. Profeţii lui Ba'al s-au rugat în numele lui Ba'al de dimineaţă până la prânz, dar nu a fost niciun sunet sau răspuns (Regi I, capitolul 18). Batjocorindu-i, Ilie a spus: „Probabil că zeul vostru doarme – de ce nu îl strigaţi mai tare?” Şi ei aşa au făcut, dar nimic nu s-a întâmplat. Atunci Ilie a luat pietre şi a reconstruit un altar lui Yahve care fusese în ruine, a aranjat lemnele şi taurul de sacrificiu pe ele şi a cerut oamenilor să picure apă pe altar, pentru a se asigura că nu exista un foc ascuns acolo. El a chemat numele lui Yahve, Dumnezeul lui Avraam şi Isaac şi Iacov; „şi un foc al lui Yahve a coborât peste sacrificiu şi altarul a izbucnit în flăcări”. Convinşi de supremaţia lui Yahve, oamenii i-au prins pe profeţii lui Ba'al şi i-au ucis.

După ce Ilie a fost luat sus în cer într-un car în flăcări, discipolul şi succesorul său Elisei a realizat, de asemenea, minuni pentru a arăta autenticitatea sa ca profet al lui Yahve. El a transformat apă în sânge, a înviat morţi, a umplut vase goale cu cantităţi de ulei într-un minut, a hrănit 100 de oameni cu puţine resturi de mâncare şi a făcut o bară din metal să plutească pe apă.

Cât de credibile au fost atunci astfel de miracole? Ştim din Biblie – poveştile din vremea lui Iosif şi Exodului – precum şi din însăşi textele egiptene, cum ar fi Poveştile Magicienilor pentru că atunci curtea regală avea funcţia sa de magicieni şi ghicitori. Mesopotamienii aveau preoţi prevestitori şi preoţi de oracole, prooroci şi clarvăzători şi interpreţi de vise. Totuşi, când ştiinţa numită Critica Bibliei s-a răspândit în secolul 19 d.Chr., astfel de poveşti privind miracolele s-au adăugat la credinţa că orice poveste din Biblie trebuia susţinută din surse independente pentru a fi crezută. Din fericire, printre cele mai timpurii descoperiri ale arheologilor în secolul 19 a fost o stelă inscripţionată de regele moabit Mesha, în care el nu doar confirma informaţiile cu privire la Iudeea în vremea lui Ilie, dar a fost şi una dintre rarele menţionări extrabiblice ale lui Yahve cu numele Său întreg (Fig. 87). Deşi nu este o confirmare a miracolelor înseşi, această descoperire – ca şi altele mai târziu – au venit să autentifice evenimente şi personalităţi din Biblie.

Fig. 87

În vreme ce textele şi vestigiile descoperite de arheologi oferă confirmări, ele aruncă lumină de asemenea asupra diferenţelor profunde dintre profeţii biblici şi acei ghicitori ai

celorlalte naţiuni. Chiar de la început, termenul ebraic *Nebi'im* – tradus ca „profet”, dar care însemna textual „purtător de cuvânt” al lui Dumnezeu – explică faptul că magia şi prezicerile nu erau ale lor, ci ale lui Dumnezeu. Miracolele erau ale Lui, iar ceea ce se prezicea era doar ceea ce Dumnezeu poruncise. Mai mult decât să se poarte ca nişte angajaţi de curte, ca un „profet yes-men”, ei deseori criticau pe cei mari şi puternici pentru greşeli personale sau decizii oficiale eronate. Chiar regele David a fost mustrat pentru că a râvnit la soţia lui Uriah hititul.

Printr-o ciudată coincidenţă – dacă aşa a fost – la vremea când David a cucerit Ierusalimul şi a făcut paşii principali pentru a stabili Casa lui Yahve pe Platforma Sacră, declinul şi decăderea a ceea ce s-a numit Vechea Asirie s-a îndreptat abrupt spre final şi, sub o nouă dinastie, a apărut ceea ce istoricii au numit perioada Neoasiriană. Nu mult după ce Templul lui Yahve a fost construit, Ierusalimul a început să atragă atenţia conducătorilor aflaţi la distanţă. Ca o consecinţă directă, profeţii săi şi-au schimbat opiniile cu privire la arena internaţională şi au inclus profeţii cu privire la lume în ansamblul său în cadrul profeţiilor cu privire la Iudeea, regatul nordic separat al Israelului, regii lor şi popoarele lor. Era un punct de vedere asupra lumii uluitor în scopul şi concepţia sa – al profeţilor care înainte de a se supune lui Dumnezeu, erau în mare parte simpli cetăţeni.

Astfel de cunoştinţe cu privire la teritorii şi naţiuni îndepărtate, numele regilor lor (într-un exemplu, chiar porecla unui rege), rutele lor comerciale şi de comerţ, armele lor şi pregătirea forţelor de luptă, trebuie să-i fi uimit chiar pe regii din Iudeea din acel timp. O dată, cel puţin, s-a găsit o explicaţie. A fost *Hanani* profetul care (avertizându-l pe regele iudeu în legătură cu un tratat cu arameii) i-a explicat regelui: Bazându-se pe cuvântul lui Yahve, pentru că „este ochiul lui Yahve care străbate întregul Pământ”.

În Egipt, de asemenea, o perioadă de dezbinare s-a finalizat când o nouă dinastie, a 22-a, a reunificat ţara şi a relansat-o în relaţiile internaţionale. Primul rege al noii dinastii, faraonul Sheshonq, a mărit implicarea istorică a Egiptului, fiind primul conducător străin dintre marile puteri de atunci care a intrat în forţă în Ierusalim şi i-a confiscat comorile (fără a distruge sau devasta Templul). Evenimentul petrecut în 928 î.Chr. este povestit în Regi I 14 şi în Cronici II 12; totul a fost prezis de către Yahve regelui iudeu şi nobilimii sale conducătoare din acea vreme de către profetul Semaiah; a fost de asemenea un alt

moment în care relatarea biblică a fost confirmată de o înregistrare independentă, din afară – în acest caz de către faraon însăşi, pe zidurile sudice ale templului lui Amon din Karnak.

Invaziile asiriene în regatele evreieşti, înregistrate cu acurateţe în Biblie, au început cu regatul nordic, Israel. Aici din nou înregistrările biblice sunt confirmate din plin de analele regilor asirieni; Salmaneser III (858 – 824 î.Chr.) chiar descrie regele israelian Jehu înclinându-se în faţa lui, într-o scenă dominată de Discul Înaripat, simbol al lui Nibiru (Fig. 88 a). Câteva decenii mai târziu, un alt rege israelian a evitat un atac plătind tribut regelui asirian Tiglat-Pileser III (745 – 727 î.Chr.). Dar aceasta doar pentru a câştiga timp: În 722 î.Chr., regele asirian Salmaneser V a intrat în marş în regatul nordic, cucerind capitala sa, Samaria (Shomron – „Micul Sumer" – în ebraică), exilând regele şi nobilimea. Doi ani mai târziu, următorul rege asirian, Sargon II (721 – 705 î.Chr.) a exilat şi restul populaţiei – dând naştere enigmei celor Zece Triburi Pierdute ale lui Israel – şi punând capăt independenţei acelui stat.

Fig. 88 a

Regii asirieni începeau fiecare înregistrare a numeroaselor lor campanii militare cu cuvintele: „în numele zeului meu Ashur", dând cuceririlor lor aura unor războaie religioase. Cucerirea şi asuprirea lui Israel au fost atât de importante încât Sargon, înregistrând victoriile sale pe zidurile palatului său, a început inscripţia identificându-se pe sine însuşi ca „Sargon, cuceritorul Samariei şi a întregului ţinut al Israelului". Cu acea realizare,

vorbind peste tot despre cuceririle sale, el a scris, „Am extins teritoriul aparţinând lui Ashur, regele zeilor”.

* * *

În vreme ce acele catastrofe, potrivit Bibliei, s-au abătut asupra nordului statului Israel deoarece conducătorii şi poporul nu au luat în considerare avertismentele profeţilor, regii Iudeei din sud au fost mai atenţi şi pentru o vreme s-au bucurat de o perioadă de relativă pace. Dar asirienii au pus ochii pe Ierusalim şi templele sale; şi din motive pe care analele lor nu le explică, multe dintre expediţiile lor militare au început în zona Harran şi s-au extins apoi către vest către coasta Mediteranei. În mod semnificativ, analele regilor asirieni, descriind cuceririle lor şi teritoriile din zona Harran, identifică după nume un oraş numit Nahor şi un oraş numit Laban – oraşe ce purtau numele fratelui şi pe al cumnatului lui Avraam.

Rândul Iudeei şi în mod special al Ierusalimului să cadă pradă atacurilor asirienilor nu s-a lăsat aşteptat. Sarcina extinderii teritoriale şi a „comandei” zeului Ashur peste Casa lui Yahve a revenit lui Senacherib, fiul lui Sargon II şi succesorul său în 704 î.Chr. Dorind să consolideze cuceririle tatălui său şi să pună capăt răzvrătirilor repetate din provinciile asiriene, el a dedicat cea de-a treia sa campanie (701 î.Chr) cuceririi Iudeii şi a Ierusalimului.

Evenimentele şi circumstanţele acelei încercări sunt relatate pe larg deopotrivă în analele asiriene, dar şi în Biblie, făcând din aceasta unul dintre cele bine documentate exemple ale veridicităţii biblice. A fost, de asemenea, o altă întâmplare care a arătat veridicitatea profeţiei biblice, valoarea sa de ghid de preziceri, şi scopul său de înţelegere geopolitică.

Mai mult, există aici dovezi fizice – până chiar în zilele noastre – confirmând şi ilustrând un aspect important al acelor evenimente; astfel că se poate vedea clar cât de reale şi adevărate sunt toate.

Cum am început să povestim acele evenimente, cu cuvintele lui însuşi Senacherib, să observăm că aici campania a început din nou împotriva îndepărtatului Ierusalim cu un ocol către „pământul hitiţilor”, zona Harran şi abia apoi s-a întors către vest, spre coasta Mediteranei, unde primul oraş atacat a fost Sidon:

În a treia mea campanie am mers împotriva hitiţilor,
Luli, regele Sidonului, care inspiră teroare
Strălucirea domnului meu l-a copleşit
i-a spulberat peste mări şi au dispărut.

Splendoarea nimicitoare a Armei lui Ashur,
Domnul meu, a nimicit puternicele oraşe ale
Sidonului...
Toţi regii din Sidon până la Arvad, Byblos, Ashdod,
Beth-Ammon, Moab şi Adorn au adus
Daruri somptuoase;
Regele Ashkelon I a fost trimis în Asiria...

Inscripţia (Fig. 88 b) continuă:

Cât despre Ezechia Iudeul
Care nu s-a supus jugului meu
46 dintre oraşele zidite puternice
Precum şi oraşele mici din vecinătate
Care erau fără număr...
Le-am asaltat şi luat şi
200.150 de oameni bătrâni şi tineri, femei şi bărbaţi
Cai, catâri, cămile, măgari, bovine şi oi
Le-am luat de la ei.

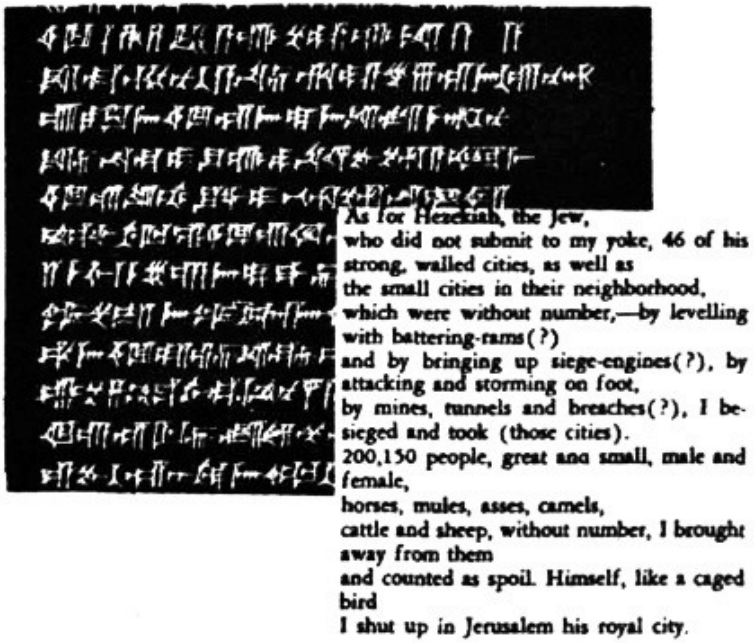
As for Hezekiah, the Jew,
who did not submit to my yoke, 46 of his
strong, walled cities, as well as
the small cities in their neighborhood,
which were without number,—by levelling
with battering-rams(?)
and by bringing up siege-engines(?), by
attacking and storming on foot,
by mines, tunnels and breaches(?), I be-
sieged and took (those cities).
200,150 people, great and small, male and
female,
horses, mules, asses, camels,
cattle and sheep, without number, I brought
away from them
and counted as spoil. Himself, like a caged
bird
I shut up in Jerusalem his royal city.

Fig. 88

b

În ciuda acestor pierderi, Ezechia a rămas inflexibil – deoarece profetul Isaia a profeţit: „Nu te teme de atacator, pentru că Yahve îi va impune spiritul Său, el va auzi o veste şi se va întoarce pe teritoriul său şi acolo va fi răpus de sabie...” „Astfel a grăit Yahve: regele Asiriei nu va intra în acest oraş! Pe drumul pe care a venit se va întoarce, pentru că eu protejez acest oraş pentru Mine şi de dragul lui David, slujitorul meu” (Regi II, capitolul 19).

Sfidat de Ezechia, Senacherib a continuat să scrie astfel în analele sale:

În Ierusalim, l-am făcut pe Ezechia
Prizonier în palatul său regal,
Ca o pasăre în colivie, înconjurându-l
Cu şanţuri, pedepsind pe cei care
Ieşeau prin porţile oraşului.

„Am părăsit atunci ţinuturile regatului lui Ezechia şi le-am cedat regilor oraşelor-state Ashod şi Ekron şi Gaza – oraşe filistene – şi am crescut tributul pentru Ezechia”, scria

Senacherib; şi apoi a înscris ca tributul acelui Ezechia „să-mi fie trimis la Ninive”.

Aşadar, aproape imperceptibil, analele nu menţionează nici cucerirea Ierusalimului, nici prinderea regilor săi – doar impunerea unui tribut greu: aur, argint, pietre preţioase, stibiu, pietre roşii tăiate, mobilier încrustat cu fildeş, colţi de elefant „şi toate felurile de comori valoroase”.

Laudele omit să spună ce s-a întâmplat cu adevărat la Ierusalim: sursa pentru povestea completă rămâne Biblia. Aceasta consemnează în Regi II, capitolul 20 şi, la fel, în cartea profetului Isaia şi în Cronici că „în a 14-lea an al lui Ezechia, Senacherib, regele Asiriei a venit peste oraşele fortificate ale Iudeei, şi le-a cucerit. Atunci Ezechia, regele Iudeei, i-a trimis veste regelui Asiriei, care era în Lachish, spunându-i: Am greşit; întoarce-te şi orice îmi vei impune voi suporta. Astfel regele Asiriei i-a impus lui Ezechia, regele Iudeei, 300 de lingouri din argint şi 30 din aur”; Ezechia le-a plătit, inclusiv un plus ce consta în bronz încrustat de la templu şi uşile palatului, pe care i le-a dat lui Senacherib.

Dar regele Asiriei nu a respectat acordul. În loc să se retragă în Asiria, el a trimis o mare armată împotriva capitalei Iudeei; şi cum era tactica de asediu a asirienilor, primul lucru pe care l-au făcut atacatorii a fost să distrugă rezervoarele cu apă ale oraşului. Tactica mergea oriunde, dar nu în Ierusalim*. Pentru că, asirienii nu ştiau, Ezechia avea un tunel pentru apă săpat sub zidurile oraşului, deviind apele îmbelşugate ale Izvorului Gihon către bazinul Silo'am în interiorul oraşului*. Acest tunel de apă subteran secret a furnizat apă proaspătă oraşului asediat, zădărnicind planurile asirienilor.

Furioşi pentru că asediul nu a reuşit să supună oraşul, comandantul asirian a decis să declanşeze un război psihologic. Vorbind ebraica, astfel ca apărătorii să poată înţelege, el a arătat inutilitatea rezistenţei. Niciunul dintre zeii celorlalte naţiuni nu-i putea salva; cine este acest „Yahve” şi de ce ar fi el mai bun pentru Ierusalim? El a fost un zeu imperfect la fel ca ceilalţi...

Auzind toate acestea, Ezechia şi-a pus hainele de jale şi a mers la Templul lui Yahve şi s-a rugat „la Yahve, Dumnezeul Israelului care domnea peste heruvimi, singurul Dumnezeu peste toate naţiunile, Cel care a făcut Cerul şi Pământul”. Asigurându-l că ruga sa a fost auzită, profetul a reînnoit promisiunea divină: regele asirian nu va intra în oraş; el se va întoarce înfrânt şi acolo va fi asasinat.

În acea noapte s-a întâmplat un miracol şi prima parte a profeţiei s-a îndeplinit:

Şi a venit să treacă în acea noapte,
Că îngerul lui Yahve a înaintat
Şi a distrus tabăra asirienilor
185 de mii.
Şi la răsărit ia te uită:
Toţi erau morţi.
Astfel că Senacherib, regele Asiriei, a plecat
Şi a călătorit înapoi şi a trăit în Ninive.
Regi II 19:35-36

Într-un postscriptum Biblia a consemnat că a doua parte a profeţiei s-a adeverit de asemenea, adăugând: „Şi Senacherib a plecat şi a călătorit înapoi la Ninive. Şi atunci când se închina în templu la zeul său Nisrokh, Adramelekh şi Sharezzer l-au lovit cu o sabie; şi ei au fugit pe pământul lui Ararat. Fiul său, Esarhaddon, a devenit rege în locul său".

Postscriptumul biblic cu privire la modul în care a murit Senacherib i-a nedumerit pe cercetători pentru că analele regale asiriene au făcut din moartea regelui un mister. Doar recent, cercetătorii, cu ajutorul descoperirilor făcute de arheologi, au confirmat relatarea biblică: Senacherib a fost într-adevăr asasinat (în anul 681 î.Chr.) de către doi dintre fiii săi, iar moştenitorul tronului a devenit un altul, fiul numit Esarhaddon.

Noi putem, de asemenea, să adăugăm un comentariu pentru a confirma o dată în plus veridicitatea Bibliei.

La începutul secolului 19, arheologii care cercetau Ierusalimul au descoperit că *Tunelul lui Ezechia nu era de fapt un mit:* că într-adevăr tunelul subteran a servit ca o conductă pentru furnizarea secretă a apei în Ierusalim, tăiată prin stânca originală a oraşului sub zidurile de apărare, din vremea regilor iudei!

În 1838, exploratorul Edward Robinson a fost prima persoană din vremurile moderne care l-a traversat în toată lungimea sa, 1.750 picioare[1].

[1] 1750 picioare = 534 metri

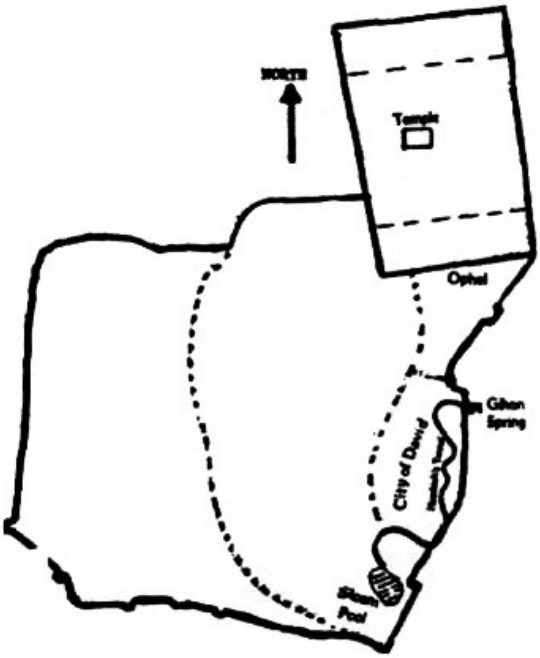

Fig. 89

În următoarele decenii, alţi exploratori renumiţi ai Ierusalimului antic (Charles Warren, Charles Wilson, Claude Conder, Conrad Schick) au examinat tunelul şi coloanele sale variate. El făcea într-adevăr legătura între sursa de apă de la Izvorul Gihon (în afara zidurilor de apărare) la bazinul Silo'am în interiorul oraşului (Fig. 89). Atunci, în 1880, nişte băieţi care se jucau au descoperit aproape de mijlocul tunelului o inscripţie care fusese făcută pe zid. Autorităţile turce ale timpului au cerut ca segmentul inscripţionat pe zid să fie scos şi adus la Istanbul (capitala Turciei). S-a constatat atunci că inscripţia (Fig. 90), într-o frumoasă scriere ebraică veche depe vremea regilor iudei comemora finalizarea tunelului, atunci când lucrătorii lui Ezechia tăind prin piatră de la ambele capete s-au întâlnit chiar în acel loc unde a fost găsită inscripţia.

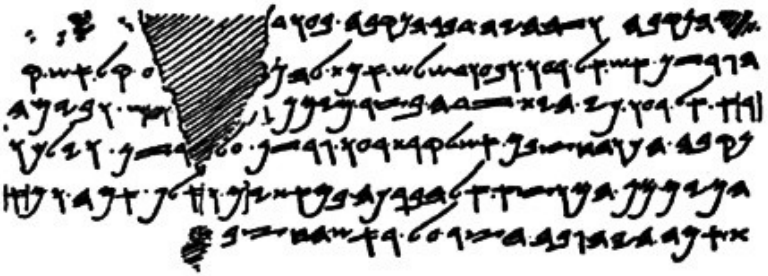

Fig. 90

Inscripţia (pe o bucată de piatră tăiată din peretele tunelului) care este expusă la Muzeul Arheologic din Istanbul, redă următoarea poveste:

„...tunelul. Şi aceasta este povestea breşei. Când (lucrătorii la tunel au ridicat) toporul fiecare spre tovarăşul său, şi când mai erau trei coţi[1] de săpat (prin), s-a auzit o voce de om chemând pe tovarăşul său, pentru că era o spărtură în piatră pe partea dreaptă... Şi în ziua breşei, săpătorii au lovit fiecare către tovarăşul său, topor către topor. Şi apa a început să curgă din sursa sa către bazin, 1.200 de coţi; şi înălţimea stâncii de deasupra capetelor săpătorilor era 100 de coţi.”

Acurateţea şi veridicitatea relatării biblice a evenimentelor din Ierusalim se aplică evenimentelor de departe din Ninive, cu privire la succesiunea la tronul Asiriei. A fost într-adevăr o poveste sângeroasă care i-a asmuţit pe fiii lui Senacherib să se ridice împotriva lui şi care s-a terminat cu venirea la tron a fiului cel mai tânăr, Esarhaddon (pronunţat şi Asarhaddon). Evenimentele sângeroase sunt descrise în *Analele lui Esarhaddon* (pe vestigii cunoscute ca Prisma B) în care el descrie norocul său de a conduce înaintea fraţilor săi mai în vârstă, ca rezultat al unei profeţii făcute lui Senacherib de către zeii Shamash şi Adad – un noroc acceptat de către marii zei ai Asiriei şi Babilonului „şi de către toţi ceilalţi zei aflaţi în cer şi pe Pământ”.

Sfârşitul sângeros al lui Senacherib a fost doar un act în drama legată de rolul şi poziţia zeului Marduk. Încercarea asirienilor de a-i îngenunchia pe babilonieni şi în realitate de a anexa Babilonul prin aducerea lui Marduk în capitala asiriană nu

[1] 1 cot = 0,664 m

a funcţionat şi, peste decenii, Marduk s-a întors la poziţia sa de onoare în Babilon. Textele sugerează că un aspect crucial al restauraţiei zeului a fost nevoia de a celebra festivalul *Akitu* al Noului An, în care *Enuma elish* era citit public iar Renaşterea lui Marduk era jucată într-o piesă privind patimile zeului în Babilon, şi nu în altă parte. Până la vremea lui Tiglat-Pileser III, legitimitatea regelui presupunea supunerea dinaintea lui Marduk însuşi până Marduk „îmi ia amândouă mâinile în ale sale" (cuvintele regelui).

Pentru a asigura şansa lui Esarhaddon ca succesor al său, Senacherib l-a numit viceregе al Babilonului (şi s-a numit pe sine însuşi „Rege al Sumerului şi Akkadului"). Când a preluat tronul Esarhaddon a jurat solemn „în prezenţa zeilor Asiriei: Ashur, Sin, Shamash, Nebo şi Marduk" (Ishtar, deşi nu a fost prezentă, a fost invocată în analele de mai târziu).

Dar toate acele eforturi, inclusiv religioase, au eşuat în încercarea de a aduce pace sau stabilitate. Deoarece începând cu secolul VII î.Chr., inaugurând a doua jumătate a ceea ce a fost Ultimul Mileniu, numărând de la începutul sumerian, tulburările au cuprins marile capitale şi s-au extins în lumea veche.

Profeţii biblici au prevăzut toate acestea; era începutul Sfârşitului, anunţau ei în numele lui Yahve.

În prevestirea scenariului evenimentelor ce urmau să vină, Ierusalimul şi Platforma Sacră urmau să fie locul central al purificării. Furia divină urma să se manifeste în primul rând împotriva oraşului şi a populaţiei sale pentru că l-au abandonat pe Yahve şi poruncile sale. Regii marilor naţiuni urmau să fie instrumente ale mâniei lui Yahve. Dar apoi fiecare dintre ei, la rândul lor, vor fi judecaţi în Ziua Judecăţii. „Va fi o judecată peste toată umanitatea, pentru că Yahve are o nemulţumire faţă de toate naţiunile", a anunţat profetul Ieremia.

Asiria, spunea profetul Isaia citându-l pe Yahve, a fost nuiaua pedepsei; el a prevăzut trecerea asirienilor peste multe naţiuni, chiar invadarea Egiptului (o profeţie care a fost adevărată); atunci Asiria va fi judecată pentru păcatele sale; Urma Babilonul, a spus profetul Ieremia; regele său va veni peste Ierusalim, dar 70 de ani mai târziu (cum a şi fost) însăşi Babilonul va fi înşelat. Păcatele naţiunilor mari şi mici, de la Egipt şi Nubia până la îndepărtata Chină (!) urmau să fie judecate în Ziua lui Yahve.

Una câte una profeţiile s-au îndeplinit. Pentru Egipt, profetul Isaia a prevăzut ocuparea sa de către forţele asiriene după trei

ani de război. Profeţia s-a adeverit în vremea lui Esarhaddon, succesorul lui Senacherib. Ceea ce este remarcabil, în afara îndeplinirii profeţiei, este faptul că înainte să ducă armata sa spre vest, apoi spre sud către Egipt, regele asirian a făcut un ocol prin Harran!

Aceasta se întâmpla în 675 î.Chr. În acelaşi secol, însăşi soarta Asiriei era pecetluită. Un Babilon renăscut sub regele Nabopolassar a cucerit capitala asiriană, Ninive, spărgând digurile râului pentru a inunda oraşul – la fel cum a prezis profetul Naum (1:8). Era anul 612 î.Chr.

Rămăşiţele armatei asiriene s-au retras – din toate locurile – către Harran; dar acolo instrumentul mai important al judecaţii finale şi-a făcut apariţia. Va fi, i-a spus Yahve lui Ieremia (Ieremia 5:15-16), „o naţiune îndepărtată... o naţiune a cărei limbă nu o cunoşti deloc”:

Iată,
Un popor a venit dintr-o ţară din nord,
O mare naţiune se va ridica
Din depărtarea Pământului.
Ei mânuiesc arcuri şi spade,
Ei sunt cruzi, nu au milă.
Sunetul lor este ca urletul mării.
Ei călăresc cai
Aşezaţi ca oşteni.

Consemnările mesopotamiene ale timpului vorbesc despre apariţia bruscă, din nord, a neamului Umman – Manda – probabil înaintaşii sciţilor din Asia centrală, sau înaintaşii mezilor din pământurile muntoase pe care acum se află Iranul, sau o combinaţie a ambelor neamuri. În 610 î.Chr. ei au cucerit Harran, unde se ascunseseră rămăşiţele armatei asiriene şi au preluat controlul asupra rutelor importante. În 605 î.Chr. o armată egipteană condusă de faraonul Necho a invadat din nou – la fel cum a încercat Tutmes III înaintea Exodului – şi a reuşit să cucerească Naharin, pe Eufratul Superior. Dar o armată aliată a babilonienilor şi Umman-Manda a dat imperiului egiptean o ultimă lovitură, într-o bătălie crucială la Carcemish, lângă Harran. Era aşa cum a profeţit Ieremia cu privire la trufia Egiptului şi a regelui său, Necho:

Ca un râu care izvorăşte şi ca răspândirea valurilor

A fost Egiptul (zicală)
Voi creşte, voi acoperi Pământul,
Voi lovi oraşele tot ce locuieşte acolo...

Dar în acea zi,
Ziua lui Yahve, Domnul Savaot, va veni,
O zi a răsplatei.
Din pământul din nord, pe fluviul Eufrat...

Aşa a spus Yahve, Domnul lui Israel:
„Am dat porunci lui Amon al Tebei,
Şi faraonului şi peste Egipt şi zeii săi
Şi regii săi – pe faraon şi toţi care se încred în el:
În mâinile celor care caută să-i omoare,
În mâinile regelui Nabucodonosor al Babilonului
Şi în mâinile supuşilor lui
Îi voi da”.

Ieremia, capitolul 46

Asiria a fost înfrântă – învingătorul a devenit o victimă. Egiptul a fost înfrânt, iar zeii săi au căzut în dizgraţie. Nu mai exista nicio putere să stea în calea Babilonului – nici pentru Babilon să joace rolul de nuia a mâniei lui Yahve împotriva Iudeei şi apoi să-şi întâlnească propria soartă.

La conducerea Babilonului se afla acum un rege cu ambiţii de cezar. El a primit tronul ca o recunoaştere pentru victoria de la Carcemish şi nume regesc de Nabucodonosor (al doilea), un nume teoforic ce îngloba numele lui Nabu, fiul şi mesagerul lui Marduk. El nu a pierdut timpul şi a lansat campanii militare „prin puterea stăpânilor mei Naabu şi Marduk”. În 597 î.Chr., el şi-a trimis forţele militare în Ierusalim, ostentativ, doar pentru a-l detrona pe regele proegiptean, Jeho'iakim şi pentru al înlocui cu fiul său, Jeho'iachin, un tânăr doar. S-a dovedit că a fost doar un test; pentru că, într-un fel sau altul, el era destinat să joace un rol pe care Yahve i l-a atribuit, de a pedepsi Ierusalimul pentru păcatele poporului său; dar la final, Babilonul însuşi va fi şi el judecat:

Acesta este cuvântul lui Yahve privind Babilonul –
Spus printre naţiuni,
Ridică un stindard şi proclamă.
Nu neagă nimic, anunţă:

„Cucerit este Babilonul,
Domnul său este umilit, Marduk este îngrozit;
Idolii săi sunt spulberaţi, fetişurile sale sunt umilite”.
Pentru că o naţiune din nord a venit peste el
Din nord;
şi îi vor pustii pământul, lăsându-l fără locuitori.
Ieremia 50: 1-3

Va fi o purificare a întregului Pământ, în care nu doar naţiunile, ci şi zeii lor vor fi chemaţi să dea socoteală, a arătat Yahve, „Domnul Savaot”. Dar la finalul purificării, după sosirea Zilei Domnului, Sionul va fi reconstruit şi toate naţiunile lumii se vor strânge pentru a-l venera pe Yahve la Ierusalim.

Când toate au fost spuse şi făcute, a spus Isaia, Ierusalimul şi Templul său reconstruit vor fi singura „Lumină peste naţiuni”. *Ierusalimul îşi va înfrunta Soarta, dar se va ridica să-şi îndeplinească Destinul său:*

Şi va veni să treacă
La Sfârşitul Zilelor:
Muntele Templului lui Yahve
Va fi stabilit în faţa tuturor munţilor
Şi va fi slăvit peste toate dealurile;
Şi toate naţiunile se vor duce spre el.
Şi mulţi oameni vor veni şi vor spune:
„Veniţi, să ne suim la Muntele lui Yahve,
La Templul Dumnezeului lui Iacov,
astfel El ne va învăţa despre căile sale şi
astfel vom urma calea Lui;
pentru că învăţătura va veni din afara Sionului
şi cuvântul Domnului de la Ierusalim”.
Isaia 2:2-3

În desfăşurarea acelor evenimente şi profeţii cu privire la marile puteri, la Ierusalim şi Templul său şi la ce urma să se întâmple în Ultimele Zile, profeţii de la Pământul Sfânt s-au alăturat profetului Ezechiel, căruia i s-au arătat Viziunile Divine pe malurile râului Khabur, în îndepărtatul Harran.

Pentru că acolo, în Harran, drama umană şi divină ce a început odată cu intersectarea căilor lui Marduk şi a lui Avraam, urma să se apropie de final – chiar la vremea în care Ierusalimul şi Templul său urmau să înfrunte Soarta.

12. DUMNEZEUL CARE S-A ÎNTORS DIN CER

A fost intersectarea căilor lui Marduk şi a lui Avraam în Haran doar o simplă coincidenţă sau a fost ales Harran de către o mână nevăzută a Soartei?

Este o întrebare sâcâitoare, căutând un răspuns divin, pentru că locul pe care l-a ales Yahve pentru misiunea îndrăzneaţă a lui Avraam şi acolo unde a reapărut Marduk după o absenţă de 1.000 de ani, a fost mai târziu şi locul unde au început să se deruleze evenimente incredibile – evenimente miraculoase, am putea spune. Acestea erau întâmplări cu scop divin, influenţând deopotrivă cursul destinului uman şi al celui divin.

Evenimentele cheie, consemnate pentru posteritate de martori oculari, au început şi s-au finalizat cu îndeplinirea profeţiilor biblice referitoare la Egipt, Asiria şi Babilon; ele au inclus plecarea zeului din templul şi din oraşul său, urcarea sa către cer şi întoarcerea sa din cer, jumătate de secol mai târziu.

Şi, pentru un motiv probabil mai degrabă metafizic decât geografic sau geopolitic, atât de multe dintre evenimentele cruciale ale ultimelor două milenii – a numărătorii care a început când zeii, întruniţi în consiliu, au decis să acorde Omenirii civilizaţia – au avut loc în Harran sau în preajma acestuia.

Am menţionat deja în trecere ocolul făcut de Esarhaddon în Harran. Detaliile acelui pelerinaj au fost consemnate într-o tăbliţă care făcea parte din corespondenţa regală a lui Asurbanipal, fiul şi succesorul lui Esarhaddon. Atunci s-a întâmplat că Esarhaddon, plănuind un atac asupra Egiptului, s-a îndreptat către nord în loc de vest şi a căutat „templul din pădurea de stejar”, în Harran. Acolo „el a văzut pe zeul Sin sprijinit de slujitori, cu două coroane pe capul său. Zeul Nusku stătea înaintea lui. Tatăl majestăţii mele regele a intrat în templu. Zeul a pus o coroană peste capul său, spunând: «Vei merge către ţări, acolo vei fi cuceritor!» El a plecat şi a cucerit Egiptul.” (Nusku, ştim din Lista Zeului Sumerian, a fost un membru al grupului lui Sin).

Invadarea Egiptului de către Esarhaddon este un fapt istoric, confirmând pe deplin profeţia lui Isaia. Detaliile ocolului către

Harran au venit să confirme în plus prezenţa zeului Sin acolo. În 675 î.Chr.; pentru că câteva decenii Sin „s-a înfuriat pe oraş şi poporul său” şi a plecat spre cer.

În zilele noastre Harran încă se află acolo unde era pe vremea lui Avraam şi a familiei sale. În afara zidurilor prăbuşite ale oraşului (ziduri din vremea cuceririi islamice) izvorul unde Iacov a întâlnit-o pe Rebecca, încă mai curge, iar pe câmpiile înconjurătoare oile încă pasc aşa cum făceau acum patru milenii. În secolele trecute, Harran a fost un centru de educaţie şi literatură, unde grecii de după Alexandru au obţinut accesul la cunoştiinţele acumulate ale caldeenilor (scrierile lui Berossus erau unul dintre ele), iar mult mai târziu musulmanii şi creştinii au făcut schimb de culturi. Dar mândria acelui loc (Fig. 91) era templul dedicat zeului Sin, în ale cărui ruine se găseau mărturii scrise cu privire la evenimentele referitoare la Nannar/Sin şi care au supravieţuit mileniului.

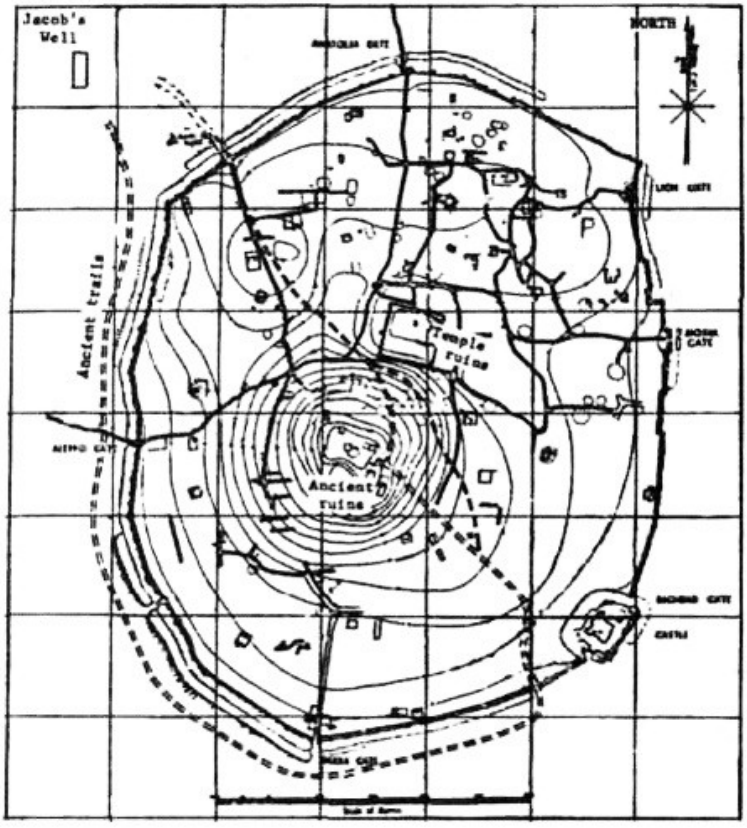

Fig. 91

Mărturiile nu erau vorbe în vânt; ele constau în consemnări ale martorilor oculari. Nu erau martori anonimi, ci o femeie numită Adda-Guppi şi fiul ei, Nabuna'id. Ei nu erau, cum se întâmplă în zilele noastre, un şerif cu mama sa care raportează apariţia unui fenomen OZN într-o zonă nelocuită. Ea era Înalta Preoteasă a marelui templu al lui Sin, un altar sacru şi respectat de milenii înaintea sa: fiul ei a fost ultimul rege al celui mai puternic imperiu de pe Pământ în acele vremuri, Babilonul.

Înalta Preoteasă şi fiul său, regele, au consemnat evenimentele pe columne din piatră – stele inscripţionate în scriere cuneiformă, însoţită de descrieri pictografice. Patru dintre ele au fost descoperite în acest secol de către arheologi şi se crede că stele au fost puse de către rege şi mama sa în fiecare colţ al templului refăcut pentru zeul Lunii în Harran, E.HUL.HUL („Templul dublei bucurii”). O pereche de stele poartă mărturia mamei, cealaltă pereche cuprinde cuvintele regelui. Stela preotesei Adda-Guppi, Înalta Preoteasă a Templului, este cea care consemnează plecarea şi ascensiunea la cer a zeului Sin; în inscripţiile regelui Nabuna'id apare întoarcerea miraculoasă a zeului. Cu un evident simţ al istoriei şi cu experienţa unui funcţionar în templu, Adda-Guppi furnizează în stela sa informaţii precise despre uimitoarele evenimente; datele, legate de cum era atunci obiceiul anilor de domnie a regilor cunoscuţi, au putut fi – şi au fost – verificate de către cercetătorii moderni.

În cea mai bine păstrată stelă, înregistrată ca HIB, Adda-Guppi începe mărturia sa scrisă (în limba Akkadiană) astfel:

Eu sunt doamna Adda-Guppi,
Mama lui Nabuna'id, regele Babilonului,
Devotată zeilor Sin, Ningal, Nusku
Şi Sadarnunna, zeităţile mele.
Cărora evlavia mea le închin
Încă din copilăria mea.

Ea s-a născut, scria Adda-Guppi, în al 20-lea an al lui Asurbanipal, regele Asiriei, la mijlocul secolului 7 î.Chr. Deşi în inscripţiile sale Adda-Guppi nu îşi consemnează genealogia, alte surse sugerează că ea provine dintr-o descendenţă distinsă. Ea a trăit, potrivit inscripţiilor sale, în perioadele de domnie ale mai multor regi asirieni şi babilonieni, ajungând la vârsta matură de 95 de ani când avuseseră loc evenimentele miraculoase.

Cercetătorii au găsit listele sale regale care confirmau analele asiriene şi babiloniene.

Iată aşadar consemnarea primei întâmplări remarcabile, cu propriile cuvinte ale preotesei Adda-Guppi:

Era în al 16-a an al lui Nabupolasar,
Rege al Babilonului, când Sin, stăpânul zeilor,
s-a înfuriat pe oraşul şi pe templul său
şi a plecat spre cer;
şi oraşul şi poporul din el
au căzut în ruine.

Anul permite observaţia că evenimentele – cunoscute din celelalte surse – avuseseră loc la acea vreme, confirmând ceea ce înregistrase Adda-Guppi. Pentru că anul respectiv era 610 î.Chr. – când armata asiriană înfrântă s-a retras la Harran pentru o ultimă oprire.

Există destule chestiuni care necesită clarificări datorită acestei afirmaţii: A fost Sin „furios pe oraş şi pe oamenii săi" pentru că aceştia i-au lăsat pe asirieni să pătrundă înăuntru? A decis el să plece din cauza asirienilor sau a apropierii hoardelor neamului Umman-Manda? Cum, pe ce cale a plecat el în cer şi unde s-a dus? Spre alt loc pe Pământ sau departe de Pământ, un loc ceresc? Scrierile Addei-Guppi speculează asupra acestor chestiuni şi pentru moment vom lăsa aceste întrebări în aşteptare.

Ceea ce spune Înalta Preotească este că, după plecarea lui Sin, „oraşul şi poporul din el au căzut în ruine". Unii cercetători preferă să traducă cuvântul din inscripţie ca „părăsire" pentru a descrie mai bine ceea ce s-a întâmplat metropolei cândva înfloritoare, un oraş pe care profetul Ezechiel (27:23) l-a enumerat printre marile centre comerciale internaţionale ale vremii, specializate în „tot felul de lucruri, haine albastre şi materiale de broderie, dulapuri pentru veşminte bogate, legate cu şnururi şi făcute din stejar". Într-adevăr, pustiirea din oraşul abandonat Harran ne aminteşte cuvintele introductive biblice din Cartea Plângerii despre Ierusalimul părăsit şi desacralizat: „Cât de singuratic este oraşul, cândva plin de oameni! Cândva mare printre naţiuni, acum a devenit prăbuşit; odată regină printre provincii, acum a devenit o amintire".

În timp ce ceilalţi au fugit, Adda-Guppi a rămas. „În fiecare zi, fără încetare, zi şi noapte, pentru luni, pentru ani", ea mergea

la altarele abandonate. În doliu, ea a renunţat la rochiile din lână fină, la bijuteriile ei, nu mai purta nici argint, nici aur, renunţând la parfumuri sau uleiuri dulci mirositoare. Ca o fantomă cutreierând printre altarele goale, „în haine zdrenţuite eram îmbrăcată, veneam şi plecam în linişte”, scria ea.

Atunci, în zona sacră abandonată, ea a descoperit o mantie care aparţinuse cândva lui Sin. Trebuie să fi fost o mantie splendidă, una dintre acele variate mantii pe care le purtau zeităţile, aşa cum sunt ele descrise pe monumentele din Mesopotamia (Fig. 28). Marii Preotese deznădăjduite, descoperirea acelei mantii i-a părut a fi un semn de la zeu; era ca şi cum el i-ar fi dat deodată un semn al prezenţei lui fizice. Ea nu-şi putea lua ochii de la veşmântul sacru, neîndrăznind să-l atingă decât „ţinându-i tivul său”. Ca şi cum însuşi zeul ar fi fost acolo, ea s-a închinat şi „în rugăciune şi umilinţă” a rostit următorul jurământ:

Dacă te vei întoarce în oraşul tău.
Tot poporul cu capul negru
Va venera divinitatea ta!

„Poporul cu capul negru” era termenul folosit de sumerieni pentru a se descrie pe ei înşişi; şi folosirea termenului de către Înalta Preotească în Harran era foarte neobişnuit. Sumerul, ca o entitate politico-religioasă, încetase să existe de aproape 1.500 de ani înaintea perioadei preotesei Adda-Guppi, când teritoriul şi capitala sa, oraşul Ur, au căzut victimă a norului nuclear în 2.024 î.Chr. Sumer, până la vremea lui Adda-Guppi, era doar o amintire sfântă, iar capitala sa de odinioară, Ur, un loc al ruinelor, iar poporul său (oamenii „cu capul negru”) erau împrăştiaţi pe multe teritorii. Cum putea atunci o Înaltă Preotească din Harran să promită zeului său Sin să restaureze domnia sa în îndepărtatul Ur şi să-l facă zeu al tuturor sumerienilor dacă ei erau dispersaţi?

Era o adevărată viziune a Reîntoarcerii Exilului şi o Restaurare a unui zeu în vechiul său centru de cult, ce se aseamănă profeţiilor biblice. Pentru a realiza asta, Adda-Guppi a propus zeului un târg: Dacă el s-ar putea întoarce şi şi-ar folosi autoritatea şi puterile divine să-l facă pe fiul ei, Nabuna'id următorul rege imperial, domnind în Babilon peste teritoriile babiloniene şi asiriene – Nabuna'id ar putea reface templul lui Sin în Ur şi va reinstaura venerarea lui Sin în toate ţinuturile unde locuieşte poporul cu capul negru!

Zeului Lunii i-a plăcut ideea. „Sin, stăpânul zeilor Cerului şi Pământului, pentru faptele mele bune, a privit peste mine cu un zâmbet; el a auzit rugăciunile mele şi a acceptat jurământul meu. Mânia din inima sa s-a liniştit; cu Ehulhul, templul lui Sin din Harran, reşedinţa divină în care inima sa s-a bucurat, el s-a împăcat; el a avut o schimbare în inima sa”.

Zeul zâmbitor, a notat Adda-Guppi în inscripţia sa, a acceptat târgul:

Sin, stăpânul zeilor,
A privit cu plăcere la cuvintele mele.
Pe Nabuna'id, unicul meu fiu,
Rodul pântecului meu,
La domnie l-a chemat –
Regatul Sumerului şi Akkadului.
Toate ţinuturile de la graniţa Egiptului,
De la Marea Superioară către Marea de Jos,
În mâinile lui le-a încredinţat.

Copleşită şi recunoscătoare, Adda-Guppi a ridicat mâinile sale şi „respectuos, cu implorație” a mulţumit zeului pentru „rostirea numelui lui Nabuna'id, chemarea lui la domnie”. Apoi ea l-a rugat pe zeu să asigure succesul lui Nabuna'id – să-i convingă pe ceilalţi mari zei să fie de partea lui Nabuna'id în bătăliile lui cu inamicii, să-i dea putere pentru împlinirea jurământului, pentru a reconstrui templul Ehulhul şi să restaureze Harran în măreţia sa.

Într-un post-scriptum adăugat la inscripţie când Adda-Guppi avea 104 ani, era pe patul de moarte (sau cuvintele sale au fost consemnate imediat după moartea sa), textul spunea că ambele părţi şi-au ţinut înţelegerea: „Eu însămi am văzut că s-a împlinit; Sin „şi-a onorat cuvântul pe care mi l-a dat”, pentru că Nabuna'id a devenit rege într-un nou Sumer şi Akkad (în 555 î.Chr.); şi Nabuna'id şi-a ţinut jurământul de a restaura templul Ehulhul în Harran, „desăvârşindu-i structura”. El a reînnoit cultul lui Sin şi al soţiei lui, Ningal – „toate ritualurile uitate el le-a adus din nou”. Cuplul divin, însoţit de trimisul divin, Nusku şi soţia sa (?) Sadarnunna s-a întors în templul Ehulhul într-o procesiune solemnă şi ceremonială.

Copia inscripţiei de pe stelă cuprinde 19 linii în plus adăugate, fără dubii, de fiul preotesei Adda-Guppi. În al 9-lea an al lui Nabuna'id – în 546 î.Chr. – „Soarta a luat-o cu ea.

Nabuna'id, regele Babilonului, fiul ei, progenitura ei, a îngropat corpul ei, învelit în mantii (regale) şi pânză albă pură. El i-a împodobit corpul cu ornamente frumoase din aur cu pietre preţioase minunate. Cu uleiuri dulci i-a uns corpul; şi a aşezat-o să se odihnească într-un loc secret".

Doliul pentru mama regelui a fost general. „Oamenii din Babilon şi Borsippa, locuitori din regiuni îndepărtate, regi, prinţi şi guvernatori au venit de la graniţa Egiptului pe Marea Superioară peste Marea de Jos" – de la Mediterană până la Golful Persic. Doliul, care a inclus purtarea cenuşii peste cap, plângerea şi tăieturile autoprovocate, au durat şapte zile.

Înainte să ne întoarcem la inscripţiile lui Nabuna'id şi la poveştile sale pline de miracole, trebuie să ne întrebăm cum – dacă ceea ce a consemnat Adda-Guppi este adevărat – a reuşit ea să comunice cu o zeitate care, potrivit afirmaţiei preotesei, nu mai era de mult în templu sau în oraş, ci era de fapt plecat sau urcat în cer.

Prima parte, aceea în care Adda-Guppi s-a adresat zeului ei, este simplă: rugăciunea, adresând rugile ei zeului. Rugăciunea ca o cale de a aduce înaintea zeităţii, temerile şi grijile, cerând sănătate şi noroc sau viaţă lungă, chiar căutând îndrumare pentru alegerea corectă între alternative, este încă folosită. Chiar din perioada când a apărut scrierea în Sumer, au fost consemnate rugăciunile şi apelurile la zei. Într-adevăr, rugăciunea ca mijloc de comunicare cu zeitatea cuiva a precedat probabil cuvântul scris şi, potrivit Bibliei, a început când umanitatea a devenit Homo Sapiens; Era atunci când s-a născut Enosh („*Omul Homo Sapiens*"), nepotul lui Adam şi al Evei, „când a început să cheme numele lui Dumnezeu" (Geneza 4:26).

Atingând tivul mantiei zeului, închinându-se ea însăşi cu mare umilinţă, Adda-Guppi s-a rugat la Sin. Ea a făcut asta în fiecare zi până el i-a auzit rugăciunile şi a răspuns.

Acum ajungem la partea cea mai delicată – cum a răspuns Sin, cum au putut cuvintele sau mesajul său să ajungă la Marea Preoteasă?

Însăşi inscripţia ne oferă răspunsul: răspunsul zeului i-a venit ei în vis. Când ea şi-a pierdut cunoştinţa într-un somn ca o transă, zeul i-a apărut într-un vis:

În vis
Sin, stăpânul zeilor,

Şi-a întins cele două mâini spre mine.
El mi-a vorbit, astfel:
„Pentru tine
Zeii se vor întoarce să locuiască în Harran.
Voi încredinţa fiului tău Nabuna'id
Reşedinţa divină din Harran.
El va reconstrui Ehulhul,
Va desăvârşi structura sa;
El va reface Harran şi o va face
Mai bună decât a fost înainte”.

O astfel de cale de comunicare, de la o zeitate către un om, nu este deloc neobişnuită; într-adevăr, era una dintre cele mai folosite. Peste tot, regii din lumea antică, preoţii, patriarhii şi profeţii primeau cuvântul divin prin intermediul viselor. Ei puteau fi oracoli de vise sau semne, uneori doar prin cuvinte, alteori cuprinzând viziuni. De fapt, însăşi Biblia îl citează pe Yahve spunând fratelui şi surorii lui Moise în timpul Exodului: „Dacă este un profet printre voi, Eu, Domnul, mă voi face cunoscut lui într-o viziune şi îi voi vorbi într-un vis”.

De asemenea, Nabuna'id a consemnat comunicarea prin intermediul viselor. Dar inscripţiile sale spun mai mult: un eveniment unic şi o teofanie neobişnuită. Cele două stele ale sale (înregistrate de cercetători ca H2A şi H2B) au fost împodobite la vârf cu o descriere a regelui ţinând în mâini un lucru neobişnuit şi având în faţă trei corpuri cereşti, zeii planetari pe care el îi venera (Fig. 92). Inscripţia lungă de dedesubt începe chiar cu marele miracol şi unicitatea sa:

Acesta este marele miracol al lui Sin
Făcut de zei şi zeiţe
Nu s-a mai întâmplat pe pământ
Din zilele vechiului necunoscut;
Că oamenii de pe Pământ
Nu au văzut şi nu au găsit scris
Pe tăbliţe din zilele vechi:
Că divinul Sin,
Stăpânul zeilor şi zeiţelor,
A coborât din ceruri –
În vederea deplină a lui Nabuna'id,
Regele Babilonului.

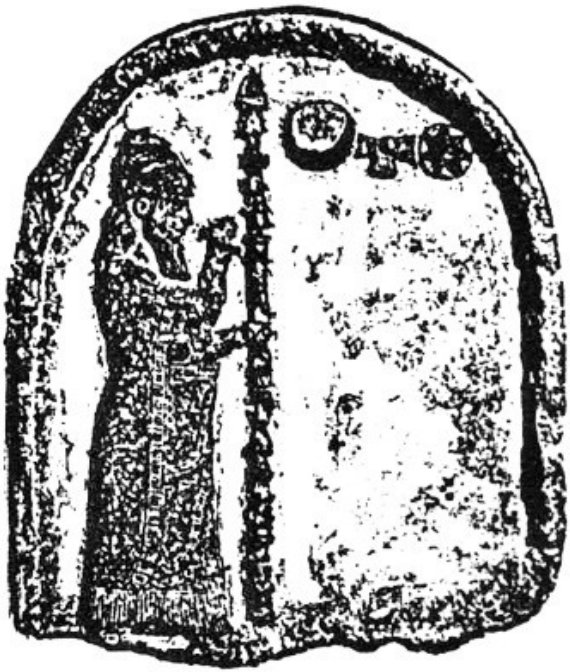

Fig. 92

Afirmaţia că acesta a fost un miracol unic era justificată, pentru că evenimentul a determinat deopotrivă o întoarcere a unei zeităţi şi o teofanie – două aspecte ale interacţiunii divine cu oamenii care, aşa cum subliniază cu atenţie inscripţia, nu erau necunoscute în Vechile Zile.

Nu ştim dacă Nabuna'id (căruia unii cercetători i-au spus „primul arheolog” datorită înclinaţiei pentru descoperirile şi săpăturile făcute la ruinele locurilor antice) a făcut afirmaţia pentru a fi în siguranţă sau era de fapt familiarizat, prin intermediul vechilor tăbliţe, cu astfel de evenimente care avuseseră loc, într-adevăr, departe şi în urmă cu mult timp; dar, în fapt, astfel de evenimente s-au întâmplat.

Astfel, în vremurile agitate care s-au terminat cu căderea imperiului sumerian în cca. 2.000 î.Chr., zeul Enlil, care era departe, s-a grăbit spre Sumer când a aflat că oraşul său, Nippur, era în pericol. Potrivit unei inscripţii a regelui sumerian Shu-Sin, Enlil s-a întors „zburând de la un orizont la altul; de la sud spre nord el a călătorit; prin ceruri, peste Pământ el s-a grăbit”.

Acea întoarcere, oricum, a fost bruscă, neprevăzută şi nu era parte a unei teofanii.

În urmă cu 500 de ani – aproape 1.000 de ani înaintea întoarcerii şi teofaniei lui Sin – cea mai mare teofanie înregistrată a avut loc în peninsula Sinai, în timpul Exodului israeliţilor din Egipt. Atenţionaţi dinainte şi anunţaţi cum să se pregătească pentru eveniment, Copiii lui Israel – toţi cei 600.000 – au fost martori la coborârea Domnului peste Muntele Sinai. Biblia subliniază că aceasta s-a făcut „la vederea deplină a tuturor oamenilor” (Exodul 19:11). Dar acea mare teofanie nu a fost o întoarcere.

Astfel de sosiri şi plecări divine, inclusiv urcarea şi coborârea lui Sin către şi din cer, presupuneau faptul că Marii Anunnaki dispuneau de aparate de zbor corespunzătoare – şi într-adevăr aveau. Yahve a aterizat pe Muntele Sinai într-un obiect pe care Biblia l-a numit *Kabod*, care apărea ca un „foc devorator” (Exodul 24:11); profetul Ezechiel a descris *Kabod* (tradus în mod obişnuit ca „glorie”, dar care însemna literalmente „lucrul greu”) ca un vehicul luminos şi radiant echipat cu roţi în interiorul roţilor. El poate să fi avut în minte ceva comparabil cu carul circular în care era descris zeul asirian Ashur (Fig. 85). Ninurta deţinea *Imdugud*, „Pasărea Neagră Divină”; şi Marduk avea un adăpost special construit în zona sa sacră din Babilon pentru „Călătorul său Suprem”; era probabil acelaşi vehicul pe care egiptenii l-au numit Barca Cerească a lui Ra.

Dar Sin cu sosirile şi plecările sale cereşti?

Faptul că el deţinea într-adevăr astfel de aparat pentru zbor – o cerinţă esenţială pentru plecările spre cer şi întoarceri consemnate în inscripţiile din Harran – este atestată în multe imnuri adresate lui. Unul sumerian, descriind zborul lui Sin peste îndrăgitul său oraş Ur, a făcut referire la Barca Cerească a zeului ca fiind „gloria” sa:

Tată Nannar, Stăpânul lui Ur
A cărui glorie este Barca Cerului sacră...
Când în Barca Cerului cobori,
Tu eşti glorios.
Enlil a împodobit mâna ta cu un sceptru,
Veşnic când peste Ur
În Barca Sacră tu urci.

Deşi nicio descriere a „Bărcii Cerului” a zeului Lunii nu a fost identificată până acum, o posibilă descriere nu există. Aşezat peste ruta principală care leagă Estul şi Vestul peste râul Iordanului, se află Ierihonul, unul dintre cele mai vechi oraşe cunoscute. Biblia (şi celelalte texte vechi) se referă la el ca la Oraşul zeului Lunii – care este ceea ce înseamnă numele biblic Yeriho. Acolo profetului Ilie (secolul 9 î.Chr.) i-a spus Domnul biblic să traverseze râul Iordan pentru a fi luat către cer într-un car în flăcări. Nu era, cum a fost descris în Regi II capitolul 2, o întâmplare, ci o întâlnire aranjată. Începând călătoria sa finală dintr-un loc numit Gilgal, profetul a fost însoţit de ajutorul său Elisei şi un grup de discipoli. Când au ajuns în Ierihon, discipolii l-au întrebat pe Elisei: „Ştii că Domnul îl va lua pe învăţător astăzi?” Şi Elisei încuviinţând, le-a spus să facă linişte.

Când au ajuns la Iordan, Ilie a insistat ca ceilalţi să rămână în urma sa. 50 dintre discipolii săi au avansat spre marginea râului şi s-au oprit; dar Elisei nu a plecat. Atunci „Ilie a luat mantia sa, a înfăşurat-o, a lovit apa şi a împărţit-o la dreapta şi la stânga şi cele două părţi au fost despărţite de pământ uscat”. Atunci, pe cealaltă parte a Iordanului,

Un car în flăcări cu cai înflăcăraţi
Au apărut deodată
Şi s-au despărţit unul de celălalt;
Şi Ilie a urcat la cer
Într-un vârtej de vânt.

În anii 1920, o expediţie arheologică trimisă de Vatican a început săpăturile la un loc în Iordania numit Tell Ghassul, „Muntele Mesagerului”. Vechimea sa se întinde în mileniile din urmă, aici descoperindu-se câteva dintre cele mai vechi locuinţe din Orientul Apropiat antic. Pe câteva dintre zidurile prăbuşite, arheologii au descoperit picturi murale frumoase şi neobişnuite, în culori variate. Una dintre ele descrie o „stea” care arată mai mult ca o busolă ce indică principalele puncte cardinale şi subdiviziunile sale; alta arată o zeitate aşezată primind o procesiune rituală. Celelalte picturi murale arată obiecte negre ca nişte bulbi cu găuri asemănătoare ochilor şi picioare lungi (Fig. 93); cea din urmă putea fi foarte bine un fel de „car în flăcări” care l-a purtat pe Ilie spre cer. Într-adevăr, locul putea fi foarte bine chiar locul de unde a urcat Ilie: stând acolo, în vârful

muntelui, se putea vedea foarte bine râul Iordan şi nu departe, sub el, licărind la distanţă, oraşul Ierihon.

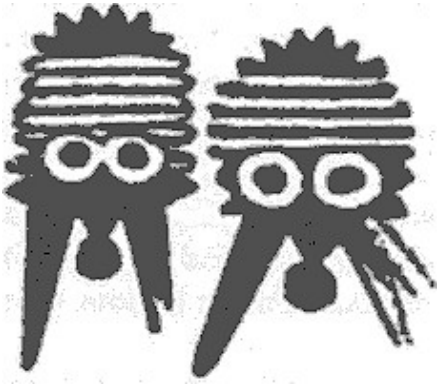

Fig. 93

Potrivit tradiţiei evreieşti, profetul Ilie se va întoarce într-o zi să anunţe Timpul Mesianic.

Faptul că Adda-Guppi şi fiul ei, Nabuna'id, s-au gândit că un astfel de timp a sosit într-adevăr, semnalat şi indicat prin întoarcerea zeului Lunii, este evident. Ei aşteptau Timpul lor Mesianic să vestească o eră de pace şi prosperitate, o nouă eră care ar fi putut începe cu refacerea şi reconsacrarea Templului din Harran.

Faptul că viziunile profetice similare avuseseră loc în aproximativ acelaşi timp cu cele privind Dumnezeu şi Templul din Ierusalim este, pe de o parte, greu de înţeles. Dar acesta este de fapt subiectul profeţiilor lui Ezechiel – care încep „când cerurile s-au deschis” şi el a văzut un car ceresc radiant venind într-un vârtej de vânt.

Cronologia furnizată de inscripţiile din Harran, verificată de cercetători prin analele asiriene şi babiloniene, indică faptul că Adda-Guppi s-a născut în cca. anul 650 î.Chr.; că Sin a plecat din templul său din Harran în 610 î.Chr. – şi s-a întors în 556 î.Chr. Aceasta a fost exact aceeaşi perioadă în care Ezechiel, care fusese un preot în Ierusalim, a fost chemat să profeţească atunci când era printre iudeii exilaţi în nordul Mesopotamiei. Avem de la el exact aceeaşi dată: era în a cincea zi din luna a patra în al 5-lea an al exilului regelui iudeu Jeho'iachin, „când eram printre exilaţi pe malurile râului Khebar când cerurile s-au deschis şi am

avut viziuni divine”, scria Ezechiel chiar la începutul profeţiilor sale. Era anul 592 î.Chr.!

Râul Khebar (sau Khabur, cum este cunoscut acum) este unul dintre afluenţii marelui fluviu Eufrat care izvorăşte în munţii aflaţi în Turcia de astăzi. Nu departe, la est de râul Khabur, se află un alt important afluent al Eufratului, râul Balikh; şi pe ţărmurile lui Balikh a fost situat de milenii oraşul Harran.

Ezechiel se afla el însuşi atât de departe de Ierusalim, pe malurile unui râu din Mesopotamia Superioară, la marginea teritoriului hitit („Ţara Hatti” în scrierile cuneiforme) pentru că el era unul dintre miile de nobili, preoţi şi conducători ai Iudeei ce fuseseră prinşi şi trimişi în exil de către Nabucodonosor, regele babilonian care stăpânea peste Ierusalim în anul 597 î.Chr.

Acele evenimente tragice sunt povestite detaliat în a doua carte a Regilor, în principal în 24:8-12. În mod remarcabil, o tăbliţă babiloniană (parte din seria cunoscută cu numele de *Cronicile Babiloniene)* a consemnat chiar aceleaşi evenimente, cu datele care se potrivesc.

De asemenea, este remarcabil faptul că această expediţie babiloniană – la fel ca cea anterioară a lui Esarhaddon – a fost lansată tot dintr-un loc de lângă Harran!

Inscripţiile babiloniene detaliază cucerirea Ierusalimului, prinderea regelui său, înlocuirea sa la tronul Iudeei cu un alt rege, ales de Nabucodonosor, şi exilarea – „trimiterea către Babilon” – a regelui capturat şi a conducătorilor teritoriului. Aşa se explică faptul că preotul Ezechiel se găsea el însuşi pe malurile râului Khabur în provincia Harran.

Pentru un timp – teoretic pentru primii cinci ani – exilaţii au crezut că dezastrul care s-a abătut asupra lor şi asupra oraşului şi templului lor era o chestiune temporară. Deşi regele iudeu Ioachim era ţinut în captivitate, el era în viaţă. Deşi comorile Templului au fost duse în Babilon ca pradă de război, Templul era intact; şi majoritatea poporului a rămas pe teritoriul său. Exilaţii, menţinând contactul cu Ierusalimul prin mesageri, aveau mari speranţe că într-o zi Ioachim va fi reinstalat, iar Templul readus la gloria sa sacră.

Dar curând după ce Ezechiel a fost chemat să profeţească, în al 5-lea an de exil (592 î.Chr.), Domnul Dumnezeu l-a învăţat să vestească poporului că exilul, prădarea Ierusalimului şi a Templului său nu erau sfârşitul chinului. Erau doar un avertisment transmis poporului pentru a-şi îndrepta comportamentul – să se poarte drept unul faţă de celălalt şi să-l

venereze pe Yahve conform Poruncilor. Dar, i-a spus Yahve lui Ezechiel, oamenii nu şi-au îndreptat comportamentul; ei mai degrabă s-au întors să se roage la „zei străini”. În cazul acesta, a spus Domnul Dumnezeu, Ierusalimul va fi din nou atacat şi de această dată el va fi distrus în întregime, templul şi toate celelalte.

Instrumentul mâniei sale, a spus Yahve, va fi din nou regele Babilonului. Este un fapt cunoscut şi confirmat de istorie că în 587 î.Chr., Nabucodonosor, neavând încredere în regele pe care el însuşi îl pusese la tronul Iudeei, a atacat din nou Ierusalimul. De această dată, în 586 î.Chr., oraşul cucerit a fost ars şi lăsat în ruine; aşa a fost şi Templul lui Yahve pe care Solomon îl construise cu jumătate de mileniu înainte.

Acest fapt este cunoscut. Dar ceea ce se cunoaşte mai puţin este motivul pentru care oamenii şi conducătorii rămaşi ai Ierusalimului nu au luat în serios avertismentul. Era convingerea lor că *„Yahve a părăsit Pământul!”*

Potrivit cu ceea ce ar fi considerat el „viziunea îndepărtată”, Ezechiel a spus-o Bătrânilor Ierusalimului în spatele uşilor închise, apoi i-a luat într-un tur vizionar pe străzile oraşului. Se putea vorbi de o prăbuşire completă a justiţiei şi a ceremoniilor religioase, deoarece cuvântul rostit era

Yahve nu ne mai vede –
Yahve a părăsit Pământul!

Era în 610 î.Chr., potrivit inscripţiilor din Harran, când „Sin, stăpânul zeilor, s-a înfuriat pe oraşul său şi pe templu şi s-a dus în cer”. Era în 597 î.Chr. – doar un deceniu mai târziu – când Yahve s-a supărat pe oraşul său Ierusalim şi pe poporul său şi l-a lăsat pe regele necircumcis Nabucodonosor – un rege prin bunăvoinţa lui Marduk – să intre, să jefuiască şi să distrugă Templul lui Yahve.

Poporul a strigat: „Domnul a părăsit Pământul!”

Ei nu ştiau când, şi dacă, se va întoarce El.

EPILOG

Marile speranţe ale mamei pentru fiul său, Nabuna'id, ca reunificator al Sumerului şi Akkaadului şi restaurator al Vechilor Zile nu l-au pregătit pe noul rege pentru tulburările cu care s-a confruntat. El s-a aşteptat la provocările militare; dar nu a anticipat fervoarea religioasă care a cuprins domeniile sale.

Nu mult după ce a preluat tronul din Babilon, în urma înţelegerii dintre mama sa şi Sin, el a înţeles că Marduk – odată mutat şi revenit în Babilon – trebuia să fie liniştit şi să i se dea ce i se cuvine. Într-o serie de vise prevestitoare, adevărate sau pretinse, Nabuna'id a anunţat obţinerea binecuvântării lui Marduk (şi a lui Nabu), nu doar pentru domnia sa, ci şi asupra reconstruirii promise a templului lui Sin în Harran.

Pentru a nu lăsa nicio îndoială asupra importanţei acelor mesaje din vis, regele a spus că Marduk l-a întrebat în mod special dacă văzuse „Marea Stea, planeta lui Marduk” – o referinţă directă la Nibiru – şi ce alte planete erau în conjuncţie cu ea. Când regele a spus că erau „zeul 30” (Luna, echivalentul astral al lui Sin) şi „zeul 15” (Ishtar şi planeta echivalentă, Venus), i s-a spus: „Nu sunt semne rele în conjuncţie”.

Dar nici poporul din Harran, nici cel din Babilon nu erau fericiţi cu această „domnie bicefală” a zeilor, nici discipolii lui Ishtar „şi ceilalţi zei”. Sin, al cărui templu în Harran a fost restaurat, a cerut ca marele său templu din Ur să devină, de asemenea, un centru de venerare. Ishtar s-a plâns că templul său de aur din Uruk (Erech) trebuia reconstruit şi a cerut să i se dea din nou un car tras de şapte lei. Şi, aşa cum se poate citi printre rândurile inscripţiei regelui, el se săturase de acele solicitări ale mulţimii de zei şi preoţi.

Întrun text numit de cercetători Nabuna'id şi Clerul din Babilon (pe o tăbliţă aflată acum la Muzeul Britanic), preoţii lui Marduk au prezentat o listă de învinuiri şi acuzaţii împotriva lui Nabuna'id; ei au început cu problemele de ordin civil („legea şi ordinea nu au fost proclamate de el”) apoi cu neglijarea economiei („fermierii sunt corupţi”, „rutele comerciale sunt blocate”) şi războaiele fără succes („nobilii au fost ucişi în război”), până la cele mai serioase acuzaţii: sacrilegiul –

El a făcut imaginea unui zeu
Pe care nimeni nu l-a mai văzut înainte pe pământ;
El l-a pus în templu,
l-a ridicat pe un piedestal...
l-a împodobit cu lapislazuli,
încoronat cu o diademă...

Era statuia unei zeităţi ciudate – care nu a mai fost văzută înainte, au accentuat preoţii – cu „părul ajungând până la piedestal”. Era atât de neobişnuit, încât nici chiar Enki şi Ninmah nu l-au putut concepe, atât de ciudat încât „nici chiar învăţatul Adapa nu-i ştia numele”. Pentru ca lucrurile să meargă şi mai rău, două bestii neobişnuite au fost sculptate ca gardieni ai săi: una reprezenta Demonul Potopului, iar cealaltă Taurul Sălbatic. Pentru a adăuga sacrilegiului o nouă insultă, regele a pus acei monştri în templul Esagil al lui Marduk şi a anunţat că festivalul *Akitu* (Anul Nou) prin care se echivala Marduk cu planeta Nibiru, ar fi putut să nu mai fie sărbătorit de aici încolo.

Preoţii au anunţat pe toţi care vroiau să audă că „zeitatea protectoare a lui Nabuna'id i-a devenit ostilă”, că „fostul favorit al zeilor a fost sortit acum nenorocirii”. Astfel, Nabuna'id a anunţat că el urmează să plece din Babilon „într-o expediţie către o religie îndepărtată”. El l-a numit ca regent pe fiul său, Bel-shar-uzur („Bel/Marduk protejează regele” – Belşaţar din Cartea lui Daniel).

Destinaţia era Arabia, iar grupul care l-a însoţit includea, după cum atestă diferitele inscripţii, evrei între care se aflau şi iudei exilaţi. Principala sa bază a fost oraşul numit Teima (un nume existent în Biblie), el stabilind şase aşezări pentru discipolii săi; cinci dintre ele au fost enumerate, o mie de ani mai târziu, de surse islamice, ca oraşe evreieşti. Unii consideră că Nabuna'id în izolarea deşertului se gândea să instaureze monoteismul; un fragment de text descoperit printre manuscrisele de la Marea Moartă în consemnările din Qumran, că Nabuna'id a fost lovit de o „neplăcută boală de piele” în Teima şi a fost vindecat numai după ce „un evreu i-a spus să-l onoreze pe Domnul cel Preaînalt”. Cea mai mare parte a dovezilor sugerează, oricum, că el era credincios lui Sin, zeul Lunii, simbolizat prin semilună – un simbol preluat în timp de credincioşii arabi ai lui Allah.

Indiferent cărei credinţe religioase îi era devotat Nabuna'id, el a fost proscris de către preoţii din Babilon. Şi astfel, când

conducătorii ahemenizi ai Persiei au preluat regatul mezilor şi s-au extins în Mesopotamia, regele Cyrus a fost binevenit în Babilon, nu ca un cuceritor, ci ca un eliberator. Înţelept, el a mers în templul Esagil imediat ce a intrat în oraş şi „a luat mâinile lui Marduk cu amândouă mâinile sale”.

Era în anul 539 î.Chr.; el marca sfârşitul prevestit al existenţei independente a Babilonului.

Unul dintre primele sale acte a fost să facă o proclamaţie ce permitea evreilor exilaţi să se întoarcă în Iudeea şi reconstruirea Templului din Ierusalim. Edictul, consemnat în *Cilindrul lui Cyrus* care se află acum la Muzeul Britanic, confirmă relatarea din Biblie, potrivit căreia Cyrus „a fost însărcinat să facă asta de către Yahve, Domnul Cerului”.

Reconstruirea Templului sub conducerea lui Ezra şi Neemia, a fost finalizată în 516 î.Chr. – 70 de ani după distrugerea sa, aşa cum a prevestit Ieremia.

* * *

Povestea sfârşitului Babilonului este spusă în Biblie, într-una dintre cele mai enigmatice cărţi, Cartea lui Daniel. Prezentându-l pe Daniel ca unul dintre iudeii exilaţi, luaţi de babiloni în captivitate, ea povesteşte cum a fost el ales, împreună cu alţi trei prieteni, pentru a servi la curtea lui Nabucodonosor şi cum (ca Iosif în Egipt) a fost promovat înalt funcţionar după interpretarea unor semne ale viselor regelui cu privire la evenimente viitoare.

Cartea continuă cu evenimente din vremea lui Belşaţar când, în timpul unui mare banchet, o mână care plutea a apărut şi a scris pe perete MENE MENE TEKEL UPHARSIN. Nimeni dintre vrăjitorii şi clarvăzătorii regelui nu a putut descifra inscripţia. În ultimă instanţă, Daniel – retras acum – a fost chemat. Daniel a explicat înţelesul regelui babilonian: „Domnul a numărat zilele domniei tale; ai fost cântărit şi găsit necorespunzător; domnia ta se va sfârşi, împărţită între mezi şi perşi.”

După aceasta, Daniel însuşi a început să aibă vise prevestitoare şi viziune despre viitor în care „Străvechiul” şi arhanghelii săi jucau un rol cheie. Nedumerit în privinţa viselor şi viziunilor sale, Daniel a cerut explicaţii îngerilor. De fiecare dată, ele deveneau predicţii ale evenimentelor viitoare ce s-au întâmplat după căderea Babilonului, chiar în urma împlinirii profeţiei de 70 de ani a reconstruirii Templului. Ridicarea şi

căderea Imperiului persan a fost prezisă, sosirea grecilor sub conducerea lui Alexandru, împărţirea teritoriilor după moartea sa şi tot ce a urmat.

Deşi mulţi cercetători moderni – nu şi înţelepţii evrei sau Părinţii Bisericii creştine – au înţeles acele profeţii (doar parţial precise) ca o prevestire ulterioară, ce indica un autor mai târziu (sau chiar mai mulţi autori), punctul central al viselor, viziunilor sau experienţelor lui Daniel fiind preocuparea pentru întrebarea: *Când?* Când va fi sfârşitul regatului, cel care va supravieţui şi va dura?

Va fi cel pe care doar discipolii Domnului Prea Înalt, ai „Spiritului Unic" vor trăi să-l vadă (chiar morţii printre ei, care se vor ridica). Dar din nou, Daniel a continuat să întrebe îngerii: Când?

La un moment dat, îngerul i-a răspuns că va fi în viitor, într-o vreme când un rege păcătos va încerca să „schimbe timpurile şi legile"; va dura „un timp, timpuri şi jumătate de timp" şi numai după asta „se vor da oamenilor regate sub cer, acelea sfinte ale Celui Prea Înalt".

Altă dată îngerul a dezvăluit că „70 de săptămâni din ani au fost hotărâte pentru poporul tău şi oraşul tău până măsura păcatelor este plină şi viziunea profetică întărită".

O dată emisarul divin a fost întrebat de către Daniel: „Cât mai este până la sfârşitul acestor lucruri îngrozitoare?". El a primit din nou un răspuns enigmatic: Împlinirea tuturor lucrurilor profetice va veni după „un timp, timpuri şi jumătate de timp".

„Am auzit şi nu am înţeles", a scris Daniel. „Aşadar, am spus, Domnul meu, care va fi rezultatul acestor lucruri?" Vorbind tot codat, fiinţa divină a răspuns, „Din vremea în care ofrandele obişnuite au fost interzise şi se ridică o ticăloşie îngrozitoare vor fi 1.290 de zile. Fericit este cel care aşteaptă şi ajunge 1.335 de zile".

Deoarece Daniel a rămas confuz, îngerul Domnului a adăugat:

Tu, Daniel, te vei odihni şi te vei ridica
către destinul tău la Sfârşitul Zilelor...
Dar ţine secrete cuvintele,
Şi pecetluieşte cartea până la Sfârşitul Timpului.

La Sfârşitul Timpului, când naţiunile Pământului se vor strânge la Ierusalim şi toate vor vorbi „într-o limbă clară", a spus

profetul Ţefania (al cărui nume însemna chiar „Codificat prin Yahve”) – şi nu va mai fi nevoie de limbi şi litere amestecate pentru a citi în urmă codurile ascunse.

Şi, ca Daniel, încă întrebăm: Când?

Cuprins

PREFAŢĂ.....3
1. PIETRE DE STELE.....4
2. SOARTA ARE 12 STAŢII.....20
3. GENERAŢII DIVINE.....38
4. ÎNTRE SOARTĂ ŞI DESTIN.....56
5. MOARTE ŞI ÎNVIERE.....75
6. CONEXIUNEA COSMICĂ: ADN.....94
7. CUNOŞTINŢE SECRETE, TEXTE SACRE.....111
8. CODURI ASCUNSE, NUMERE MISTICE.....134
9. PROFEŢIA: SCRIERI DIN TRECUT.....156
10. CENTRUL PĂMÂNTULUI.....173
11. UN TIMP AL PROFEŢIEI.....202
12. DUMNEZEUL CARE S-A ÎNTORS DIN CER.....227
EPILOG.....241

S-au gândit că omul va privi spre ceruri
și atunci ne-au lăsat

CODUL COSMIC

Cu multe mii de ani în urmă, un grup de extratereștri a început să dirijeze evoluția vieții pe Pământ determinând apariția și natura rasei umane așa cum o cunoaștem azi. Cum au reușit creatorii sosiți de pe altă planetă să înfăptuiască miracolul numit OM? Este oare ADN-ul baza vieții în Univers și, în același timp, legătura dintre Cer și Pamânt, între Om și Dumnezeu?

În acest volum ce face parte din seria CRONICILE PĂMÂNTULUI, Zecharia Sitchin, dezvăluie cititorului scrieri străvechi ce arată legătura dintre ADN și alfabetul ebraic precum și valorile numerice ale literelor sale ce servesc drept cod care dă înțeles destinului cosmic al speciei umane.

CRONICILE PĂMÂNTULUI:

A 12 - A PLANETĂ
RĂZBOIUL ZEILOR CU OAMENII
TREPTE SPRE CER
REGATELE PIERDUTE
ÎNTOARCEREA LA GENEZĂ
LA ÎNCEPUTUL TIMPULUI
ARMAGHEDON 2012

www.aldopress.ro

9 789737 010728